

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

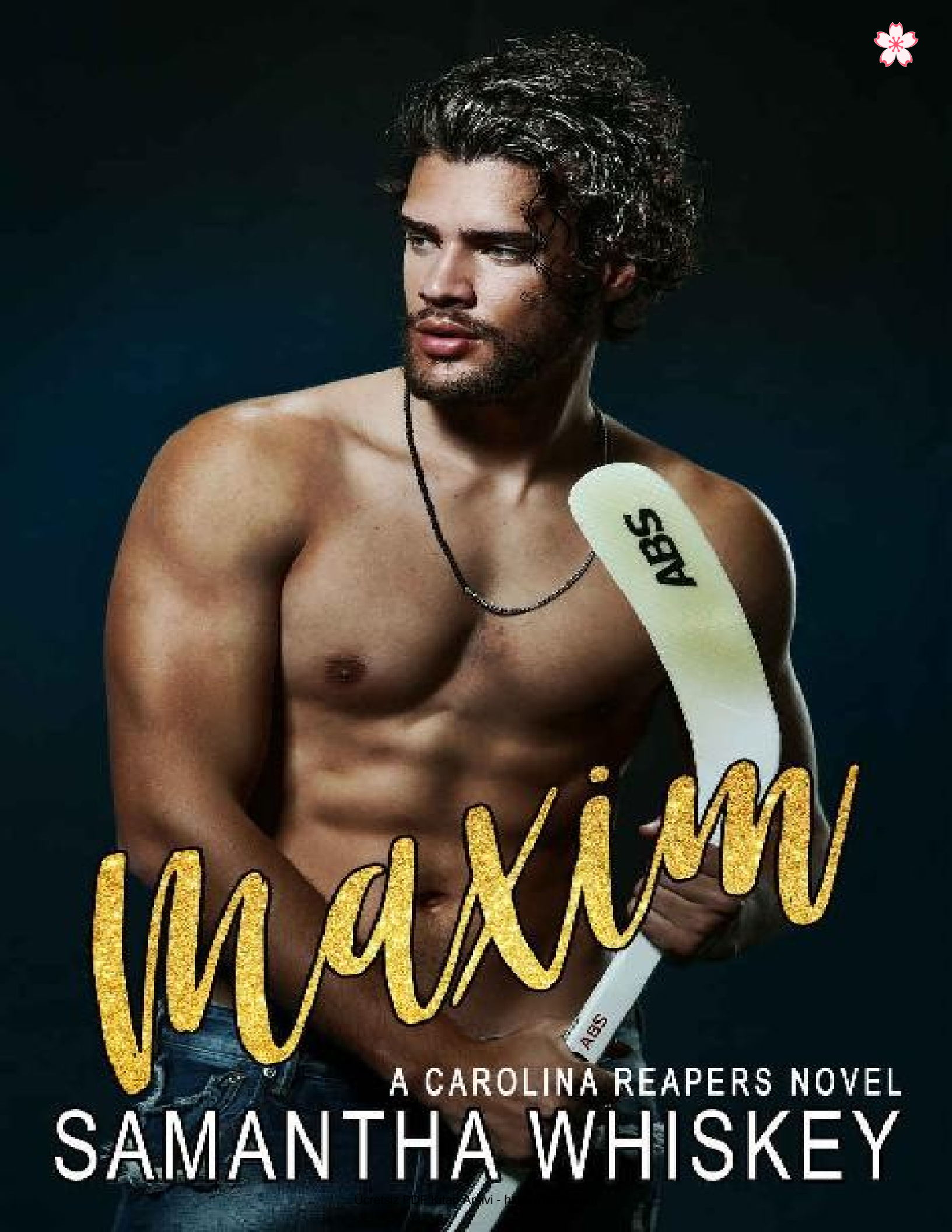
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Maximum

A CAROLINA REAPERS NOVEL

SAMANTHA WHISKEY

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

MAXIM

CAROLINA REAPERS ROMANI

SAMANTHA WHISKEY

İÇİNDEKİLER

Samantha Whiskey'nin diğer
eserleri Artık sesli kitap olarak
da mevcut!

1. Maxim
2. Evie
3. Maxim
4. Evie
5. Maxim
6. Evie
7. Maxim
8. Evie
9. Maxim
10. Evie
11. Maxim
12. Evie
13. Maxim
14. Evie
15. Maxim
16. Evie
17. Maxim
18. Evie
19. Maxim
20. Evie
21. Maxim

Epilog __

Bana Ulaşın! Yazar
Hakkında Teşekkür

Telif hakkı © 2022 Samantha Whiskey, LLC Tüm hakları saklıdır. Bu kitap veya kitabın herhangi bir bölümü, yayıncının açık yazılı izni olmadan hiçbir şekilde çoğaltılamaz veya kullanılamaz. Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, işletmeler, yerler, olaylar ve vakalar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal bir şekilde kullanılmıştır. Yaşayan ya da ölmüş gerçek kişilerle ya da gerçek olaylarla herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir. Bu kitap yalnızca kişisel eğlenceniz için lisanslanmıştır. Bu kitap başkalarına satılamaz veya verilemez. Bu kitabı başka biriyle paylaşmak isterseniz, paylaşmak istediğiniz her kişi için ek bir kopya satın alınız. Yazarın eserine saygı gösterdiğiniz için teşekkür ederiz.

SAMANTHA WHISKEY'İN DİĞER ESERLERİ

Seattle Sharks Serisi: [Grinder](#)

[Enforcer](#)

[Kanat](#)

[Oyuncusu](#)

[Çaylak](#)

[Blokçu](#)

[Patenci](#)

[Bruiser](#)

[Wheeler](#)

[Defans](#)

[Oyuncusu](#)

Carolina Reapers Serisi: [Axel](#)

[Sawyer](#)

[Connell](#)

[Logan](#)

[Cannon](#)

[Sterling](#)

[Briggs](#)

[Caspian](#)

[Brogan](#)

[Maxim](#)

Raleigh Raptors Serisi: [Nixon](#)

[Roman](#)

[Hendrix](#)

Bir Onyx Assassins Romanı:

Kızıl Antlaşma Kızıl

Dağlı Kızıl Savaşçı

Kızıl Gerçek Kızıl

Öpücük

Modern Bir Peri Masalı Romantizmi:

The Crown

Taht

ŞİMDİ SESLİ KİTAP OLARAK DA
MEVCUT!!!

Grinder
Enforcer
Winger
Rookie

Seattle Sharks sabah yolculuğunuzu renklendirsin!

Görünmesi gerekenler için

1
MAXIM

"Naber, Mila?" diye sordum, patenlerimi bağlamayı bitirirken cep telefonunu yanağımla omzum arasında tutarak. Soyunma odasında telefonuna cevap vereceğim çok az kişi vardı, özellikle de buradaki servis berbat olduğu için, ama ruhumun tek zayıf noktası küçük kardeşim Mila'ya aitti. Tamam, bu zayıf nokta onun en iyi arkadaşı Evie'ye de uzanıyordu, ama sadece sarışın kız kardeşimize sadık olduğu için.

Sadakat, benim her şeyden çok saygı duyduğum bir şeydi. "Küçük bir iyilik yapman gerekebilir."

"Küçük mü?" Alaycı bir kahkaha attım. Neye ihtiyacı olursa olsun, küçük bir şey olmayacaktı. Mila küçük işlerle uğraşmazdı.

"Cüce gibi küçük," dedi, sesi o kadar tatlıydı ki şüpheyi kaşlarımı kaldırdım.

"Tamam. Çıkar ağzındaki baklayı."

"Sadece evet diyeceğine söz ver." Tereddüt ediyorsa, benim onun için yapmayacağım hiçbir şey olmadığını bildiği için, büyük bir şey olmalıydı.

"Ne istediğini bile bilmeden evet dememi mi istiyorsun?" Patenlerimi bağlamayı bitirip oturdum ve takım arkadaşlarımın soyunma odasından çıkmasını izledim.

Jansen Sterling çıkarken durdu, kaskı kolunun altında, yüzünde endişeli bir ifadeyle. Parmaklarımı *bekleme* işareti yaparak kaldırdım ve o da başını salladı, takım arkadaşlarımızın çoğu buz pistine doğru ilerlerken kapıyı tuttu.

"Evet. Tam olarak bunu istiyorum," dedi Mila hiç tereddüt etmeden. Kendine güven kesinlikle eksik bir özelliği değildi. "Ve sen de evet diyeceksin."

"Tamam. İsteğin kabul edildi." Ağzımın köşeleri yukarı doğru kıvrıldı ve başımı salladım.

"Harika! Teşekkürler! Evde görüşürüz!"

"Bekle!" Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Ne demek *evde*?" Ama o çoktan telefonu kapatmıştı. Mila ve ben birlikte yaşamıyorduk. Onun Charleston şehir merkezinde, yüksek lisans okuluna yakın bir dairesi vardı, benimse takımımızın çoğunun yaşadığı, şaka yollu Reaper Village dediğimiz mahallede bir evim vardı. Öyleyse *evde görüşürüz* derken ne demek istedi?

"Her şey yolunda mı?" Jansen, telefonumu dolabıma atarken sordu.

"Mila'nın bir iyiliğine ihtiyacı var," diye açıkladım, raftan iki sopamı alırken.

"Yardımcı olabileceğim bir şey var mı?" diye sordu.

Kapının önünde durup ona baktım, tanıdık vücut yapısını, gözlerini, çok iyi bildiğim sert çene hattını inceledim... çünkü bunlar benim de özelliklerimdi, ikimize de genlerini vermiş, ama sadece birimize "babalık" yapmış olan adamın hediyesiydi. Sergei Zolotov'un bizi yetiştirmesini *babalık olarak* adlandırabilirseniz tabii.

Sterling de bana bakıyordu.

Ah, işte oradaydı, son iki yıldır aynı takımda olmamıza rağmen, ara sıra aramızda hala baş gösteren o garip durum.

İki yıl önce onun sorusunu görmezden gelirdim. Hatta ona siktirip gitmesini söyler, Mila'nın *benim* kız kardeşim olduğunu, onun değil, hatırlatırdım. İki yıl önce ondan *nefret ediyordum*. Tamam, iki yıl önce şimdi olduğumdan daha büyük bir pisliktim.

Hala gelişme aşamasındaydık.

"Hayır," diye cevap verdim, başımı sallayarak kapıdan geçerken omzuna hafifçe vurdum. "Ama başa çıkamayacağım bir şey olursa sana haber veririm." Tabii ki vermeyecektim, ama önemli olan niyetti, değil mi?

Buz pistine çıktık ve Koç McPherson tarafından fena halde hırpalandık. Yeni yıl olması ya da çaylakların bariz bir şekilde akşamdan kalma olmaları önemli değildi — McKittrick giyinmeden hemen önce tuvalette kusuyordu — bu yıl yenilmesi gereken takım bizdik ve Koç da bunun böyle kalması için elinden geleni yapıyordu.

Sezon boyunca yenilgiler de olmuştu, ama galibiyetler yenilgileri çok aşıyordu ve bu, şu anda tribünlerde antrenmanımızı izleyen taraftarların sayısından da belliydi.

Kimse uğursuzluk getirmek istemiyordu, parlak, gümüş bir kadehe benzeyen bir yere gittiğimizi ima etmek bile istemiyordu, ama havada bir his vardı, hiçbirimizin inkar edemeyeceği, hissedilebilir bir heyecan, vücudumuzun her santimetresinden ter damlarken ve her kasımız şu anda olduğu gibi protesto edercesine ağrıyorken bile.

Koç düdüğünü çaldı ve hepimiz durduk, göğüslerimiz efordan inip kalkarken, onun durduğu buz pistinin ortasına doğru döndük.

"Aferin," dedi koç sonunda. "Duşa girin."

"Tanrıya şükür," diye mırıldandı McKittrick omuzlarını düşürerek. "Şimdi ölmem lazım."

"Sezon dışıymış gibi içki içersen böyle olur," diye cevapladı Sterling, yanımızdan kayarak geçerken.

"Haklı," diye ekledim omuz silkerek ve bankın yanına doğru kaymaya başladım. Mindere adım attım ve tünelden geçerek soyunma odasına doğru yöneldim.

Bugün her zamankinden biraz daha yavaşım, ama bunu dün gece sadece altı saat uyuduğuma bağladım. Belki de çaylaklarla içki içmemiştim, ama kesinlikle gerekenden daha geç saatlere kadar kutlama yapmaya devam etmiştim.

Ama bugün backhand'im de biraz kötüydü.

Belki de bu gece bodrumda bir saat geçirmem gerekiyordu...

Sterling önümde durdu ve ön koltuğunda çocuğu oturan kırklı yaşlarındaki bir futbolcu annesi gibi kolunu uzatarak beni engelledi.

"Ne oluyor lan?"

"Saat on," diye fısıldadı ve koridoru işaret ederek başını salladı.

Bakışlarım, soyunma odasına giden koridorun kesiştiği başka bir koridora kaydı ve midem bulandı.

Duvara yaslanmış, sanki orası onunmuş gibi davranan adam babamızı —babam.

"Burada ne işi var?" diye fısıldadı Sterling, tüm vücudu gerginleşmişti.

"Hiçbir fikrim yok." Genelde sezon başına bir veya iki kez ortaya çıkardı, bu da benim oyunumu mahveder ve sonra bana neden onun zamanındaki kadar iyi olamayacağımı anlatan bir saatlik bir nutuk atardı.

"Vay canına, bu Sergei Zolotov mu?" McKittrick, hayatım boyunca gördüğüm aynı kahraman hayranlığıyla gözlerini kocaman açarak sordu.

"Evet," diye cevapladı Sterling.

"Sence ben..." diye başladı McKittrick.

"Hayır," diye Sterling ve ben aynı anda cevap verdik.

Babam bizi gördü ve duvardan iterek bizim yönümüze doğru ilerledi. "Kaçabiliyorsan kaç," dedim Sterling'e.

O da başını salladı ve koşmaya başladı.

"Jansen," dedi babam, Sterling yanından geçerken.

"Adi herif," diye bağırdı Sterling ve McKittrick'i de yanına alarak yürümeye devam etti.

Jansen'ın öyle konuşup çekip gidebilmesine kıskançlık duyuyordum. *Sen de yapabilirsin.*

Kafamdaki o küçük ses son birkaç yılda daha da yükselmişti, ama onun çatısı altında geçirdiğim on sekiz yılı, arka bahçemizdeki buz pistinde her şutu kaçırdığımda dayak yediğim günleri henüz bastıramamıştı.

Hayatımın en güzel günleri, onun deplasman maçları için evden uzak olduğu günlerdi.

"Sanırım ikiniz arkadaş oldunuz," dedi selam verirken, Jansen'in sırtına doğru başını sallayarak.

"Neden buradasın?" diye sordum ve onu meraklı kulaklardan uzaklaştırmak için bağlantı koridoruna götürdüm.

"Neden bana selam vermiyor?" diye düşündü babam, gözlerini hafifçe kısarak.

"Çünkü yirmi beş yıl boyunca onunla konuşmadığın ve şimdi sadece ona zaman ayırmaya değer bulduğun için konuşmaya başladığını saçmalık olarak görüyor." Su şişesinden bir yudum aldım.

"Ah, hala seni kıskanıyor." Babam omuz silkti. "Onu suçlamıyorum. Sen bir çocuğun isteyebileceği her şeye sahiptin, ama o..." Bir kez daha omuz silkti.

Annem bana hamileyken babamın başka bir kadını hamile bırakıp sonra onu terk ettiğini tartışmak hiç istemiyordum. Ama en azından Sterling, oğluna kendini tamamen adanmış sevgi dolu bir anne tarafından büyütülmüştü. "Dürüst olmak gerekirse, o kıskançlık tam tersi, baba. Sana tekrar sorayım, neden buradasın?"

Çenesi seğirdi, ama öfkesini dizginledi. Yalnız olsaydık, şüphesiz öfkesini dışa vururdu. "Bugün backhand'in berbattı."

"Farkındayım." Göğsüm sıkıştı. Bu adamda ne vardı da hep onun onayını kovalıyordum? Artık çocuk değildim. Kendi başıma başarılı bir NHL yıldızıydım. Kendi evim vardı, hiç tutuklanmamıştım ve zorla değil, kendi isteğimle bekardım. Çoğunlukla hayatımı düzene sokmuştum, ama yine de burada, onun eleştiriden başka bir şeyle başlamasını diliyordum. "Bu arada, seni de görmek güzel."

Gözleri kısıldı. "Dikkatsizleşıyorsun. Sana hep söylemişimdir, kendini beğenirsen, düşüşe geçersin ve sonra ne olursun? Minör liglerde, yüz kişilik bir seyirci kitlesi önünde oynarsın."

"Gerçekten buraya kadar sadece hakaret etmek için mi uçtun? Fark etmediysen, bu yıl oldukça iyi gidiyoruz." Çenemi bir iki santim kaldırarak ona baktım. En azından patenlerim sayesinde ondan birkaç santim daha uzundum.

"*Takımının* başarılı olduğunu fark ettim. Senin yardımınla değil tabii." Kollarını göğsünde kavuşturdu.

Siktir et onu, Reapers'ın en skorcu oyuncusu bendim.

"Bu yüzden buradayım," dedi, ceketinden hayali bir tüyü silkelirken.

"Anlamadım."

Sanki hayal kırıklığına uğramış bir anaokulu öğrencisiymişim gibi iç geçirdi. "Takımın sonunda ilginç hale geldi. ESPN bile bu yıl kupayı kazanacağınızı söylüyor."

Kahretsin, söyledi işte.

"Bu yüzden gelip antrenmanı izlemeye karar verdin?"

"Hiç de değil." Alaycı bir şekilde güldü. "Ama takımın başarılı olacaksa, senin işleri mahvetmediğinden emin olmak için burada olmam gerektiğini düşündüm."

Ondan *nefret ediyordum*. Dergilerin onu "saygın" olarak nitelendiren her bir gri saçından nefret ediyordum. Bana kariyerimin altın tepside *sunulduğunu* hatırlatan aksanlı sesinden nefret ediyordum. Vücudumda sayamayacağım kadar çok morluk bırakan ellerinden nefret ediyordum. Çocukken sabahın ikisinde sürekli dayak yememe neden olan yargılayıcı bakışlarından nefret ediyordum.

Ama en çok da, burada olmasını, aile gibi gördüğüm takımı istila etmesini, Charleston'da bulduğum huzuru benden çalmasını nefret ediyordum.

"Ve sen bunu onlar için mahvedeceksin," diye devam etti, kocaman kollarını göğsünde kavuşturarak. "Bunu ayak hareketlerinde görebiliyorum. Tembel." Başını salladı. "Sana daha iyisini öğrettim, Maxim. Görünüşe göre biraz sonra küçük bir antrenman seansı yapmamız gerekecek. Senin evinde buluşalım mı?"

Mila. Mila benim evimdeydi. Babam berbat ayak hareketlerim yüzünden beni parçalayabilirdi, ama bu, onun sanat tarihi yüksek lisansı yapma kararını parçaladığına kıyasla hiçbir şeydi. Kız kardeşime hiç elini sürmemişti - deneseydi kardeşim ve ben onu öldürürdük - ama sözleri yumrukları kadar keskindi ve Mila buna karşı bağışık değildi.

"Evime yaklaşma," dişlerimi sıkarak söyledim. Babam gözlerini kırttı.

"Anlamadım?"

"Dedim ki, sen. Evime. Yaklaşmayacaksın." Her kelimeyi tek tek telaffuz ettim, gözlerimi onunkilere dikerek. "Bizi antrenman yaparken izlemek için buradaysan, hatta hayranımız gibi takip etmek için bile, bu senin bileğin işin, ama ben buna uymayacağım."

Yüzü pancar gibi kızardı.

"Merhaba Sergei," dedi Koç McPherson, arkamızdan yaklaşarak. "Şehre geldiğini bilmiyordum." Değerlendirici bakışları ikimiz arasında gidip geldi ve benim tarafıma bir adım daha yaklaştı.

İkisi yıllardır ligde birbirlerine karşı oynamışlardı, bu yüzden koçun babamın öfkesini iyi bilmediği söylenemezdi. Becerisi ve duygularını kontrol edememesi efsaneviydi.

"Gage," dedi babam, el sıkışırken çekiciliğini ortaya koyarak. "Hala koçluk yaptığını görmek güzel."

"Ne diyebilirim ki?" Koç omuz silkti. "Hayatımın amacını buldum." Kolunu omuzlarıma attı. "Bu arada, küçük bir oyuncu toplantısı yapmamız gerekiyor, bu yüzden Maxim'i soyunma odasına çağırmam gerekecek."

"Tabii ki." Babam nazikçe başını salladı. "Görüşürüz Maxim."

"Nerede kalacaksın?" diye sordum, benimle kalmayacağını vurgulamak için. "Yakınlarda iyi oteller olduğunu duydum."

Babamın çenesi sıkıldı. "Bir yer kiralamaya bakacağım. Uzun süre kalacağım için kendi dairem olsun istiyorum. Haziran ayı iyi bir seçim olur diye düşünüyorum."

Haziran, Stanley Kupası Finalleri'nin yapılacağı ay.

Siktir, şaka yapmıyordu. Buralarda kalacak ve en kötü kabuslarımdaki lanet olası bir iblis gibi beni rahatsız edecekti.

"Soyunma odası," diye hatırlattı koç.

"Görüşürüz evlat," dedi babam, arkasını dönüp koridora doğru yürümeye başlamadan önce.

"İyi misin?" Koç, kaşlarının arasında iki çizgi oluşurken sordu. "Tüm antrenmanlarımız açık mı?" diye sordum.

"Evet. Her zaman öyleydi."

"Asher Silas'tan kapatmasını istersem, kapatır mı?" Takımımızın sahibi her zaman oyuncularını öncelikli tutmuştu.

"Halloldu say."

Rahatlamayı bekledim, ama rahatlamadım. Bir şekilde yine babamın gözetimi altına girmiştim ve bundan iyi bir şey çıkmazdı.

* * *

Eve giderken çok hızlı ve dikkatsizce sürdüm, müziğin sesini çok açtım, ama kafamı boşaltmam gerekiyordu, özellikle de Mila beni bekliyorsa.

Küçük kız kardeşim, babamın bana yaptığı kötü muameleyi hiç hak etmiyordu, ama en azından uzun süre onun gözü önünde olmayacaktı. Yarın İtalya'da geçireceği sömestr için uçağa binecekti ve babamın onu oraya kadar takip edeceği de yoktu.

Orada hokey yoktu.

Aston Martin'imi garaj yoluna çektim ve Mila'nın SUV'sini görünce biraz rahatladım, yanından geçip garaja park ettim.

Arabadan inip eve girerken adımlarım ağırlaşmıştı, anahtarlarımı giriş holündeki askıya astım. Her şeyin yerli yerinde, düzenli ve temiz olmasını severdim.

"Mila?" Mutfığa girer girmez seslendim ve buzdolabında içecek bir şeyler aramaya başladım.

"Selam!" Mutfığa kayarak geldi, çorapları sayesinde ada mutfığa çarpmadan önce bir adım kadar kaydı. Gülümsemesi parlaktı, ama koyu kahverengi saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırmasına neden olan kesinlikle gerginlikti. "Eve geldin!"

"Ben burada yaşıyorum," diye hatırlattım ona, tezgaha yaslanarak.

"Tabii ki yaşıyorsun!" Başını salladı. Hem de çok.

"Bana sormaya neden bu kadar gerginsin?"

Yutkundu. "Tanrım, sadede gel, olur mu?" "Mila."

"Yani, antrenmanın nasıl geçtiğini falan bile söylemedin."

"Antrenmandı. Şimdi söyle bakalım. Maç bileti mi lazım?" "Hayır."

Başını salladı.

Gözlerimi kısarak baktım. "Babam yine güç gösterisi yapıp sana para vermeyi mi kesti? Çünkü biliyorsun, senin tüm dönemini ve hatta fazlasını karşılayacak kadar param var."

Yumuşadı. "Hayır. Bana para vermedi. Mesele o değil." Dudaklarını dişleriyle ısırды ve girişten başka ayak sesleri geldiğini duydum. "Kibar ol, tamam mı?"

"Ben her zaman *kibarım*."

Mila'nın en iyi arkadaşı Evie köşeyi döndü, taşıdığı kutunun etrafında sarı bukleleri sallanıyordu. Kutusu görüşünü engelliyordu.

Hızla hareket ederek kutuyu elinden aldım ve tezgahın üzerine koydum.

"Maxim!" Evie nefesini çekti ve yüzü domates rengi oldu. "Evdeymişsin!"

"Neden herkes bunu sürprizmiş gibi söylüyor?"

Evie yutkundu ve Mila'ya baktı, parlak yeşil gözleri fal taşı gibi açıldı. Gözleri benim için her zaman büyüleyici olmuştu — çok uzun süre bakarsam nefesimi kesen türden bir yeşil... tabii ki kız kardeşimin arkadaşlarını *fark etmiyordum*. Bu benim asla aşmadığım bir çizgiydi ve Evie, *her* yeri kıvrımlı güzel bir kız olsa da, devasa sweatshirtlerin arkasına saklansa da, Mila'nın arkadaşları çizgisini asla aşmamıştım.

İki kadın da sessizdi ve ben kutuya baktım. İçinde sadece... yiyecek vardı. Mısır gevreği, granola barları ve Pop-Tarts — benim asla yemediğim türden işlenmiş yiyecekler. "Ne..."

Sonra Mila ve Evie'nin arkasını gördüm ve koridorda sıralanmış üç bavul ve yanlarında bir yığın kutu gördüm.

"Sana bunun kötü bir fikir olduğunu söylemiştim," diye fısıldadı Evie, Mila'ya. Gözlerim kız kardeşime kaydı. "Neler oluyor?"

2 EVIE

Maxim'in evine adımımı attığım anda, onunla ilgili her şey beni bir anda sarstı — havada asılı kalan çam dumanı ve larkspur çiçeğinin baş döndürücü kokusu, Dartmouth'ta birinci sınıfta yurtlarımıza taşınmamıza yardım ettiğinden beri kafamı dolduran baş döndürücü fantezilerle doldurdu.

"Eğer taşıma kamyonundan bir kutu daha ayakkabı çıkarırsam, yemin ederim Mila, seni onlardan biriyle boğazlayacağım," dedi derin, erkeksi bir ses, tam da yurt odamızın kapısı açılırken.

Uzun boylu, kaslı bir erkek büyük bir taşıma kutusunu göğsüne sıkıca sararken nefesim kesildi.

Olamaz. Bu o olamaz.

"Beni öldüremezsın Maxim," dedi Mila, neredeyse hiç olmayan dolap alanını düzenlemeye devam ederken. Ona dönerek, "O zaman ailemizde sevdiğin kimse kalmaz," diye ekledi.

Gözlerinde yoğun ve neredeyse acı verici bir şey parladı, ama bir anda kayboldu. Kutuyu Mila'nın getirdiği kutunun yanına yere koydu. "Haksız değilsin," dedi, başını sallayarak ona hafif bir gülümseme gösterdi. "Ama beni zorlama."

Mila güldü ve dolapla uğraşmaya devam etti.

Mila'yı anaokulundan beri tanıyordum, bu yüzden ailesini oldukça iyi tanıyordum. Sürekli seyahat ediyorlardı ve çoğu zaman dünyanın dört bir yanına dağılmış durumdaydılar, ama abisi Maxim'le birkaç kez karşılaşmıştım. Onu, bir dakika bile dinlenmek veya eğlenmek için durmayan sessiz bir çocuk olarak hatırlıyordum. Babası gibi, her zaman tamamen hokeyine odaklanmıştı.

Ama bu adam... benim hatırladığım melankolik genç çocuk değildi. Onu en son ne zaman görmüştüm? Sesini ne zaman duymuştum? Altı yıl mı?

Bana doğru döndü, sanki odada başka biri olduğunu fark etmiş gibi gözleri fal taşı gibi açıldı ve yemin ederim kalbim birkaç saniye durdu.

Tanrım, gözleri.

Gördüğüm en zengin kobalt mavisi tonundaydılar, kalın kirpiklerle çerçevelenmişlerdi ve güçlü çenesi, benim için gezegendeki en güzel yüz olduğunu hemen karar verdiğim yüzü tamamlıyordu. Somurtkan, sırık gibi bir çocuktan, tam anlamıyla bir Yunan tanrısına dönüşmüştü.

"Bu kim?" diye sordu, bana ve Mila'ya bakarak.

"Hiç kimse," dedim, nefesimi toplayamadan. Hemen arkayı dönüp, ona aşık bir kız gibi bakmaktan vazgeçmek için kendimi bir şeyle meşgul etmeye çalıştım.

"Tanrım Maxim, kes şunu," dedi Mila, odayı geçip kolunu omuzlarıma dolayarak onu azarladı. "Evie'yi benim kadar uzun süredir tanıyorsun."

Yanaklarım kızardı ve gözlüklerimi burnuma ittim, birdenbire yer çok ilginç gelmeye başladı. Yani, daha ne kadar utanç çekebilirdim ki? Maxim beni tanımadı bile. Yakın olduğumuzdan değil, ama son on yedi yılda yüzlerce kez onun ailesinin yemek masasında oturmuştum.

"Evie," dedi, başını sallayarak adımı uzatarak. Omurgamdan sıcak bir ürperti geçti, karnımda kelekler çılginca uçuyordu.

Hiç kimse, ama hiç kimse, benim adımı böyle söylememişti. Sanki dilinde deniyormuş gibi ve etrafına sadece ilkel bir hakimiyet sarmış gibi. Ama bu sadece sesiydi ve görünüşüne bakılırsa, bu sadece Maxim'di. Kararlı çocuk çoktan gitmişti ve şimdi geriye sadece, çok fazla kaslı ve gözlerinde yurt odamızı ateşe verecek kadar öfke olan yetişkin bir adam kalmıştı. Kayıtsızlık maskesinin arkasında mavi renkte yanan bir öfke.

"Doğru," dedi, ben ona baktıktan sonra birkaç kez gözlerini kırptırarak. "Uzun zaman oldu."

Mila gözlerini devirdi ve Maxim'in az önce getirdiği kutuyu açmak için beni yalnız bıraktı.

Döndüm, ikiz yatağımın üzerine yayılmış kalan romanları aldım ve göğsüme bastırdım. Yığını dengeleyerek odanın benim tarafımdaki tek rafına doğru ilerledim, uzanıp kitaplardan birini rafa koymak için uzandım...

Ve geri kalan kitapları yere döktüm. İnleyerek, kendime gözlerimi devirdim ve onları toplamak için diz çöktüm, yatağımın altına yarısı kaymış olan birini almak için neredeyse emeklemek zorunda kaldım. Parmaklarım pürüzsüz bir cilde dokundu, temasla omurgamdan ateş yükseldi ve anında elimi geri çektim, Maxim'in gözlerine bakarken nefesimi tuttum.

Kitabı almak için eğildi, ayağa kalkarken kaşlarını kaldırdı.

Boğazımı temizledim, kulaklarımın arkasına kaçan saçlarımı düzelttim ve kalan kitaplara can simidi gibi sarıldım.

"Yardım ister misin?" diye sordu, benden sadece birkaç santim uzaklaşarak.

Kalbim göğsümde o kadar hızlı atıyordu ki, onun da duyabileceğinden emindim. Dudaklarımı ıslattım ve ona baktım — o kadar uzundu ki.

"Ben..."

Kelimeler ağzımdan çıkmıyordu. Kelimeleri hatırlayamıyordum. O, bir fantezi gibi kokuyordu, büyüü bir ormanda yürüyüşün tadını çıkarırken, aniden yakışıklı, haylaz bir savaşçı seni muhteşem hayatına çekip, kendi hayatının sıkıcılığından kurtardığı türden bir fantezi.

Harika. Artık tamamen kendimi kaybettim.

"Al," dedi, aldığı kitabı rafa koyduktan sonra kollarını uzattı.

Aman Tanrım, o kollara doğru yürüyüp, vücudunun benimkine yapışmasının nasıl bir his olacağını görmekten kendimi alamadım.

Ne. Lanet. Olsun. Bana. Ne. Oldu?

Benim tepkisizliğim, hareketsizliğim karşısında başını eğdi ve sonunda beynim bana bir şey yapmam için bağırdı.

Ağırlığımı kaydurdım, ona aldığımı söylemeye hazırlandım, ama o sadece başını salladı ve kalan kitapları nazikçe kollarımdan aldı.

"Bu kitapları belirli bir sıraya koymak ister misin?" diye sordu.

"Renge göre," dedim, sesim titriyordu.

Yemin ederim, rafa dönmeden önce dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. "Renge göre olsun," dedi ve kitaplarımı gökkuşağının renklerine göre mükemmel bir düzende sıralamaya başladı. İşini bitirdiğinde, odada başka bir kutu kitap çıkacakmış gibi etrafa bakarak "Başka var mı?" diye sordu.

"Hepsi bu kadar," dedim. "Teşekkürler."

Başını salladı, sonra odayı geçip açık kapıya doğru yürüdü. "Mila, senin ayakkabılarının geri kalanını getireceğim."

"Aynı zamanda kahve de alabilir misin?" diye sordu Mila, işinden başını kaldırmadan.

Maxim homurdandı, sonra bana baktı. "Seninkini nasıl istersin?" "Sade," dedim.

"Kolay," dedi, sonra arkamdaki kitaplara baktı. "Başka yardıma ihtiyacın olursa haber ver. Görünüşe göre her şeyde iyiyim. Kitapları renklerine göre sıralamakta bile."

Az önce şaka mı yaptı? Gülmem mi gerekiyor? Tanrım, beni öldürün. "Tamam o zaman," dedi ve arkasını dönüp kapıyı kapattı.

Ve o gün, en iyi arkadaşımın ağabeyine aşık oldum. Maxim'in mutfağına bir kutu taşıırken bu anıyı zihnimden silip attım. Güçlü eller kutuyu benden aldı ve tezgahın üzerine koydu.

"Maxim!" diye haykırdım, sonra onu gördüğüm anda yanaklarımın kızardığını hissettim. "Eve geldin!"

"Neden herkes bunu sürprizmiş gibi söylüyor?" diye sordu. Mila'ya baktım, midem düğümlenmişti.

Maxim kızgındı. Bir sorun olduğunda bunu her zaman anlayabilirdim, çünkü gözlerindeki mavi renk, maskesinin gizleyemediği bir şekilde sertleşirdi. Burada ne yaptığımızı bile bilmiyordu ve şimdiden kızgındı? Yoksa antrenmanda bir sorun mu çıkmıştı?

Dairemizden aldığım atıştırmalıkların bulunduğu kutuya göz attı. "Ne..." Arkamızda koridorda bıraktığım üç valizimi görünce sesi kesildi.

"Sana bunun kötü bir fikir olduğunu söylemiştim," diye Mila'ya fısıldadım. Maxim Mila'ya baktı. "Ne oluyor burada?"

"Evie, ben İtalya'dayken kalacak bir yere ihtiyaç duyuyor," dedi Mila, sanki ona havaalanına bırakmasını istediğini söyler gibi rahat bir tavırla.

Maxim kollarını göğsünde kavuşturdu. "Senin dairen ne oldu?"

"Ben yurtdışında okurken daireyi kiraya vermemiz gerekiyor. Evie, yüksek lisansını bitirmek için burada kalacak ve ben döndüğümde bu parayla galerimizi açacağız. Mükemmel bir plan."

"Ve bunu bana *şimdi* mi söylüyorsun?" diye sordu, başını sallayarak buzdolabından aldığı suyu açtı ve iki yudumda içti.

Kahretsin. Bunun için hiç havasında değildi. Mila'ya bunun berbat bir fikir olduğunu binlerce kez söylemiştim. Elbette paraya ihtiyacımız vardı ve bunu elde etmenin en hızlı yolu buydu, ama önümüzdeki beş ay boyunca Maxim'in yükü olmak pek de hoşuma gitmiyordu.

Mila iç geçirdi, gri gözlerinde yaramazlık dolu bir ışıltı belirdi. Ağzını kapatmak için dudaklarımı araladım ama çok geçti.

"Eğer önemli bir şeyse, McKittrick'e sorabilirim," dedi ve Maxim kaşlarını çattı. Omuz silkti. "Bize karşı her zaman çok nazik olmuştur. Evie ile birkaç ay boyunca evini paylaşmaktan rahatsız olacağını hiç sanmıyorum."

Ve şimdi yanaklarım gülünç derecede kızarmıştı. Harika.

"Hayır," dedi Maxim, sesi o kadar derindi ki vücuduma bir şeyler yaptı. *Her zaman* vücuduma bir şeyler yapardı. Hareketleri, konuşma şekli, çok uzun süre iç dünyasına daldığında gözlerinin kararması. "Burada kalabilirsin," dedi doğrudan bana ve ben zorlukla yutkundum. "Ev ikimiz için yeterince büyük."

"Teşekkürler," diyebildim.

"Harika," dedi Mila, hafifçe alkışlayarak. "Onun son eşyaları benim arabamda." Maxim iç geçirdi. "Sanırım onları almamı istiyorsun?" "Alabilir misin?" diye sordu.

"Hayır," dedim. "Ben hallederim." Arabayı park ettiğimiz yere geri dönmek için harekete geçtim, ama Maxim başını salladı.

"Ben hallederim Evie," dedi, tamamen sinirli değildi ama kesinlikle bir şey onu rahatsız ediyordu. Mila'ya baktı. "Babamızın şehirde olduğunu biliyor muydun?"

Ah, bu onun ses tonunu açıklıyordu.

"Ne?" diye bağırdı Mila. "Burada mı?"

"Bunu hayır olarak kabul et," dedi Maxim, avuçlarını yüzüne sürterek.

Kalbim onun için sıkıştı. Babasıyla hiç iyi bir ilişkisi olmamıştı, ama son birkaç yılda durum daha da kötüleşmişti. Bundan hiç bahsetmemişti. Sadece onun yanındayken bunu fark etmiştim.

"Demek bu yüzden keyifsizsin," dedi Mila.

"O sana sürpriz bir ziyaret yapsaydı sen de öyle olurdun." Maxim ona uyarıcı bir bakış attı.

Mila güldü. "Evet, sanki bu mümkünmüş gibi. Galeriye ya da Evie ve benim kurduğumuz şeyi hiç umursamıyor. Üniversiteye başladığımızdan beri üzerinde çalıştığımız ve biriktirdiğimiz şeyi. Seni yaşamakla çok meşgul..."

"Benim hayatımı yaşamıyor," dedi Maxim. "Beni kendisine benzetmeye çalışıyor." Çenesindeki bir kas seğirdi ve ben onun yanına gidip gergin kasını parmaklarımla okşamak istedim. Bu eski yarayı dindirmek, babasının sürekli ona yüklediği ağırlığı ve baskıyı taşımasına yardım etmek istedim.

Ama, o tür bir arkadaşlığa yakın olmadığımız için, olduğum yerde kaldım ve görünmez olmak için elimden geleni yaptım. Maxim'in beni Mila'nın en iyi arkadaşından başka bir şey olarak görmediğini düşünürsek, bu o kadar da zor değildi.

Yıllardır gizlice umduğum şekilde onun radarına girmedim ve asla girmeyecektim. Maxim'in bir tipi vardı: uzun boylu, uzun bacaklı, manken gibi ve kamera karşısına çıkmaya hazır.

Ben ise tam tersiydim. Kıvrımlı, gözlüklüydüm ve fotoğraf *çekmeyi* severdim, ama asla fotoğraflarda yer almazdım. Ve bu benim için sorun değildi. Hiç fark edilmeden kalmak daha güvenliydi, çünkü o zaman incinme riskini asla almamış olurdum.

"Sen ona hiç benzemiyorsun," dedi Mila ve Maxim, daldığı soğuk bakışlarından sıyrıldı. "Maxim, sen..."

"Anahtarlarını ver," dedi, elini uzattı.

Mila iç geçirdi ve anahtarları ona attı. Topuklarını döndürdü, mutfaktan çıkarken sırtındaki kasları gerildi.

Mila bana döndü, yüzünde parlak bir gülümseme vardı. "Gördün mü," dedi. "Bu mükemmel olacak."

* * *

"Onun tam karşısındaki odayı seçmek zorunda mıydın?" diye sordum Mila'ya birkaç saat sonra, son gerekli eşyalarımı - giysilerimi, en sevdiğim kitaplarımı ve kamera ekipmanımı - yerleştirmeyi bitirirken. Geri kalan eşyalarım, Mila geri dönene ve Operasyon Açık Galeri'ye geri dönebileceğimiz önümüzdeki beş ay boyunca depoda kalacaktı.

Bu, hatırlayabildiğimden daha uzun süredir hayalimizdi ve ikimiz de MFA programlarımızı bitirmeye çok yaklaştığımız için - o sanat tarihi, ben fotoğrafçılık - bu hayali gerçekleştirmemize hiç olmadığı kadar yakındık. Programı bir yılda bitirmek için ilk dönem boyunca çok çalışmış, maksimum ders yükünü almıştım. Tanrıya şükür, bu dönem çok daha hafifti. Ayrıca, Maxim'in evinde kira ödemedem kalırken, bizim evimizi kiraya vererek biriktirdiğimiz tüm para bizi çok daha ileriye taşıyacaktı.

"Evet," diye cevapladı Mila, bavullarımdan birini büyük dolaba yerleştirmeye yardım ederken. "Bu ikinci en büyük oda. Tabii ki senin için bunu seçerdim."

Alt dudağımı ısırarak, Maxim'in gözleriyle neredeyse aynı renkteki mavi nevresimlerle kaplı kral yatağının kenarına oturdum.

"Hala bu konuda içim rahat değil," diye itiraf ettim. "En azından *biraz kira* demem gerekmez mi?
kira ödemem gerekmez mi?"

Mila eliyle beni susturdu ve yatağın yanına oturdu. "Maxim yılda milyonlarca dolar kazanıyor." Ben gözlerimi devirdim, o da güldü. "Ne? Reapers ile çılgın bir sözleşme imzaladı ve bunun yanı sıra tonlarca reklam anlaşması var. İsterseniz bunun gibi dört ev satın alabilir ve yine de banka hesabında bir değişiklik hissetmez."

Maxim'in yaşadığı hayata hayretle başımı salladım. Bunun için çok çalışmadığı anlamına gelmez, çünkü çalıştı. Sahip olduğu her şeyi kesinlikle hak etmişti.

"Emin misin?"

"Evet," dedi, bana biraz sinirlenmiş bir şekilde.

"Seni özleyeceğim," dedim, omzuna yaslanarak. Daha önce de aylarca seyahat etmişti, ama bu hiç kolaylaşmıyordu.

Mila bana sarıldı. "Ben de," dedi. "Ama neredeyse bitti ve galeriyi açtığımızda bizim için durmaksızın yükselme zamanı başlayacak."

Boğazımdaki düğümü yuttum ve ona gülümsedim. "Beş ay daha."

Yataktan kalkıp kapıya doğru yürürken bana sırttı. "Kardeşimin parasıyla güzel bir hayat sürerken biraz da eğlenmeyi unutma," dedi, gözleri parlayarak. "Onun market faturasını iyice şişir. Bir kez olsun kendinden başka birine bakması ona iyi gelir."

"Onun yoluna çıkmamak için elimden geleni yapacağım," dedim.

"Muhtemelen onu pek görmeyeceksin," dedi. "Ama görürsen, bu amacımıza zarar vermez."

O bana kaşlarını kaldırırken dudaklarım açıldı. "Mila!" diye azarladım onu, ama o kadar abartılı bir şekilde göz kırptı ki gülünç göründü ve ben de güldüm.

"Sadece söylüyorum," dedi ve bana içten bir glmsemi attı. "Seni seviyorum."

"Seni seviyorum," dedim, en iyi arkadaşımın ayrılışını izlerken gözyaşlarımı tutmaya çalışarak.

Evin sessizliği beni hızla sardı ve derin bir nefes aldım. Dürüst olmak gerekirse, burası bana garip bir şekilde tanıdık ve rahatlatıcı geliyordu, sanki uzun süre uzak kaldıktan sonra eve dönmüş gibi. Bu çok saçmaydı, çünkü daha önce buraya hiç ayak basmamıştım ve kira bile ödemiordum.

Hayırsever biri değildim, ama bu bize başka hiçbir şeyin sağlayamayacağı şekilde yardımcı *olacaktı*. Ve tabii ki, Mila'nın alaylarına rağmen Maxim'in yoluna çıkmayacağımı garanti edecektim, yemek pişirip temizlik yapıp, iyi bir ev arkadaşının yapması gereken her şeyi yapacaktım...

Ev arkadaşları.

Resmi olarak Maxim Zolotov'un oda arkadaşıydım.

Yıllardır umutsuzca aşık olduğum Maxim Zolotov. Ne ters gidebilirdi ki?

3 MAXİM

Chicago'ya karşı puck drop için buz pistinin ortasına çıktığımda, etrafımdaki kalabalığın gürültüsü giderek arttı. Genellikle bu, maç öncesi mide bulantımın adrenalinle yer değiştirdiği andı, ama ben yine de boğazıma yükselen mide suyuyla mücadele ediyordum.

Onu göremiyordum, ama hissedebiliyordum.

Babam bu pistin bir yerindeydi, yaptığım her hatayı not almaya hazırды, böylece *beni daha iyi bir oyuncu yapmak* adına hatalarımı tek tek sıralayabilecekti.

"Puck'ı buzdan kaldırmazsan ne olacağını sana söylememiş miydim?" Babam bana sopamı uzattı ve puck torbasını arka bahçemizdeki buz pistine boşalttı.

"Ama baba, gol attım! Bugün sekiz gol attım!" Kapüşonlu ceketimle titriyordum. Terastaki termometreye göre dışarısı sadece üç dereceydi.

"Beşi beş delikten girdi. Şimdi hatırlat bana Maxim. Atış yaparken puck'ı buzdan kaldırmazsan ne olacağını sana söylemiştim?" Bana kaşlarını kaldırmaya bile tenezzül etmedi. Yüzü her zamanki gibi okunaksızdı.

"Baba, neredeyse gece yarısı oldu," dedi David, endişeli ağabey yüzüyle ve kalın paltosuyla buz pistinin kenarından.

Gece yarısı. Ve ben çok yorgundum. Bugün Başkanlık Günü turnuvasını kazanmak için üç maç oynamıştık ve kollarım ve bacaklarım jöle gibi hissediyordu.

"Sana sormadım, David," diye tersledi babam.

"O daha on yaşında." Ama David öyle değildi. O on beş yaşındaydı ve çok daha büyüktü... ve daha iyiydi.

"Ne. Dedim. Ben?" Babam David'in yalvarışını görmezden geldi.

"Buzdan kaldırılmayan her bir vuruş için yüz vuruş," omuzlarım düşerek tekrarladım. Bundan kurtulmanın bir yolu yoktu. Hiçbir zaman da olmadı.

"Görünüşe göre bana yüz şut borçlusun, Maxim. Her biri havada olsun." Babam bana sırtını döndü ve buz pistinden uzaklaştı, benim hayal bile edemeyeceğim kadar sağlam adımlarla, üstelik ben patenlerimi giymişken. "Ve onun yerine bir şut attığını görürsem, baştan başlar," diye David'i uyardı ve kürekle temizlenmiş yolu takip ederek annemizin Mila ile beklediği eve doğru yürüdü.

"Onun hafta sonu izinli olması ne kadar sinir bozucu," diye mırıldandı David, buzun üzerine kayarak.

"Öyle söyleme." Yığından bir disk ayırdım ve kaleye şut atmaya hazırlandım.

"Neden? Doğru ya." Boş puck çantasını aldı. "Babam yardım edemeyeceğini söyledi."

"Senin için şut atamayacağımı söyledi." Ceketini çıkardı, sonra kollarımı kollarından geçirdi. "Yardım edemeyeceğimi söylemedi. Şut atmaya başla. Puck'lar kaleye girince ben toplayacağım."

Ciğerlerimi acı soğuk hava ile doldurdum ve şut atmaya başladım.

Düdük çaldı, beni anılarımdan kopardı ve ben bileğimi çevirerek yüz yüze gelmek için mücadele ettim... ve kaybettim.

Ne oluyor lan? Ligdeki en iyi yüz yüze gelme oranlarından birine sahiptim. Ve şimdi puck bizim bölgemize doğru gidiyordu.

Chicago'nun forvetinin peşinden koştum, ayaklarım buzun üzerinde kayarken ona doğru hücum ettim, ustaca sopasından pakı alıp bizim bölgemizden çıkardım. Kalbim deli gibi atarken, tahtaya doğru uçan McKittrick'e pas attım.

Pasımı yakaladı ve rakip savunmacılardan birini gösterişli bir hareketle geçip gitti.

Alay etmek istedim ama neyse, işe yaramıştı. Bu çocuk, özellikle bir çaylak için, gördüğüm en iyi puck kullanma becerisine sahipti ve bir gün bu gösterişli hareketleri başına bela açabilir, ama bugün değil.

Puck'ı kaydıldı ve mavi çizgiyi geçtikten sonra, ben de boş alana girdim. McKittrick diğer savunmacıyı kandırdı ve puck'ı bana doğru fırlattı.

Puck, sopama tatmin edici bir *sesle* çarptı ve ben kaleciyle karşı karşıya kaldım.

Üç adım attım ve şutumu, her zaman küçük bir boşluk bıraktığı, omzunun hemen üstüne, sopa tarafına doğru attım.

Puck raya
çarptı.

I...
ıskalamıştım.

Gözlerimi kırptım, kafamın karışıklığı yüzünden bariz bir ribaundu kaçırdım ne halt oldu böyle? Ara sıra şutları kaçırmadığımdan değil, ama hiç bu kadar net bir şutu kaçırmamıştım.

"Bu da neydi böyle?" Cannon, vardiya değişimi sırasında sordu ve ben cevap veremeden yedek kulübesinden fırladı.

"Salla gitsin, Zolotov." Koç emretti. Ama
ben yapmadım.

Maçın geri kalanında attığım her şut direğe ya da çite çarptı, ses kulaklarımda alarm zili gibi çınlıyordu.

Bende bir sorun vardı.

Üçte bir kazandık, ama bu benim yaptıklarım sayesinde değildi. Bir şekilde Reapers'ın en skorer oyuncusu olmaktan... bir yük haline gelmişim.

"Boş ver," dedi Sterling, maçtan sonra soyunma odasına doğru yürürken.
"Kötü bir maç geçirdin. Olur böyle şeyler."

"Bana olmaz." Böyle şeyler bana olmazdı.

Babam, antrenmanda olduğu gibi koridorların kesiştiği noktada belirdi ve çenesinin duruşu, on yıl daha genç olsaydım el izlerini yüzümde hissedeceğimi söylüyordu.

Ama değildim.

Öyleyse neden midem düğüm düğüm oldu?

"Harika bir maçı, değil mi?" Koç, sanki saçmalıklar çıkacaksa bunu algılayan sihirli bir radarı varmış gibi aramıza girerek babama dedi.

Babamın gözleri bana dikildi ve Sterling sola doğru hareket ederek, kocaman kaleci pedleriyle babamın görüşünü engelledi.

Mantıklı tarafım ona bu düşünceli davranışı için teşekkür etti, ama kafası karışık, irrasyonel tarafım Sterling'i kenara itip babamın ondan korktuğumu düşünmemesini istedi. Ayrıca, ailevi tekniklere bakacak olursak, burada büyük kardeş bendim. Belki sadece üç ay fark vardı, ama yine de.

David de aynı şeyi yapardı, Sterling bizim ağabeyimizi hiç tanımamasına rağmen. Tuhaf bir şekilde, davranışları birbirine çok benziyordu... Sterling hala kayabilmesi dışında.

"Oğlumla konuşmam lazım," diye homurdandı babam.

"İki oğlun da seninle konuşmak istemiyor." Sterling ona orta parmağını gösterdi ve biz koridorda yürümeye devam ettik.

"Eminim bir ara seninle konuşacaktır," dedi koç arkamızdan.

"Babamla aranıza girmenize gerek yok," diye Sterling'e tersledim. "Onunla başa çıkabilirim."

"Yapamayacağını söylemedim." Sanki ben tam bir pislik değilmişim gibi soyunma odasının kapısını açık tuttu. "Sadece her zaman yapmak zorunda olmamalısın diye düşünüyorum."

Homurdandım ve içeri girdim, hissettiğim öfkenin gücüyle eşyalarımı dolabıma fırlatmaktan zorlukla kendimi alıkoydum.

"Asla öfken seni yönetmesine izin verme. O ekipmanı sen almadın." Annemin sesi kafamda yankılandı.

"Performansına karşı ilgisiz olmaktansa, öfkeyle sopanı kırmanı tercih ederim," diye karşılık verdi babamın mottosu.

Annemin tavsiyesine uydum, çünkü performansım hakkında fikirlerini söylediğinde - ki bu çok sık olmazdı - genellikle babamın tavırlarının tersi yönde beni yönlendirirdi.

"Dostum. Bu gece çok kötüydün," dedi McKittrick, bankın ucundan sırtarak.

Ona sert bir bakış attım. Mila, Evie'nin bu pislikle yaşaması gerektiğini mi düşünüyordu? Kötü bir adam olduğu için değil. O sadece, iki bacağı ve kalbi atan her kızla yatan, aşırı büyümüş bir üniversite öğrencisiydi. Tatlı, akıllı, tamamen naif Evie'yi baştan çıkarırdı. Onu yatağına atar ve ertesi sabah yoluna devam ederdi, Evie ise neyi yanlış yaptığını merak ederdi. Kızgın bir şey... omurgamdan aşağıya doğru akıp gitti.

Onu sadece Mila'nın en iyi arkadaşı olduğu için koruyorsun.

Doğru, bu yüzden şu anda *benim* evimdeydi, onun evinde değil.

"Bu sadece bir maç," diye karşılık verdi Sterling, ama bakışlarında belirgin bir endişe vardı. "Herkesin ara sıra kötü bir maçı olur."

Ben hariç herkes.

Ben profesyonel hokeyin lanet olası Disney World'üydüm — işimi tutarlı bir mükemmellikle yapıyordum ve her zaman eğlenmek isteyen herkesin iyi vakit geçirmesini sağlıyordum.

Kahretsin, Caspian'ı özlemiştim. En iyi arkadaşım, hayatının aşkı için takas edilmişti, bu çok güzeldi, ama en azından orada ne olduğunu anlamak için bana tavsiyelerde bulunabilirdi.

Sadece bir maçı. Değil mi?

Panik damarlarımdan akıyordu. Ya öyle değilse? Ya asla adlandırılmaması gereken lanet beni hedef almışsa?

"Sence sende..." McKittrick başladı.

"Hayır!" Soyunma odasının yarısı bağırdı ve Brogan elini McKittrick'in ağzına kapattı.

"Sakın söyleme," diye uyardı Axel çaylak oyuncuya, ama bakışlarındaki endişenin boğazımı keskin bir şekilde kestiğini hissettim.

"O iyi," diye tartıştı Sterling.

Ama ben öyle değildim ve ikimiz de bunu biliyorduk.

Maçtan bir saat sonra eve girdiğimde, evim elma ve tarçın kokuyordu. Tanrıya şükür koç beni maç sonrası basın toplantısından kurtarmıştı ve Axel, bu gece neden bu kadar kötü oynadığımla ilgili soruları üstlenmişti. Giriş holündeki anahtarlıkta iki kez gözlerimi kırptım. Evie anahtarlarını benim kancama asmıştı. Benim kancam olduğunu bilmiyordu ama yine de.

Rutinler önemliydi. Düzen önemliydi. Batıl inançlar önemliydi.

Peki nerede hata yapmıştım? Anahtarlarımı aynı yerde tutmuştum. Sezon başında kadınlardan vazgeçmiştim, dikkatimi —oyunuma. Arena'ya girerken bir kutu Dr Pepper içtim ve rutinimin gerektirdiği metodik hassasiyetle sopamı bantladım. *Her şeyi* aynı şekilde yaptım.

Evie'nin anahtarlarını bir çiviye kaydurdım ve mutfığa gitmeden önce anahtarlarımı doğru kancaya astım.

Ev, un ve şeker bombası patlamış gibi görünüyordu.

"Gelmişsin!" Evie, eskiden mutfığım olan bu yıkımdan bana utangaç bir gülümseme attı. Her yüzeyde ince bir un tabakası vardı ve kaseler ile çırpıcıların arasında bir yığın elma kabuğu vardı. "Dağınıklık için özür dilerim. Senin mikserin benimkinden çok daha güçlü ve şey..." Sinirli bir şekilde vücudunu işaret etti, unla kaplı önlüğü işaret ederek, önlüğün kıvrımlarına düzgünce bağlandığını gösterdi.

Vay canına. Evie'nin... kıvrımları vardı.

Bunu zaten biliyordun, aptal.

Doğru, ama bunu, saçlarının sarı olduğunu ve okumayı sevdiğini bildiğim gibi biliyordum. Ama her zamanki gibi saklandığı büyük boy kapüşonlu sweatshirtler olmadan, kıvrımları apaçık ortadaydı. Evie'nin kum saati vücudu vardı. Kalçaları dolgundu, ona sertçe girerken tutunmak için mükemmeldi, belini okşamak için ellerim kaşınıyordu ve göğüsleri... Ağzım *sulandı*. Gömleğinin V yakasından görünen göğüsleri çift D beden olmalıydı, üzerlerine serpilmiş unu birdenbire yalamak istedim.

"Her neyse, dağınıklık için özür dilerim, birazdan temizlerim. Bir tane ister misin?" Soğutma rafından bir muffin aldı ve bana uzattı, çenemi yerden kaldırmanın bir yolunu aradığımdan tamamen habersizdi. "Çok güzeller, yemin ederim."

Gözlerimi kııptım ve bir adım geri attım. Bu Evie'ydi. Cinsel düşünceler kurmak... Kafamı salladım. Bu *Evie*'ydi. Uzun zamandır hayatımın bir parçasıydı, küçük kız kardeşimden ayrılmazdı ve elbette büyümüşü, o kadar da kör değildim... ama bu... *Evie*'ydi. Neden o inanılmaz kıvrımlarını sürekli örtüyordu? Yoksa sadece benim yanımda mı böyleydi? Ya da tam tersi, burada rahat olduğu için kendini saklamıyor muydu?

Ya da belki sadece yemek pişiriyor ve sıcak mutfakta kapüşonlu sweatshirtler çok rahatsız edici, seni aptal.

"Öyle değil mi?" Gözlerinde bir acı belirdi.

"Neyi sevmezsin?" Düşüncelerimin sisinden kurtulup soruyu sormayı başardım. Cehenneme gidecektim, değil mi? Küçük kız kardeşinin en iyi arkadaşının göğüslerine bakan erkekler oraya giderdi.

"Muffin ister misin?" Kaşlarının arasında hafif bir şaşkınlık belirdi ve topuzundan kopan bir bukleyi yüzünden uzaklaştırdı.

"Muffin." Lanet olsun, en azından onun muffinlerinden birini yiyebilirdim. "Evet. Tabii ki. Harika olur."

Bana attığı gülümseme lanet olası odayı aydınlattı ve ben bunun gerçekleştiğinden emin olamadan kayboldu. Başını eğdi, dolaplara doğru döndü, sonra bir tabak aldı ve muffin'i üzerine koydu, geniş mutfak adasının üzerinde kaydırıldı. "Otur," diye emretti, granit çıkıntının altına yerleştirilmiş taburelerin olduğu yere doğru başını salladı.

Oturdum ve keke baktım.

"Biraz tereyağı sürülünce de çok lezzetli olurlar." Tereyağı kabını ve bıçağı bana doğru kaydırıldı.

"Tamam." Onları yakaladım. "Teşekkürler."

"Reflekslerinin ne kadar hızlı olduğunu hep unutuyorum," dedi, zümrüt yeşili gözleri bir saniye boyunca benimkilerle buluştu, sonra hemen başka yere çevirdi. "Tabii ki reflekslerin hakkında

düşündüğümünden değil tabii ki. Ya da seni. Ya da... herhangi bir şeyi." Boynuna kadar kızardı. "Yani, sen profesyonel bir sporcusun, tabii ki reflekslerin hızlıdır," diye mırıldanarak başını salladı.

Dudaklarımın kenarlarında bir gülümseme belirdi. En azından burada kafası karışan tek kişi ben değildim. "Garip, değil mi?" Hala sıcak olan muffin'i ikiye böldüm ve iki parçanın arasına bir parça tereyağı sürdüm. "Birlikte yaşamak," diye devam ettim, o şaşkın bakarken.

"Ah, o mu." Başını salladı, sonra bana ait olmayan silikon muffin kalıplarına daha fazla hamur koymaya başladı. "Yani, sadece birkaç gün oldu, o yüzden..." Omuz silkti, sonra durakladı ve bana baktı. "Beni burada kalmama izin verdiğin için teşekkür ederim. Mila'nın sormasını gerçekten istemedim, ama burada kalmak, küçük bir galeri için depozito biriktirebileceğimiz anlamına geliyor." Burnunu kırıştırdı. "Yani, Mila büyük bir galeri olmasını umuyor, ama ikimiz arasında daha gerçekçi olan benim. Küçük başlamalıyız."

"Mila her zaman yüksek hedefler peşinde koşmuştur. Ve bana tekrar teşekkür etme. Cidden. Size yardım etmekten mutluluk duyuyorum, özellikle de bu, Mila'nın başlangıç parası için babamıza gitmek zorunda kalmaması anlamına geliyorsa." Babamın Mila'nın sevdiği bir şeyi lekelemesi düşüncesi midemi bulandırdı. "İkiniz de size yardım etmeye istekli olduğumu biliyorsunuz. Yatırım yapacak param yok değil." Muffinden bir ısırık aldım ve iniltiyi zorlukla bastırdım. "Vay canına, Evangeline, bunlar harika."

Gülümsedi ve gözlüklerini burnuna itti. "Teşekkürler. Fırıncılık en sevdiğim hobimdir. Bunlar annemin tarifi."

"Şey, bunlar inanılmaz." Bir ısırık daha aldım ve midem rahatladı.

"Yatırım teklifin için teşekkürler. Mila ve ben bunu kendi başımıza yapmaya çalışıyoruz. İkimizin de birikmiş parası var ve son birkaç yıldır düğün ve aile fotoğrafları çekerek o hesaba para ekliyorum."

"Teklifim hala geçerli, ama kendi başınıza yapmanız çok havalı." Uzakta duran tezgahın üzerinde duran kamera çantasını fark ettim. Yıpranmıştı ve çoktan en iyi günlerini geride bırakmıştı. Hatta, onun üniversite birinci sınıfta yurda taşınmasına yardım ederken gördüğümü hayal meyal hatırlıyordum. Yüzümde bir gülümseme belirdi.

"Neden gülümsüyorsun?" Tepsiyi doldurmayı bitirdi.

"Taşınırken yere düşen onca kitabı düşünüyordum." Muffinimi bitirdim. "Yine de kitapları seven kız, iş ortaklığında daha pratik olanı."

Alaycı bir şekilde güldü. "Biraz kaçışçılık yapmaktan hoşlanmam, gerçek dünyada ayaklarımın yere basmadığı anlamına gelmez." Zamanlayıcı bip sesi çıkardı ve o, diğer tepsiyi koymadan önce bir tepsi muffin çıkardı.

"Bence çok tatlıydı." Omuz silktim ve adanın diğer tarafına uzanarak soğutma rafından bir muffin daha aldım.

Evie bunu fark etti ama sıcak kekleri soğutma rafına taşırken tek kelime etmedi. "Evet, bizim kattaki tüm kızlar *seni* sevimli buluyordu, o yüzden sanırım bu adil."

Gülerek, "Hey, ikinizin benim oynadığım üniversiteye gitmeyi seçmiş olmanız benim suçum değil," dedim. Aynı okulda sadece bir yıl okuduk, ama Mila'nın isteği üzerine onun yurdundan katından uzak durmuştum. "Bu arada, yüksek lisansın nasıl gidiyor?"

"Aslında..." Durdu ve derin bir nefes aldı.

Dikkatim muffinimden ona kaydı ve alt dudağını ısırıldığını gördüm. "Evie?"

"Biraz yardım umuyordum." Yutkundu, sonra çenesini kaldırdı. "Bu dönem hareketin yakalanmasıyla ilgili bir ünite çalışmam gerekiyor ve profesörüm hareket halindeki insan vücudunun fotoğrafçılığı üzerine çalışmam için teklifimi onayladı." Ağzının köşesi bir gülümsemeye dönüştü. "Yani, harika bir teklifti. Haftalarca üzerinde çalıştım, bu yüzden kabul edeceğini biliyordum, özellikle de o bir hokey hayranı olduğu için..."

"Hokey hayranı, ha?" Gevezelik ediyordu, ki bu sadece gergin olduğunda yaptığı bir şeydi.

"Evet, öyle. Sizin kayışınızı izlemek... çok güzel. Buz üzerindeyken tüm kaslarınızın nasıl birlikte çalıştığını, her birinin adımlarınızın farklı noktalarında nasıl gerildiğini, bir sonraki hareketinizi nasıl anlatacaklarını düşünün. Kesinlikle *çok güzel*." Nefes nefese küçük bir iç çekişle dilinin ucuyla alt dudağını yaladı.

Kaşlarım kalktı.

Gözlerini kırptı. "Sana sormayacaktım," diye başını sallayarak, gözlerini kocaman açarak patladı. "Yemin ederim. Senin büyük bir yıldız olduğunu ve insanların senin bu tür tuhaf şeyler için fotoğraflarını çekmesi karşılığında para aldığını biliyorum ve senden kesinlikle yararlanmak istemiyorum. Sadece belki başka bir oyuncu tanıyorsundur diye umuyordum, o da bunu yapmaya istekli olabilir mi diye?"

"Senin için poz verecek." Boğazımı temizledim, neye ihtiyacı olabileceğini hayal ederek.

"Benim için kaymak için, ama evet," diye başını salladı. "Ve bodrumunu bana ödünç vermeni umuyordum. Orada bir buz pisti olduğunu biliyorum, böylece çekimler özel olur." Nefesini tuttu. "Yani, çıplak falan değil." Kızarıklık boynundan yanaklarına doğru yayıldı ve yanaklarını elma kırmızısı rengine çevirdi. "Ama muhtemelen gömleksiz. Kasları görmem lazım." Yüzünü buruşturdu. "Yani kameram kasları görmeli. Aman Tanrım, sanki porno çekiyormuşum gibi konuşuyorum."

Ben güldüm.

"Porno değil!" diye bağırdı, kızaran yanaklarını elleriyle kapattı. "Bu sanat! Hareket ve Hareket sanat dersim için!"

"Sakin ol Evie, anlıyorum." Gülümsedim. "Benim bodrumumda porno çekmek istiyorsun ve benim istekli bir katılımcı bulmamı istiyorsun," diye alay ettim. Tanrım, yanakları kızarmış, gözleri parlak, doğru şeyi söylemek için uğraşırken yay şeklinde ağzını açıp kapatan haliyle çok güzeldi.

"O... öyle değil..."

"Yani, havayı ısıtmak için birkaç hoparlör takmayı mı düşünüyordun?"

"Maxim!"

"Belki biri pizza getirir..." Sırıttım. "Aman Tanrım!" Bana bir muffin fırlattı.

Tek elimle havada yakaladım ve o bir tane daha fırlatırken gülererek izledim.

"Sen en kötüsüsün!"

"Merak etme Evie, senin için kayacak birini buluruz." Sağ elimdeki muffin'i ısırdım. Bunlar gerçekten muhteşemdi.

"McKittrick ne olacak?" diye sordu.

Muffin ağzımda küle dönüştü. *McKittrick* mi? Evimde, buz pistimde, Evie'nin onu inceleyebilmesi için gömleğini çıkaran o alaycı pislik mi? Evie saatlerce, hatta günlerce bodrumumda gömleksiz bir hokey oyuncusuyla vakit geçirecekse, o kişi o olmayacaktı.

Midemde sıcak ve çirkin bir şey yayıldı. Çok kötü bir şekilde yakan bir şey... *Hayır, olamaz.* Kıskançlık gibi yakıyordu.

"Mila şaka yapmıyordu. Bana karşı çok tatlı davrandı ve eminim ki evet diyecektir..."

"Ben yaparım." Düşünmeden ağzımdan bu kelimeler döküldü.

O şaşırdı. "Yapacak mısınız?"

"Evet." Başımı salladım ve sözlerimden kaçmak için ağzıma bir muffin daha attım.

"Ama..." Tamamen, tamamen şaşkın görünüyordu ve o aralık dudakları öpülmeye hazır gibi görünüyordu.

"Ama ne?" Ağzım muffinle dolu halde sordum.

"Ama..." Yine yüzündeki bukleyi üfledi. "Ama birkaç gün sürer. Proje tüm sömestr boyunca yayılmış durumda, bu yüzden yeniden çekimler olabilir ve senin ne kadar meşgul olduğunu biliyorum."

"Projen için yeterince güzel olmadığımı nazikçe söylemeye mi çalışıyorsun?" Tek kaşımı kaldırdım.

"Hayır, *hayır*, sen yeterince güzelsin," diye beni teselli etti. "Yani, çevrimiçi anketlere bak, ama eminim ki sen her zaman en seksi Reaperlar listesinin en üstündesindir." Gözlerini sıktı. "Ben bakmıyorum tabii."

Huh. Görünüşe göre Evie sadece oyun istatistiklerini takip etmiyordu.

"Neyse, bu akşamki maç nasıldı?" Kalan hamuru öfkeyle başka bir tepsiye aktarmaya başladı.

Maç. O kadar berbat bir performans sergilemişim ki, kendime yüzlerce shot borçluydum. En az on ikisini kaçırmıştım. "Zordu..."

Başını kaldırıp gözlerime baktı ve orada bir bağ vardı, beklemediğim bir anlayış. Gözlerinde acıma yoktu, ama

büyük bir şefkat vardı.

"İzledin, değil mi?" diye sordum, tezgahı, aramızda oluşmaya başlayan her neyse ondan uzaklaşarak.

O başını salladı. "Sadece bir maç," diye fısıldadı.

"Her zaman böyle başlar. Muffinler için teşekkürler." Bulaşık makinesine doğru yürüdüm, ama o yarı yolda bana yetişti ve tabağı elimden aldı.

"Ben temizlerim. Dağınıklığı ben yaptım. Bütün gece aşağıda kendine işkence etmeyi planlıyorsan, muhtemelen başlamalısın." Bodrum kapısını işaret etti. "Yanılmıyorsam yarın öğleden sonra maçı var, o yüzden gitsen iyi olur, böylece sonunda biraz uyuyabilirsin."

"Benim ne yapacağımı nereden bildin?"

Alaycı bir şekilde güldü. "Lütfen Maxim. Senin yanında büyüdüm. Sen fark etmemiş olabilirsin, ama Mila'nın odası eski arka bahçedeki buz pistine bakıyordu. Seni sandığından daha iyi tanıyorum."

Yutkundum ve sonra başımı salladım. Söyleyecek başka bir şey yoktu, merdivenlerin dibindeki ışıkları yakarak bodruma doğru ağır adımlarla yürüdüm. Taze, temiz buzun kokusu beni karşıladı ve patenlerimi her zamankinden daha hızlı bağladım, beynim bu gece olanları, orada ters giden her şeyi işlemek için mücadele ediyordu...

Ve bir şekilde, yukarıdaki o anlarda Evie'nin, maçımın berbat gittiğini unutturmuş olması. Bu, tüm bunların en kafa karıştırıcı kısmıydı.

* * *

On sekiz saat sonra, sanki canımı dişime takmış oynamışım gibi terlerim damlarken soyunma odasındaki bankın üzerine yığıldım.

Ama oynamamıştım.

Her şutu kaçırmıştım, bileğim normal ritminden çıkmış ve her seferinde puck'ı raya gönderiyordu.

Takım beni sırtladı ve koç üçüncü periyodun çoğunda beni kenarda tuttu.

Herkes maçtan sonra soyunma odasında kıyafetlerini çıkarırken arka planda gürültü duyuluyordu, ama McKittrick duşlara giderken omzuma vururken sesini yüksek ve net bir şekilde duydum.

"Görünüşe göre bu resmi, Zolotov. Sen yips hastasısn." Siktir.

Skye, Maxim'in oturma odasının zemininde bana doğru emeklerken kıkırdadı. Son yirmi dakikadır, keyifli ve saçma bir saklambaç oyunu oynuyorduk.

Ön kapı çalındı ve Brogan'ın nişanlısı ve Skye'nin eski dadısı olan Fiona'ya içeri gelmesi için bağırdım, çünkü mesajından burada olduğunu biliyordum.

Skye'yi kucağıma aldım ve Maxim'in evinin girişine doğru giderken küçük bebeğime boynuna birkaç öpücük kondurdum. Son birkaç gündür onu pek görmemiştim, ama önceki gün dışarı çıkarken onu yakalamış ve Fiona ile Brogan'a yardım etmek için bebek bakıcılığına devam etmemin uygun olup olmadığını sormak için yeterli zaman bulmuştum. Ekstra paten zamanından şikayet edip ayrılmadan hemen önce kolayca kabul etmişti.

"İşte benim kızım," dedi Fiona ve Skye, Fiona'ya ulaşmak için kollarımda kıpırdanmaya başladı. Skye'yi kollarımdan aldıktan sonra, "Sana ne kadar teşekkür etsem azdır," dedi. Hemen anne sallamasına başladı ve ben ona el sallayarak gülümsedim.

"Benim için zevk," dedim. "Bu kızı ne kadar sevdiğimi biliyorsun." Skye'nin karnını nazikçe gıdıkladım, sonra mutfağa gidip Fiona'nın birkaç saat önce bana bıraktığı bebek çantasını aldım.

"Biliyorum, ama sen hayatımı kurtarıyorsun. Brogan onu başka kimseye emanet etmiyor," dedi, bebek çantasını omzuna atarak. "Burada nasıl gidiyor? Maxim seni delirtiyor mu?"

Alt dudağımı ısırdım. "Hayır, tabii ki hayır," dedim. "Burada yaşamama izin vererek çok cömert davranıyor."

Fiona güldü. "Evet, öyle," dedi. "Ama yine de. Onun yips sorunu olduğunu duydum, bu da Maxim'in her an sinir krizi geçirebileceğini ve

ve senin de bu sinir krizlerinin dolaylı kurbanı olacağından endişelendim." Kaşlarımı çattım.

"Ne dedin?"

"Yips," dedi tekrar, Skye'nin saçından bir tutam alırken ona gülümseyerek.

.

"Sporla ilgilenmediğimi varsay," dedim.

"Oh, özür dilerim," dedi. "Maxim'in bundan bahsettiğini sanmıştım. Bu, sporcuların bazen başına gelen talihsiz bir durum. Maç sırasında hafif titreme veya seğirme yaşarlar. Araştırmalar, bunun performans kaygısıyla yakından ilgili olduğunu gösteriyor," diye açıkladı ve hiç tereddüt etmeden psikolog rolüne büründü.

Ona şaşkın şaşkın baktım. "Maxim'de mi var?"

Bu, son zamanlarda onu gördüğüm birkaç seferde neden bu kadar huysuz olduğunu açıklayabilirdi.

"Evet," dedi. "Hiç eğlenceli değil, ama onun bunu nasıl idare ettiğini hayal bile edemiyorum. Bu da senin onunla birlikte yaşamayı düşündürdü ve, mutsuz musun?"

Kafamı salladım. "Hayır," dedim. "Sadece birkaç hafta oldu. Burası büyük bir yer ve o çok meşgul bir adam."

Fiona başını salladı ve bana gülümsedi. "Bunu duymak güzel," dedi. "Acele etmeliyiz, ama yakında bir kızlar gecesi yapalım, tamam mı?"

"Harika olur," dedim, içtenlikle. Fiona, tanıştığımızdan beri çok iyi bir arkadaş olmuştu ve Mila gittiğinden beri, kızlarla vakit geçirmek için can atıyordum. "Numaram sende var," dedim, onu ve Skye'yi kapıya kadar geçirirken. Kapıyı onun için açık tuttum ve o dışarı çıkarken başımı eğdim. "Hey, Fiona," dedim, o verandanın yarısına geldiğinde.

"Evet?" diye sordu.

"Bir tedavisi var

mi?"

"Yips için mi?" diye sordu ve ben başımı salladım. "Sihirli bir çözüm yok. Gerçekten bunu yaşayan sporcuya bağlı."

Omuzlarım düştü. Maxim'in oyununda zorlandığını düşünmekten nefret ediyordum, özellikle de babasının neredeyse boynuna yapıştığını bildiğim için

bu hiç de iyi bir şey değildi. Çocukken Mila'nın yanında kaldığımda, o adamın zevkle uyguladığı cezaları yeterince görmüştüm. Dürüst olmak gerekirse, Maxim'in babası ona hokey veya çocukluk konusunda nefes alacak bir alan bile tanımamıştı.

"Onunla bu konuyu konuşmayı deneyebilirsin," diye önerdi. "Bu yardımcı olur mu?" diye sordum.

"Zararı olmaz," dedi, sonra bana göz kırptı ve arabasına doğru yöneldi.

Skye'yi araba koltuğuna oturtup garajdan çıkmasını bekledikten sonra eve dönüp kapıyı kapattım. Bu gece hareket ödevim üzerinde çalışmaya başlamadan önce biraz rahatlamak için odama gittim. Maxim'i bu kadar tedirgin edecek ne olabileceğini merak etmeden edemedim, çünkü güçlü, seksi ve kendine güvenen Maxim Zolotov, buz pistinde ve dışında gösterdiği performanslarla ilgili *hiçbir şeyden* nadiren endişe duyardı.

* * *

Kapı o kadar sert kapandı ki, bar taburesinde otururken irkildim. Charleston'da kurulmuş yerel galerilerle ilgili bir düzine makaleyi inceliyordum. Mila ve ben galerimizin öne çıkmasını istiyorsak, kasabanın halihazırda sunduklarını incelemeli ve farklı bir şey yapmamız gerektiğini düşünmeliydik.

Maxim birkaç saniye sonra mutfığa girdi ve doğruca buzdolabına yöneldi. Son zamanlarda bu onun rutini haline gelmişti: eve gelip somurtarak sessizce bir şişe su alıp içtikten sonra ortadan kaybolmak. Bazen o gün pişirdiğim veya fırında yaptığım şeyi yemek için yeterince uzun süre kalır, hatta benimle biraz sohbet ederdi, ama bu gece öyle bir gece olmayacağını anlayabiliyordum. Bu da, ona sormam gereken şey için gerçekten *çok* kötüydü.

"Merhaba," dedim, kaşlarının arasındaki derin çizgilerin, onu rahatsız eden şeyden başka bir şeye odaklanırsa düzeleceğini umarak. Fiona'nın söylediklerinden sonra, bu gece onun için de işler yolunda gitmediğini tahmin ediyorum.

"Merhaba." Karşı tezgaha yaslanmak için hareket etti, giydiği beyaz tişört kaslarını gerginleştiriyordu. Sağ kalçasında Reapers logosu olan siyah spor pantolon giyyordu ve ona bakmak neredeyse acı veriyordu, o kadar yakışıklıydı ki. Somurtkanlığı, gözlerinin ardındaki öfke ve acı bile onu güzel yapıyordu.

Aramızdaki sessizlik uzadıkça endişe omurgamdan yukarı doğru tırmandı. Normalde bu beni hiç rahatsız etmezdi. Konuşmak istemeyen veya konuşmaya ihtiyaç duymayan biriyle aynı odada *bulunmakta* oldukça iyiydim, ama bu gece bir şeye ihtiyacım vardı. *Ondan*. Ve o, önündeki boşluğa bakmaktan başka bir şey yapmaya hiç niyetli görünmüyordu.

"Bu gece ne yapıyorsun?" Ona ihtiyacım olan şeyi doğrudan sormak yerine, dolaylı bir şekilde sordum.

Birkaç kez gözlerini kırptı, sonra bana baktı. "Yorgunum," diye itiraf etti ve içimdeki umut söndü. "Neden?" diye sordu, sanki hayal kırıklığımlı fark etmiş gibi başını eğerek.

Yutkundum, dudaklarımı birkaç kez araladım.

"Söyle bana," dedi Maxim, ses tonu uzun zamandır duymadığım kadar keskin.

Biraz kızgın bir şekilde dikleştirdim. Ona bağırmadım ve kesinlikle onun uğraşması gereken bir baş belasıymışım gibi konuşulmasına gerek yoktu.

"Boş ver," dedim, bar taburesinden atlayıp dizüstü bilgisayarımı aldım. Kamera çantamı boynuma astım, geceyi odamda saklanarak geçirmek ve haftanın ilerleyen günlerinde ders için ilk taslağımlı teslim etmek için tamamen hazırdım.

Maxim, mutfaktan çıkamadan önüme geçti, kocaman göğsü yüzümün önündeki alanı kapladı. Gözlerimi ona dikip bakmaya cesaretimi toplayana kadar, tam altı saniye boyunca ona baktım.

Tanrım, gözleri derin, çalkantılı kobalt havuzları gibiydi ve bakışları vücudumun ortasından geçen bir yıldırım gibi hissettim. Bana bu kadar yakın durduğunda, kaslı vücudunun ısınınlı hissedebiliyordum, çam dumanı ve larkspur kokusunu alabiliyordum, bu kokuyu her aldığımda kalbim bir şekilde hafifliyordu.

"Söyle bana," dedi, gözleri vücudumu, giydiğim basit tişörtü ve eşofmanı, boynumdaki kamerayı tararken.

"İlk taslak çekimlerim yarın teslim edilecek," dedim sonunda, ona söyleyene kadar hareket etmeyeceğini bildiğimden. "İnsan vücudundaki hareket sanatı projem için mi?" Omuz silktilim. "Sorun değil," dedim. "Zor bir gün geçirdin. Sınıftan birinden çekimlerde yardım isteyeceğim ve sonra geç teslim edeceğim..."

"Hayır," dedi, yanımdan geçerek. "Sana yapacağımı söyledim. Gidelim."

Arkamı döndüm ve onun bodrum katına açılan kapıya doğru yürüdüğünü izledim.

Birkaç saniye fazla uzun süre onu izleyip durduğumda, "Geliyor musun, gelmiyor musun?" diye sordu.

Ona bakışlarımı daralttım, dizüstü bilgisayarımı bıraktım ve ona doğru yürüdüm. Huysuz herif, bekleme zahmetine girmedi ve ben de ona yetişmek için merdivenlerden aşağı koşmak zorunda kaldım. Ben yetiştiğimde, o çoktan patenlerini giymeye başlamıştı.

"Vay canına," diye fısıldadım, evinin bodrum katının tamamını kaplayan kapalı buz pistini görünce. Buz pistinin hemen yanında, köşede mini bir Zamboni bile vardı.

Maxim, ben bu manzarayı sindiremeden, hızlı ve ustaca hareketlerle patenlerini bağladı. Mila bana bundan bahsetmişti elbette, ama görmek bambaşka bir şeydi. Burada yaşadığım birkaç hafta boyunca buraya hiç gelmemiştim, çünkü Maxim genellikle burada yalnız kalırdı.

Bir sopa ve birkaç disk aldıktan sonra buzun üzerine çıktı ve işine koyuldu.

Onu izlerken kalbim *sıkıştı*.

Çünkü bu adam hokey oynamak için para kazanıyordu ve sonra eve gelip biraz daha oynuyordu, ama bu tutkuyla değildi. Hayır. Bu, benim asla anlayamayacağım bir tür çarpık beklenti, kararlılık gibiydi, çünkü şu anda yüzünde hiç neşe yoktu. Reapers'ın en iyi forveti olmanın verdiği şakacı bir kibir yoktu, sadece ileri geri kayarken gözlerinde soğuk bir boşluk vardı.

İç geçirdim, bu hissi silkeledim ve pistin karşısındaki duvara dizili ahşap dolapları taradım. Mila'nın dolabını kolayca buldum

ve patenlerini aldım. Neyse ki, ayakkabı numaramız aynıydı ve her zaman paylaşabilirdik. Giysiler ise, o kadar da değil. Umurumda değildi. Kıvrımlarımı sevmeyi öğrenmiştim.

Patenleri bağladıktan sonra, buzun üzerine koştum ve Maxim'e doğru ilerlerken tanıdık paten ritmine girdim. Maxim, boş kaleye arka arkaya şutlar atıyordu. Beklediğimden daha fazla ıskaladı ve belki de bu yüzden geldiğimi duymadı.

Kamerayı kaldırıp birkaç deneme çekimi yaptığımda "Vay canına" dedi. "Bunda oldukça iyisin."

"Mila ve ben, sen maçlardayken antrenman yapardık," dedim omuz silkerek. "Siz erkeklerin tüm eğlenceyi tek başına yaşamasını istemedik." Ona hafif bir gülümseme attım, ayak hareketlerime odaklanırken kamerayı sabit tutmaya devam ettim. "Ayrıca, en iyi çekimleri nasıl yapacağımı düşünüyordun?" diye sordum, pistin diğer tarafına doğru başımı sallayarak. "O bariyerin diğer tarafında kalarak mı?"

O gülerек omuz silkti, sonra bir fotoğraf daha çekti. Ve ıskaladı.

Tısladım, ama onun etrafında küçük bir daire çizerek kaymaya devam ettim, daha fazla fotoğraf çektim ve ekranda kontrol ettim.

"İhtiyacın olan bu mu?" diye sordu, sesi alçak, kaba ve her türlü seksi. Bu, patenlerimle aniden durmamı sağladı ve elindeki sopayı işaret etti. "Sadece benim çekimim mi?"

Kafamı salladım, sonra boğazımı temizledim. "Biraz uzaklaşıp sonra bana doğru kayarsan daha iyi olur." Elimdeki kameranın ağırlığıyla yönetmen rolümü kolayca üstlendim, ama eklediğimde yanaklarım kızardı: "Gömleğini çıkarsan harika olur."

Maxim dikleşti, bana bakarken kaşlarını kaldırdı. Yemin ederim, neredeyse sırtıyordu. "Öyle mi?"

"Evet," dedim.

"Daha iyi fotoğraflar çekmek için gömleğimi çıkarmam mı gerekiyor?"

"Mahremiyetini ihlal etmeye çalışmıyorum Maxim," diye açıkladım. "Hareket halindeki bedenin sanatını yakalamaya çalışıyorum. Ve bu, tamamen giyinik olduğunda yapmak biraz zor."

Şimdi *gerçekten* sırtıttı ve bu midemi bulandırdı. Bana doğru kayarak geldi, birkaç santim uzaklıkta durdu ve sopasını bana uzattı. Sopayı ondan aldım ve nefesimi tutarak tuttum. Yavaşça gömleğinin eteğini çekti ve tek bir akıcı hareketle başının üzerinden çıkardı.

Vay canına. Lanet olası kaslar.

Adam kaslı, kaslı ve kaslıydı. Mürekkep kıvrımları sağ göğsünü süslüyor, kaburgalarının etrafında kıvrılıyordu. Maxim Zolotov'un gömleksiz hali kadar tehlike, macera ve zevki bu kadar yansıtan bir şey görmemiştim.

"Vücudumun bir sanat eseri olduğunu mu söylüyorsun?" diye sordu, gömleğini bana uzatarak.

Güldüm, sonra kendimi toparlayıp iş moduna geri döndüm. "Evet," diye itiraf ettim. "Yani, kendine bir bak." Gömleğini ondan aldım, omzuma astım ve üzerime yayılan kokusunu görmezden gelmeye çalıştım. Bunun profesyonellik açısından da bir sınav olacağını kim bilebilirdi, ama dürüst olmak gerekirse, yıllardır bu adama aşıkım, bu yüzden kendime biraz müsamaha gösterdim.

Maxim sopasını geri aldıktan sonra kendine baktı ve omuz silkti. Pürüzsüz bir cilde ve tonlarca kaslı vücuda sahip olan adam, kendine *omuz silkti*. "Sanatın beceriyle eşdeğer olmaması ne yazık."

Buna kaşlarımı çattım, sonra gözlerimi devirdim. O acıma partisi istiyordu, ama ben balonlarımı ve parti içkisini yukarıda bırakmışım. "Ne kadar yetenekli olduğunu biliyorsun Maxim," dedim. "Bunu sana hatırlatmama gerek yok. Balık tutmayı bırak."

"Oyalanmıyorum," diye tersledi.

"Peki," dedim, sonra arkasındaki buzun üzerinde bir noktayı işaret ettim. "Oraya kayıp sonra bana geri dönebilir misin?"

Derin bir nefes aldı, ama dediğimi yaptı.

Birbiri ardına fotoğraflar çektim, ona aynı yolu ve dönüşleri tekrar tekrar yaptırarak her seferinde farklı bir açı yakaladım. Fotoğraflar muhteşemdi, bunu görebiliyordum, her deklanşöre bastığımda hissedebiliyordum. Nasıl muhteşem olmasınlar ki? Şaka bir yana, o muhteşemdi ve buz üzerinde hareket edişi bir tür sihir gibiydi.

"Sana bir soru sorabilir miyim?"

"Beni gömleksiz kaymaya zorluyorsun, Evangeline," dedi ve tam adımı söyleme şekli tüylerimi diken diken etti. "Soruların izinli olduğunu söyleyebilirim."

"Bunu her gece yapıyorsun," dedim, o benim için buzda yeni bir yol açarken.

"Evet," dedi. "Ama bu tam olarak bir soru sayılmaz."

İç geçirdim, buzda ilerlerken pazı kaslarının otomatik olarak kasılmasını izledim. "Rahatlamak için ne yaparsın?"

Burada olduğum iki hafta boyunca onun kitap okuduğunu ya da dizi izlediğini görmemiştim. Antrenmandan ya da maçtan eve gelip yemek yedikten sonra buraya çekilmesinden başka bir şey yaptığını neredeyse hiç görmemiştim.

Yüzünde bir değişiklik oldu, bir tür şaşkınlık, bu da hızını birkaç saniye yavaşlattı, sonra tekrar hızlandı. Ben de o bakışı yakalamaya çalıştım, cevap beklerken fotoğraf çekmeye devam ettim.

"Bu kadar zor bir soru mu?" diye sordum sonunda.

"Hayır," dedi, biraz telaşlanarak dönüşü yaptı ve tekrar yola çıktı. "Bu benim rahatlamak için yaptığım şey."

Ben gülerek "Saçmalık" dedim ve o aniden durdu, tam önümde kayarak durdu.

"Anlamadım?"

Boynumu uzatıp gözlerine baktım. "*Saçmalık* dedim. Birini azarlamak için kullanılan bir terimdir."

Gözlerinde parlak bir ışık belirdi, dudaklarının köşeleri hafifçe yukarı kıvrıldı. "Anlamını biliyorum."

"O zaman sorunuz nedir?" diye sordum, o yoğun bakışlarıma karşılık verirken kalbim hızla atıyordu.

"Neden saçmalık diyorsun?"

"Çünkü," dedim, pistin etrafına bakarak. "Bu senin işin. Evet, yaptığın işi seviyor olabilirsin, ama bu *bir iş* Maxim. Çalışırken rahatlayamazsın."

Maxim uzanıp, elimdeki kameraya bağı olan boynumdaki kayışı nazıkçe çekti. "Yani şu anda rahatlamadığını mı söylüyorsun?"

Bana bu kadar yakın olması, parmak uçlarının boynumun derisini hafifçe okşaması kalbimin atışını hızlandırdı. "Hayır," diye itiraf ettim. "Rahatım, elbette. Yaptığım işi seviyorum. Ama rahatlamak için bunu yapmam. Zihnini ve bedenini yenilemek için, işini ne kadar sevdiğin önemli değil, işinden tamamen uzaklaşmalısın." Patenlerimin üzerinde yer değıştirdim. "Peki Maxim, sen *rahatlamak* için ne yaparsın?"

Çünkü gerçekten, gerçekten rahatlamaya ihtiyacı vardı. Bunu sadece öfkeli bir kararlılıkla kayarken ama gözlerinden de. Çok yorgun görünüyordu, sanki içinden bir şey onu tüketiyormuş gibi. Ve ona yardım etmek istedim. Belki Fiona'nın önerdiği gibi, onunla bu konuyu konuşmak işe yarardı.

Dudakları aralandı ve ben, sanki uzun zamandır kimse ona gerçekten ne yapmak istediğini sormamış gibi, şaşkınlık ve merakla dolu dudaklarının ne kadar güzel görüldüğünü fark edemedim.

"Ben..." Başını salladı. "Bilmiyorum," diye itiraf etti. "Sadece bu var. Yemek. Hokey. Uyku. Tekrar. Bir saniye durursam, yeteneğimin bir kısmını kaybederim..." Sesi kesildi, göğsü hızlanan nefeslerinden dolayı inip kalkıyordu.

Bu, babasına çok benziyordu.

Gözlüklerimin üzerinden ona baktım, dudaklarımdaki kaşlarını çatmayı engelleyemedim. "Maxim..." Bu adamın üzerimde her zaman sahip olduğu çekiciliğin etkisiyle ona yaklaştım. Bu kısa anda duvarları yıkılmıştı ve belki de ben...

Maxim gözlerini kırttı ve duvar tekrar gözlerinin önüne çarptı. O kadar hızlı geriye doğru kaydı ki, geri çekilirken yanaklarımdan rüzgarı hissettim. "İstedğini aldın mı?" diye sordu, gittikçe uzaklaşarak.

"Evet," dedim, iç çekerek pistten çıkmaya yöneldim. "Teşekkürler," diye seslendim, patenleri çıkarıp kaldırdıktan sonra. Ve beni üst kata çıkaracak kapıya vardığımda, Maxim yine boş kaleye puck atmaya başlamıştı. O anda, içimden bir parça onun için *kırıldı*.

Çünkü tüm hayatı işten ibaretse, gerçek anlamda *yaşamak* nasıl bir şey olduğunu nasıl bilebilirdi ki?

* * *

"Vay canına, bu Maxim Zolotov mu?" Sınıfımdan Jake, eleştiri için verdiğim kaba çekimleri incelerken sordu. Profesörümüz bizi altı kişilik gruplara ayırmıştı ve hepimiz öğrenci liderliğindeki eleştiriler sunmak için çekimlerimizi paylaşmıştık.

"Evet," dedim. Sıra bendeydi. Diğerlerinin fotoğrafları grubumuzda çoktan tartışılmıştı.

"Maxim Zolotov'un gömleksiz fotoğraflarını nasıl çektin?" diye sordu neşeli kızıl saçlı Laney.

"Biz arkadaşız," dedim ve omuz silktim. Sanırım ona öyle diyebilirim. Yani, hayatımın büyük bir bölümünde birbirimizi tanıyorduk.

"Vay canına," diye yanıtladı ve şokun etkisi geçtikten sonra grubumuz eleştirilere başladı. "Bunlar çok güzel fotoğraflar," dedi. "Yakaladığın formlar muhteşem, ama sanki biraz..."

"Evet," diye ekledi Brian, başka bir öğrenci, onun sesi kesilirken. "Ne gibi?" diye sordum sonunda.

"Soğuk mu?" diye önerdi Laney. "Kötü anlamda değil. Sadece, daha yakınlaşma fırsatını kaçırdığını düşünüyorum. Bu performansın sadece fiziksel yönünü değil, zihinsel yönünü de derinlemesine incele."

"İyi dedin," dedi Craig, grubun bir başka üyesi.

Dudaklarımı büktüm ve fotoğrafları inceledim. Haksız değillerdi. Kasların belirginliği ve ışıklandırma harikaydı, ama bir şey eksikti. Sanki Maxim'i *tam olarak* yakalamamı engelleyen bir bariyer vardı.

Ve eğer bu benim hayatımın hikayesi değilse, o zaman neyin hikayesi olduğunu bilmiyordum.

"Teşekkürler," dedim sonunda, bana birkaç not daha verdikten sonra. "Bunun üzerinde çalışacağım."

Maxim'e yaklaşmak kolay olmayacaktı, özellikle de o beni her zaman duygusal ve fiziksel olarak uzak tutmaktan memnun görüldüğü için, ama sanat adına? Neredeyse her şeyi gerçekleştirebilirdim.

5
MAXİM

"Bunu gördün mü?" Babam, antrenmandan sonra arenadan çıkıp otoparka girdiğim anda bağırdı.

Omurgamdan buz damladı ve midem bulandı.

Koç iki hafta önce sabrının sınırına gelmiş ve babamı buz pistinin sadece oyunculara açık alanlarına girmesini yasaklamıştı, bu yüzden artık her maçtan sonra beni sabote etmek için buraya geliyordu. Deplasman maçı olmadığı sürece. O zamanlar, otel lobilerinde hayranlarına imza vermekle meşgul olduğundan, hangi odada olduğumu bulmaya vakti yoktu.

Ama o her zaman oradaydı. Her zaman izliyordu. Her zaman yargılıyordu. Calgary'de kaçırdığı iki maç hariç — bu da benim şutumdaki sorunun onun varlığı değil, *benim* olduğum anlamına geliyordu.

Ancak güvenlik görevlileri onu otoparktan çıkarmak için henüz cesaret edememişlerdi.

"Seninle bunu yapmayacağım, baba," dedim ve arabama giden en kısa yolu seçtim.

"Hayatta yapmayacaksın!" diye bağırdı, dergiyi göğsüme çarparak beni durdurdu. "Şuna bak, Maxim!"

Ve bir anda, on yaşında, arka bahçemizdeki mavi çizgide duruyordum. Dergiyi aldım ve kapağına baktım.

MAXİM ZOLOTOV KORKUNÇ YIPS'E MI SAHİP? BUNU ÖĞRENMEK İÇİN BİZİMLE REAPER LOCKER ODASINA GİRİN!

Tarihi 1 Şubat'tı. Bugün. Evie'nin yanıma taşınmasının üzerinden bir ay geçmişti ve neredeyse aynı süre içinde şutum beni terk etmeye karar vermiş ve korkunç *yips* kelimesi hayatıma girmişti.

"Bunların hepsi saçmalık." Makaleye göz attım ve hızlıca okudum. "İsimsiz kaynaklara atıfta bulunuyor ve biz takım olarak bir açıklama yapmadık." Koç, her basın toplantısında sorulan tüm soruları geçiştirdi ve konuyu savunmamızın ne kadar iyi olduğuna geri çevirdi.

Galibiyet oranımız dūřmüřtü... çok dūřmüřtü, ama yine de rekabetçiydik. Ben sadece üzerime dūřen görevi yerine getirmiyordum ve bunun farkındaydım.

"O manşet saçmalık değil!" diye bağırdı babam ve etrafımdaki ayak seslerinin durduğunu duydum, bu da takımın otoparka geldiği anlamına geliyordu. *Harika*. Her erkeğin meslektaşlarının görmesini istediği şey: babasının onu çocukmuş gibi azarlaması. "Berbat oynuyorsun. Berbatın da berbatı." Yüzünü benimkine birkaç santim yaklaştırdı, ama geri çekilip ona bu zevki tattırmadım. Yine de kas hafızası acımasızdı ve kalp atışlarım hızla yükseldi, saldırıya hazırlandım. "*Düzelt* şunu Maxim," diye homurdandı. "Daha sıkı çalış. O eğri sana uymuyorsa sopanı değiştir. Alışkanlıklarını değiştir. Ne yapman gerekiyorsa yap, çünkü tüm takımını mahvediyorsun..."

"Ondan uzak dur." Sterling aramıza girdi, ellerini babamın göğsüne koydu ve *itti*, babam geriye doğru sendeledi. "Sence onun ihtiyacı olan bu mu? Yoksa Charleston'a geldiğin anda şutunun bozulduğunu fark etmedin mi?"

"Bunun *benim* hatam olduđunu mu dūřünüyorsun?" Babam Jansen'e bađırdı.

"Bence sen büyük bir sorunsun!" Jansen de bağırarak karşılık verdi.

"Sen gayet iyi gidiyorsun gibi görünüyor, evlat," diye karşılık verdi babam.

"Evet, ama sen hiç babam olmadın, deđil mi?" diye tersledi Jansen. "Senin senin benim hakkımda ne dūřündüđünü hiç umursamadım."

Siktir, öfkeleri o kadar benzerdi ki, bu tuhaf bir durumdu. Görünüşe göre bu konuda doğa, yetiştirilme tarzına galip gelmişti.

Babam Sterling'e doğru adım attı, boynundaki damarlar şişerken yüzünün her çizgisinde ölümcül bir ifade vardı. O ifadeyi iyi tanıyordum, genellikle birkaç çürükten ve bir keresinde kırık bir burundan sonra gelirdi.

"Jansen, git. Yardımcı olmuyorsun." Aralarına girdim ve vücudumu Jansen'in önüne koydum. Kardeşim buraya neye bulaştığının farkında değildi.

"Baba, olay çıkarmadan önce neden gitmiyorsun?" Kaşımı kaldırdım ve o da omzumun üzerinden baktı, şpşesiz diğerk oyuncuların sahadan çıktığını gördü. Çenesini sıkması bana bilmem gereken her şeyi anlattı: kızgındı, ama toplum içinde kendini kötü gösterecek bir şey yapmayacaktı.

"Hallet şunu." Babam dergiyi elimden kaptı ve park yerinin arkasında duran kiralık arabasına doğru yürüdü.

"O pislige park iznini kim verdi?" diye sordu Jansen. Ona döndüm. "Sen bu işe karışma."

Jansen'ın gözleri fal taşı gibi açıldı. "Anlamadım?"

"Bu işe karışma." Dişlerimi sıkarak her kelimeyi tek tek söyledim.

"O pislighin seni dövmesini izlememi mi istiyorsun?" Kaşlarını attı.

"Ondan uzak durmanı istiyorum. Onun nasıl biri olduğunu bilmiyorsun ve inan bana, bu senin için daha iyi. Onu bu şekilde zorlarsan, fikrini kanıtlamak için daha sert ve daha güçlü bir şekilde geri dönecektir. O kaybetmez, bu tartışma gibi basit bir şey için bile geçerlidir. Sabahın nde, eksi on derecelik havada, sadece ısınma kıyafetleriyle dışarıda hokey topu atmamı sağlayana kadar hayatımın her alanına girmeye çalışacaktır!" Kahretsin, hala dişlerimin takırdamasını, doktorun ayak parmaklarımdaki donma yarasına şok olduğunu ve annemin kekeleydiği bahaneleri duyabiliyordum.

"Biliyorum..." diye başladı.

"Sen *bilmiyorsun*! Ben de bunu söylemeye çalışıyorum, Sterling!" Ellerimi saçlarımin arasında gezdirdim. "Sen hiç gece yarısı yataktan kaldırılmadın, çünkü o eve geldi ve senin peewee maçında yeterince gol atamadığını duydu. Pijamalarıyla eline bir sopa verilmiş ve NHL'nin en iyi kalecilerinden birini *geçip* gol attığında yatağına dnebileceğin söylenmemiştir. Ellerinin uyuştuğunu hissetmemiş ve şikayet edersen seni daha uzun süre orada tutacağını bilmiyorsun. Bilmiyorsun!"

Otopark sessizlige büründü.

Axel, Brogan ve Sawyer'ın arasında, Jansen'in arkasında dururken gözlerini kocaman açmıştı.

Siktir. Kendimi kaybetmişim. Göğsüm inip kalkıyordu, kalbim güm güm atıyordu ve bu sözleri geri almanın, herkesin hafızasından silmenin bir yolu yoktu.

"Maxim," diye fısıldadı Jansen. "Sana ne yaptı bu adam?"

"Söylediklerimi unut. Endişelenmene gerek yok." Gözlerindeki acıma dolu bakıştan nefret ediyordum. "Bana öyle bakmayı kes."

"Kaç yaşındaydın?" diye sordu yumuşak bir sesle.

"Önemli değil." Dönüp cebimden anahtarlarımı çıkardım ve parmağımla kilit açma düğmesine bastım.

"Önemli!" Jansen peşimden geldi. "O benim de babam, biliyorsun."

"Değil!" Dönüp parmağımı göğsüne doğrulttum. "Onun genlerini almış olabilirsin, ama buradaki" — kalbinin hemen üstünü işaret ettim — "buna dokunmadı, bunu bozmadı. Aramızdaki fark, *kardeşim*, ben her şeyim — pislik tavırlarım dahil — onun sayesinde, sen ise her şeyin ona rağmen. Bu anın aramızda küçük bir bağ kurma anı olmasını ya da anneni terk eden sperm donöründen intikamını aldığın parlak bir an olmasını ne kadar istesen de, öyle olmayacak. Sen onunla büyümedin. Kaçırdığın her gol için cezalandırılmadın. Yılda birkaç kez izlediği maçlardan eve dönerken sana bağırılmadı. Merdivenlerdeki ayak seslerinden korkmadın. Anlamıyorsun çünkü anlayamazsın. Öyleyse neden lanet olası arabana binip *karına* geri dönüp sonsuza kadar mutlu yaşamaya başlamıyorsun, çünkü bazılarımız bunu anlamıyor." Kapımı açıp SUV'uma bindim, ama Jansen elini uzatıp kapının kapanmasını engelledi.

"Sadece kaç yaşındaydın söyle," diye yalvardı. "Anlamama yardım et."

"Hangi sefer?" Alaycı bir kahkaha attım.

"Gece yarısı sana ona ateş ettirdiği zaman mı?" "O zaman mı? On iki."

Sterling'in çenesi düştü ve geriye doğru sendeledi. Fırsatı değerlendirip kapımı kapattım ve oradan olabildiğince çabuk uzaklaştım. Jansen anlamadı. Anlayamazdı da, *Tanrım*, onu kışkandım.

Mila bile tam olarak anlayamazdı. Kız olduğu için en kötüsünden korunmuştu.

Gerçekten anlayabilecek tek bir kişi vardı ve ben onun numarasını telefonumdan aradım ve otoyola çıkarken hoparlörlerimden bağlantı kuruldu.

"Maxim?" David'in sesi hoparlörlerimi doldurdu ve çocukça olsa da, kalbim sakinleşti.

"Babam burada. Charleston'da."

"Charleston mu?" Arka planda bir şeylerin karıştığını duydum, sanki David pozisyonunu değiştiriyormuş gibi. "Ne zamandır orada?"

"Bir aydır." Trafiğe karıştım.

"Siktir. Neden daha önce söylemedin?" Sesi biraz yükseldi.

"Çünkü senin kendi hayatın var, başarılı bir avukat falan olarak."

Bana çok benzeyen bir sesle alay etti. "Başarılı, birçok tanımı olan bir terimdir."

"Avukat diyor."

"Ha. Cidden, annem biliyor mu?"

"Bu ay eve gelmediğini fark etmiş olmalı," diye alay ettim. Annem muhtemelen babamdan uzak, sakın zamanların tadını çıkarıyordu.

"Çok komiksin." Diye iç geçirdi. "*Neden* orada olduğunu sormayacağım bile."

"Kuralı çiğnemek yok," diye hatırlattım, ellerim deri direksiyonu sıkıca kavradı. David'in lise son sınıfından beri David ve benim uyduğumuz tek bir kural vardı: asla hokey hakkında konuşmazdık. Asla.

"Anladım. Nasıl yardım edebileceğimi söyle, Maxim. Oraya gelmemi ister misin?" "Hayır," diye iç geçirdim. "Sadece onunla nasıl başa çıkacağımı söyle."

O güldü. "Ben her zaman içki içmeyi sevmişimdir."

* * *

İçmekti. Evie mutfğa girerken, dolaptan tekila şişesini çıkardım ve iki shot bardağı aldım.

Kot pantolon ve büyük beden Reapers kapüşonlu sweatshirt giymişti ve bakmadan da biliyordum ki, arkasını dönerse, sırtında benim numaram yazacaktı.

Siktir, bu çok seksi.

"Hoodie'nin güzelmiş," dedim, tekilanın mantarını çıkarırken.

"Oh." Gözlerini kırptırdı ve aşağı baktı. "Senin değil, yemin ederim. Yani, senin, ama... senin formaların gibi, ama ben Mila ile buraya geldiğim ilk maçta aldım. Senin odandan ya da çamaşırhaneden falan çalmadım."

"Biliyorum." Omuzlarım bir iki santim gevşedi. Onun gevezelik etmesini sevmeye başlamam ne kadar tuhaftı? Telaşlanıp ağzı bozuluyordu ve ben buna bayılıyordum. Evie'de sahte ya da numara olan hiçbir şey yoktu. O, utanmadan, tam olarak kendisiydi.

"Aslında Sterling'den almaya başladım..."

"Ne?" Kafamı ona doğru çevirdim ve kaşlarımı kaldırdım.

Omuzlarını silktili ve mutfak tezgahına yaslandı. "Mila'ya destek olmak istedim. Gizli kardeşiyle tanışmak istiyordu ve bunun hoş bir jest olacağını düşündüm, ama fan mağazasına gittiğimizde... Hani, arenanın atriyum katındaki mağaza var ya?"

"Evet, dükkanı biliyorum." Lanet *Sterling* mi? O aptal, ateşli, mantıksız kıskançlık geri gelmişti, boğazımı bir ateş fırtınası gibi yakıyordu. Evie benim değildi. O, Mila'nın kızıydı, ama yine de, sırtında Sterling'in adı yazan Evie'yi düşünmek, tekila şişesini daha sıkı kavramama neden oldu.

"Ama içeri girdiğimde seninkini gördüm ve sadece oyunlara senin numaranı giydiğim için Sterling'in numarasını giyersem duygularını incitebileceğini düşündüm."

"Bir kez daha omuz silkti ve buklelerini kulaklarının arkasına sıkıştırdı. Bugün bukleleri açıktı ve göğüslerinin hemen üstüne kadar uzanan altın bir hale ile yüzünü çerçeveliyordu.

"İyi plan," diye mırıldandım ve her bardağa bir shot doldurdum. Evie, ben büyürken buz pistinin vazgeçilmez bir parçasıydı, Mila AAA seyahat takımlarında oynayan iki erkek kardeşinden sıkıldığı için her maça onu da götürürdük. Annem her sezon Mila'nınkiyle birlikte ona da iki kapüşonlu sweatshirt sipariş ederdi, birinin arkasında benim numaram, diğerinin arkasında David'in numarası yazardı.

"Saat..." Bana yaslanarak fırındaki saati görmek için eğildi. "Öğleden sonra üçte mi içiyorsun?"

"Kardeşimin önerisiydi. Bana katılır mısın?" Bir shot bardağını ona doğru ittim. Biraz çılgınlık yapması gereken biri varsa, o da Evie'ydi.

"Sterling mi?" Kaşlarını kaldırdı.

"Hayır, David. Sterling bu özel durum hakkında yeterince bilgi sahibi değil, yerel psikiyatristimi ziyaret etmemi önermekten başka bir şey yapamaz." Shot bardağımı kaldırdım.

Kokladı ve geri çekildi. "Tekila mı?"

"Tekila içmez misin? Eskiden içmediğini biliyorum, ama ne zaman içmeye başladığını bilmiyorum."

"Tercih ettiğim içki değil." Shot'ı hafifçe indirdi, küçük bardağa sanki onu ısıracakmış gibi baktı. "Ve üniversite."

"Eh, sezonun ortasındayız, elimde olan tek şey bu." Antrenmanlar başlamadan önce kafamı oyuna vermem gerektiğini hatırlatmak için her zaman barı boşaltırdım, ama acil durumlar için bir şişe Don Fulano saklardım.

Burnunu kırıştırdı. "Bir proje üzerinde çalışmam gerekiyor."

"Hangisi?"

"Hareket ve hareket olan," diye itiraf etti, gözlerini yavaşça göğsümden yukarı çekerek bakışlarımla buluşturdu.

"Hokey olan mı?"

Kafasını salladı. "Arkadaşlarımla eleştirilerine göre yeniden çekim yapıp düzenlemem gerekiyor."

"Bunun için bana ihtiyacın var." Göğsüm sıkıştı. Son seferki iyiydi, fotoğraf çekimlerine alışkın değildim, ama Evie ile çekim yapmak inanılmaz derecede samimi bir şeydi.

Diğer fotoğrafçılarla çalışırken, hafif bir gülümseme takınabilir veya biraz çekicilik sergileyebilirdim, ama Evie beni yeterince uzun süredir tanıyordu ve neyin sahte neyin gerçek olduğunu anlayabiliyordu. O çok şey görüyordu ve benim yapabileceğim tek şey, o duvarı dik tutmak, duygularımı düzgün ve düzenli bir şekilde saklamak ve işimi yapabilmektir.

"Evet. Sana ihtiyacım var."

Bu sözler mideme yumruk gibi çarptı. "Tamam, o zaman bir anlaşma yapalım. Sen benimle içki iç, ben de senin için soyunayım." Göz kırptım.

Kahretsin, göz kırptım. Flört mü ediyordum? Lanet olsun, Evie dünyada flört etmem gereken son kişiydi.

"Anlaştık," diye kabul etti. "Ve çekim yaparken sana daha fazla soru sorabilirim. Bu tamamen metodolojiyle ilgili bir şey."

"Tamam, ama sen bana her soru sorduğunda ben de sana bir soru sorabileceğim." Gözlerini kırptı.

"Bu adil görünüyor, Evangeline." Omuz silktim.

Nefesi kesildi ve gözleri parladı. "Bana öyle diyen tek kişi sensin, biliyorsun."

"Senin adın, değil mi?"

O başını salladı. "Tamam. İçelim. Ve kayalım."

Gülümsedim. "Şerefe." Shot'ı bir dikişte içtim ve alkol boğazımdan hoş bir yanma hissiyle kaydı, sanki babam ve Sterling'in otoparkta açtıkları yaraları dağlamış gibi.

Evie dolaptan tuzluğu aldı, sonra elinin içini yaladı ve üzerine tuz serpti.

Kahretsin, bu da benim numaramı giymesi kadar ateşliydi. Gözlerimi kaçırarak şeyeyi ve kendi boş bardağımı aldım.

"Şerefe," diye tekrarladı ve birkaç saniye sonra öksürdü. "Limonun yok mu?"

"Yok." Güldüm ve aşağıya indim. Birkaç saniye sonra, onun adımlarının peimden geldiğini duydum.

Patenlerimizi bağlarken sessizdik ve ben Evie için bir çift almayı aklımda not ettim. Mila'ninkini kullanması gayet iyiydi, ama burada paten kayacaksa en azından kendi patenleri olmalıydı.

Saçlarını bağladı, kamerasını çıkardı ve ayarlarını kontrol etti.

İkimize de birer shot daha doldurdum. "Geçen seferkinden farklı bir ısınma pantolonu giymiş olmam seni rahatsız ediyor mu?"

"Hiç de değil. Bu, nceki seansın görüntülerini iyileştirmek ve değiştirmek için, devam ettirmek için değil." İçkiyi burun kıvrarak içti, ama bir profesyonel gibi bir dikite bitirdi.

Ben de aynısını yaptım.

Midemdeki yanma hissi geçince, buzun üzerine ıktım. Her seansı bitirdikten sonra her zaman Zam'ı alıtırırdım, böylece yüzey, pistin üzerine kurduğum ışıkları yansıtacak kadar pürüzsüz olurdu.

"David nasıl?" diye sordu Evie, kalın bir kayıla kamerasını boynuna asmı, arkamdan kayarak. "İlk sorum bu."

Biraz güldüm ve buzun üzerine çöktüm, kaleyi sabitlemek için kazıkları buza aktım. "İyi. Hala Chicago'da avukatlık yapıyor." Ayağa kalktım ve kaleye doğru kaydım, sonra onu buzun üzerinde kendimle birlikte geri çektim. "David'e sorduğun soruyu boa harcadığına inanamıyorum."

"Hey, o benim için büyürken bir kardeş gibiydi," diye karşılık verdi, birkaç deneme çekimi yaptı. Kamerasının tıklaması buz pistinin sessizliğini doldurdu.

"Ben değil miydim?" Goln her iki tarafını da tek tek kaldırıp yerine yerletirdim. Kazıklara ihtiyacım yoktu. Goln içine kaymak gibi bir niyetim yoktu, ama bu rutini seviyordum.

"Sen yleydin..." Kafasını yana eğdi ve ben kayarak sopalarımı sakladığım rafa doğru giderken beni inceledi. "Farklı bir şey," diye fısıldadı.

En azından öyle dediğini *sandım*, ama arkamı döndüğümde, o gol çekiyordu.

Bir kez daha denedim, ama ona bir tane teklif ettiğimde başını salladı ve kamerasını kaldırdı. "Önce fotoğrafları çekmeme izin ver. Buzda düşüp bunu kırma lüksüm yok. Yenisini almak için birikimlerimi harcamam gerekir."

"Ben yenisini alırım," diye cevap verdim hemen, tişörtümü çıkarıp bankın üzerine attım.

Ben, eldivenli bir elimde sopamı, diğer elimde puck torbasını tutarak ileri doğru kayarken, ağzı açık kaldı.

"Ne?" Omuz silktim. "Eğer onu kırmama neden olan ben olsaydım, yenisini alırdım. Bu kadar basit."

"Tabii," diye mırıldandı, başını hafifçe sallayarak. "Elbette."

Çantayı, tipik bir buz pistinde buzun ortasını gösteren kırmızı çizginin üzerine, ama benim pistimin sonuna boşalttım. Müteahhit buraya tam boy bir buz pisti sığdıramamıştı, ama ben sahip olduğumdan fazlasıyla memnundum. "Hazır mısın?"

Kız başını salladı. "Neden bana doğru kayıp şut atmıyorsun?" Kız kaleye doğru kaydı ve kendini yana doğru konumlandırdı.

Son zamanlarda yaptığım hataları düşününce, ona biraz daha uzağa gitmesini söylemek için canım çekildi. Puku sopama aldım, sonra derin bir nefes alıp hareket ettim, hareketlerim pratik ve akıcıydı, sanki tüm vücudum otomatik pilotta gibiydi. Evie ben yaklaşırken tıkırdadı.

Bileğim bir saniye erken hareket etti ve kalecinin başının olacağı yere, raya çarptım.

"Atışında ne sorun var?" diye sordu Evie.

Gözlerimi ona doğru kısarak baktım.

"Bu benim sorum." Kaşlarını kaldırdı. "Sanki yıllardır seni yıllardır izlemedim. Bir terslik var."

"Hiçbir fikrim yok," diye dürüstçe cevap verdim. "Bunu babama yüklemek isterdim, ama o iki maçı kaçırdı ve ben de sanki tekrar miniklere dönmüşüm gibi, şutlarımın girmesini diliyorum."

"Ve bu yılbaşından beri mi?" diye sordu, ben uzaklaşırken.

"Evet. Tam bir aydır." Durup çizginin üzerine kar püskürttüm ve yığından başka bir disk aldım. "Ve bu iki soru." İki parmağımı kaldırdım.

Gözlerini devirdi. "Tamam. Sor bakalım."

Vücuduna baktım ve kapüşonlu sweatshirt'ün uyluk ortasında bittiğini, poposunu, belini... her şeyi kapladığını fark ettim. "Neden saklayacak bir şeyin varmış gibi giyiniyorsun?"

Sanki giydiği kıyafeti hatırlaması gerekiyormuş gibi aşağı baktı. "Saklamıyorum, sadece... paylaşmıyorum. Bence insanlar ilk izlenimlerine dayanarak yeterince varsayım da bulunuyorlar ve bedenimi de yargılarının listesine eklemelerine gerek yok."

"Huh." Kaleye doğru ilerlemeye başladım ve o başka bir açıdan çekim yapmak için eğildi, ben şut attığımda parmağı hızla tıklıyordu ve top direğe çarptı.

"Siktir," diye mırıldandım kendi kendime, Evie'den sadece birkaç metre uzaklıkta, golün hemen önünde durdum. "Yargılanmaktan endişelenmen için hiçbir neden olmadığını biliyorsun, değil mi?" diye sordum ona, ayağa kalkarken ona doğru ilerledim.

Gözlerimiz kilitlendi ve gözlerindeki sorgulayıcı bakış göğsümü sıkıştırdı.

"Nasıl görüldüğümü biliyorum, Maxim," dedi yumuşak bir sesle. "Vücudumdan utanmıyorum. Senin tercih ettiğin podyum mankenleri kadar zayıf olmadığımı çok iyi biliyorum. Kesinlikle..."

"Hey, dur bakalım." Ellerimi kaldırdım, sopa da dahil.

"Ama bazı erkeklerin *tam da* benim gibi kadınları sevdiğini de biliyorum. Elbisenin arka kısmını kimseye yakışmayacak şekilde dolduruyorum ve dekoltem neredeyse boğazımdan başlıyor." Başını yana eğdi. "Neye sahip olduğumu biliyorum."

Önlüğünün altında yükselen göğüslerinin pürüzsüz cildinin hatırası gözlerimi kırıştırdı.

Sikim seğirdi.

Hayatta olmaz. Burada olmaz. Şimdi olmaz. Bu lanet olası durumu daha da garip hale getirecek ve kesinlikle

Evie'nin önünde de olmaz.

"Ama benim bilmem, herkesin bilmesi gerektiği anlamına gelmez. Ve tabii, erkeklerin Mila'ya nasıl baktığını görüyorum. Başlarını çevirdiklerini görüyorum."

"İğrenç." Yüzümü buruşturdum. "O benim *kardeşim*."

"Evet, o benim en iyi arkadaşım. Ve erkekler, onun adını ya da küresel ısınma hakkında ne düşündüğünü bile bilmeden, sanki onu soyup soğana çevirmeye hazırmış gibi ona bakıyorlar." Kapüşonlu sweatshirtinin uçlarını çekerek daha da aşağı indirdi. "Bir erkekle tanıştığımda, o erkeğin önce bana aşık olmasını isterim, çünkü senin gibi vücutlar bile..." Karın kaslarımı işaret etti. "Sonsuza kadar kalıcı değildir. Bir gün hepimiz yaşlanıp buruşacağız, o yüzden vücudun içindekilere aşık olsak daha iyi, değil mi?"

Göğsüm ağrıyordu, sözleri kaburgalarımın arkasında bir şeyleri harekete geçiriyordu, ama başımı sallamayı başardım. "Anlıyorum." O alt dudaklarını diliyle yalarken bakışlarım dudaklarına düştü. Kahretsin, eğilip...

Kes şunu lan.

"Küresel ısınma mı?" diye sordum, umarım kayıtsız görüldüğünü umduğum bir gülümseme zorlayarak.

"Hey, aklıma gelen ilk şey buydu." Bana başını salladı ve göğsümü itti. "Şimdi oraya geri dön ve tekrar kay."

Soğuk göğsüme dokunan parmaklarının sıcaklığı beni hızla geri çekilmeye zorladı. Böyle hızlı ve basit bir dokunuşun bu kadar iyi hissettirmemesi gerekirdi.

"Ve ben sadece manken tipleriyle çıkmıyorum," dedim omzumun üzerinden, puklara doğru kayarken.

"Ha!" Alaycı bir şekilde güldü. "Ginger, Holly, Mary Sue ve adı neydi..."

Dönüp baktığımda, düşünceli bir şekilde çenesini okşuyordu. "Ellen mi?"

"Oh, o da var!" Beni işaret etti. "Francesca. Oydu. İsviçreli olan mı?" Dudaklarını büzüp, beni çok iyi tanıdığını ima eden bir bakış attı.

Ve görünüşe göre sezon dışında çıktığım herkesi tanıyordu.

"Fransa'ydı," diye düzelttim. "Ve ben onların peşinden koşmadım. Belki de beni sadece manken tiplerle görüyorsun çünkü bana asılanlar sadece onlar."

"Doğru. Çünkü Maxim Zolotov olmakla o kadar meşgulsün ki, gerçekten istediğin bir kızın peşinden gidemiyorsun. Zavallı Maxim. Söylesene, seni 'Vogue kapak kızları'na razı eden şey zaman mı, yoksa çaba mı?" Parmaklarını havada tırnak işaretleri yaparak gösterdi. Bana alaycı bir gülümseme attı ve göğsümdeki o acı, tamamen başka bir şeye, sıcak ve rahatsız edici bir şeye dönüştü.

"Dürüst olmak gerekirse, en son ne zaman bir kızın peşinden koştuğumu hatırlamıyorum," dedim. "Onlar bir şekilde... ortaya çıkıyorlar." Barlarda, otel lobilerinde, stadyumun dışındaki kuyruklarda ve Instagram'daki DM'lerimi dolduruyorlardı.

"Cidden bana, dünyanın en güzel kadınlarıyla sihir gibi ortaya çıktıkları için mi çıktığını mı söylüyorsun?" Ses tonunda alaycılık vardı.

"Kalabalık bir odada birini görüp 'evet, onu istiyorum' dediğim için biriyle çıktığımı *hatırlamadığımı* söylüyorum. Kadınlar..." Omuz silktim. "Kadınlar. Onlarla birlikte olmak eğlencelidir, ama benim odak noktam her zaman oyun olmuştur." Sterling'i kızdırmak için London'ın peşinden gittiğim o tek sefer hariç, ama Evie'ye bunu anlatmayacaktım.

Omuzları ve çenesi inanamama hissiyle düştü.

"Sen tabii ki değilsin!" Kahretsin, her şeyi mahvediyordum. "Sen farklısın. Yani, sen Mila'nın en iyi arkadaşısın. Senin yanıdayken Maxim Zolotov olmak zorunda değilim. Gülümsemek zorunda değilim, ya da sırf halka açık bir yerdeyiz ve insanlar bizi izliyor diye sürekli mutluymuşum gibi davranmak zorunda değilim. Ben sadece... benim."

Aramızda gergin saniyeler geçti ve bizi buz pistinin tüm alanı ayırsa da, sanki ruhuma bakıyormuş ve belki de bende bir eksiklik buluyormuş gibi hissettim.

"Kapüşonlular rahat," dedi sonunda omuz silkerek. "İkinci sorunuz nedir?"

"Peki, tekilayı sevmiyorsan, en sevdiğin içki nedir?" Cevabını beklemeden, hızla kaleye doğru koştum ve bir kez daha şut attım.

Yine golün hemen önünde durdum ve o da kamerasını yavaşça indirdi.

"Evie?"

Gözlerini kaldırıp benimkilere baktı. "Tekilayı *sevmediğim*den değil. Sadece... üniversitede bir gece çok fazla içmişim," dedi yavaşça. "Mila ve ben bir kardeşlik evinde parti yapıyorduk, bu sen gittikten sonraydı. Üçüncü sınıftaydık." Başını salladı ve yanakları pembeleşti. "Güzel, küçük kırmızı bir elbise giymişim, shotlar geliyordu ve bu adam..." Gözlerini indirdi.

Midem buz kütlesi gibi oldu. "Bana onun yapmadığını söyle..." Cümleyi bile bitiremedim. Tek ihtiyacım olan bir isimdi. Kahretsin, hangi kardeşlik evi olduğunu hatırlıyorsa, sadece ilk adı bile yeterliydi. O adam bir hafta içinde dişlerini kaybedecekti.

Nefesini çekti ve bana baktı. "Ben kesinlikle rıza gösterdim."

"Sarhoşsan rıza göstermiş sayılmazsın." Belki o adamın elini de kırarım, böylece sarhoş bir kadına dokunmadan önce iki kez düşünür.

Kafasını salladı. "O kadar çok içmemiştim. Ne yaptığımı biliyordum." Elini göğsüme kaldırdı ve tam kalbimin üzerine koydu. "Evet dediğimi bildiğime yemin ederim."

Bir kez başımı salladım, ama bu kalbimin hızla atmasını engellemedi.

"Her neyse, çok... korkunçtu. Berbattı." Elini indirdi ve geriye doğru kayarak mavi çizgiye doğru ilerledi, ben de onu takip ettim. "Dürüst olmak gerekirse, neden herkesin seks yapmaya bu kadar takıntılı olduğunu merak ettim." Burnunu kırıştırdı. "Yarım saat boyunca elle taciz edildim, üzerime salya akıtıldı ve sonra..." Anısını hatırlamış gibi başka yere baktı. "Ve sonra..." Tekrar denedi ama başaramadı.

"Söylemek zorunda değilsin..." diye başladım.

Muhtemelen seksin, bedenini biriyle paylaşmanın çok yoğun bir eylemi olduğu çok fazla kitap okudum ve bunun eğlenceli olması gerektiğini ya da en azından iyi hissettirmesi gerektiğini düşündüm. Pazar brunch'ında yediğim Fransız tostı gibi, sıcak ve tatlı, tam da canımın çektiği gibi olacağını düşünmüştüm. Ama bunun yerine, gerçekten çok garip ve tatmin edici olmayan bir şey oldu. Tezgahta çok uzun süre bırakılmış, donmuş ve yapışkan hale gelmiş yulaf ezmesi gibi." Mavi çizgide durdu. "İyi olması gerekiyordu ve muhtemelen bir zamanlar

ama çok uzun süre bekledin ya da çok fazla su koydun ve şimdi elinde iğrenç bir kase kaldı. Anlıyor musun?"

Gözlerimi kırptım. "Çok fazla benzetme yaptın."

"Sen sordun." Omuz silkti ve kamerasını kaldırdı.

"Yulaf ezmesi mi?" Aralarında ne olmuştu böyle? Yaptığım seksleri dünyayı sarsan bir şey olarak sınıflandırmadım ama kesinlikle... yulaf ezmesi değildi.

"Ya da belki tamamen ıslanmış mısır gevreği..." diye

önerdi. "Anladım."

"Evet," diye iç geçirdi. "Tekila kokusu alıyorum ve aklıma gelen bu. Tek ve tek gecelik ilişkim."

"Eğer o kadar kötüydü ise, ikinci kez yapmak isteyeceğini hayal edemiyorum."

Gülüşü göğsünden çiçek açarken gülümsedi ve kalbim takıldı.

Hayatım, Evie çok güzeldi. Mila, ne yaptıklarını yapmak için koşmadan önce onların görünüşleri hakkında ne düşündüğümü sorduğunda her zaman söylediğim gibi, sadece sevimli ya da güzel değildi. Evie, nefes kesici gözlerinden kızaran yanaklarına ve öpülesi dudaklarına kadar, gerçekten kalp durduran bir güzelliğe sahipti... O muhteşemdi.

Nasıl olur da daha önce fark etmemişim?

"Tamam, bir tane daha, ve bu sefer senin yanında kaymaya çalışacağım, o yüzden... yavaşla," dedi, mavi çizgiye doğru kayarak ve sonra durarak, kamerasını hazırladı.

"Yapabilirim."

"Ve bir soru daha. Kayarken bunu düşünmeni ve sonra cevaplamanı istiyorum." Dudaklarını sıkıca kapattı ve nefes aldı. "Ve bu biraz acımasızca."

"Sor bakalım. O kadar da kötü olamaz." Daha önce bir röportajda cevaplamadığım bir soru sorması mümkün değildi. Sopama bir başka pakı ittim ve ona baktım.

"Madem bu kadar nefret ediyorsun, neden hâlâ hokey oynamaya devam ediyorsun?"

Sanki bana vurmuş gibi başımı geriye attım. "Anlamadım?"

"Neden hokeyden nefret ediyorsan oynamaya devam ediyorsun?"

diye tekrarladı. "Nefret etmiyorum" diye cevap verdim, hemen savunmaya geçtim.

"Kay, sonra cevap ver."

Dişlerimi gıcırdatarak kaleye doğru kaymaya başladım, mavi çizgiye ulaştığımda Evie'nin yetişebilmesi için yeterince yavaş kayıyordum, o da fotoğraf makinesiyle birbiri ardına fotoğraf çekiyordu.

Hokeyden nefret etmiyordum. Ben hokey *tanrısıydım*. Patenlerle doğmuştum.

Puku vurdum ve bileğim seğirdi, ama bunu telafi ederek puku bütün gece ilk kez ağa gönderdim.

Dönerek Evie'yi korkuttum ve o kayarak geriye düştü. Elimini uzattım ve onu yakaladım, ellerimi üst kollarının üzerine koyarak patenlerinde dengede tutmaya çalıştım. "Hokeyden nefret etmiyorum," diye homurdandım.

"Tabii," diye fısıldadı.

"Reapers'ın en çok puan alan oyuncusuyum, geçen ay her şey berbat gitse bile. Buz üzerindeyken ben buzun bir parçasıyım. D1 okuluna tam burslu girdim ve profesyonel olduğumda ilk turda draft seçildim." Gözlerimi kısarak baktım.

"Bunlar senin istatistiklerin," diye fısıldadı. "Senin hissettiklerin değil."

Kollarını bıraktım ve uzaklaştım. "Tekilayı yukarıya götür. Ben de birazdan gelirim."

"Üzgünüm. Aptalca şeyler söyleyecek kadar tekila içmişim ama bunu mazur gösterecek kadar içmemişim." Yüzü düştü ve bunun için kendimden nefret ettim, ama o gitti.

"Endişelenme. Yukarıda görüşürüz."

Rutinimi tamamladım, her şeyi pistte yerlerine koydum ve Zam'ı çalıştırdım. Soluk, çiziklerle dolu buzun, her geçişimde sıvı cama dönüşmesini görmek kadar tatmin edici bir şey yoktu, sanki buzun yüzeyini yenilemek tüm mekanı yeniden yenilemiş gibi. Ama bu gece, Evie'nin sorduğu soru ve bu soruyu cevaplamaya çalışan düşüncelerim, bu huzuru bozdu.

Gömleğimi giyip yukarı çıktığımda yirmi dakika geçmişti.

Evie taburelerden birine oturmuş, önündeki adaya iki shot daha dökmüştü.

"Otur." Graniti okşadı.

Onun yanındaki tabureye oturdum. "Sana sert çıktığım için özür dilerim." "Çıkmadın ki."

"Kırdım." Tekila dilimi yeterince gevşetmişti ki bunu itiraf edebildim. "Tekila için de özür dilerim. İçmek zorunda değilsin."

"İstemediğim hiçbir şeyi yapmam," dedi, başparmağı ve işaret parmağıyla bir shot bardağını tutarak. "Ve soruma cevap vermek zorunda değilsin."

Evie ile tezgâhtaki şişeye bakarak, "Bu cevap projenize girmeyecek, değil mi?" diye sordum.

Kaşları kalktı. "Hiçbiri girmeyecek. Sadece ifaden. Cevaplarını asla öyle kullanmam. Sırlarını ifşa etmek gibi olur."

"Yani beni sadece vücudum için istediğini söylüyorsun." Gülümsedi. "Harika bir vücut."

"Evangeline, beni utandırıyor sun." Shot'ı aldım ve tek hareketle içtim. O da aynısını yaptı ve bardaklarımızı granit masaya koyarken bardaklarımız cınladı. "Nefret etmiyorum," dedim, sesim alçaldı. "Ama sevmiyorum da. Diğerlerinin sevdiği gibi sevmiyorum. Evet, kazandığımızda hissettiğim duyguyu seviyorum ve kalabalığın uğultusu kanımda adrenalin patlaması yaratıyor, ama..." Doğru kelimeleri bulmaya çalışarak başımı salladım. "Hiç seçim şansım olmadı. Oynamak isteyip istemediğim ya da profesyonel olup olmayacağım hiç sorun olmadı. Babam, yürümeye bile başlamadan beni patenlere bindirdi. David ve ben bireyler değildik, sadece babamın uzantılarıydık."

Dirseklerini tezgaha dayadı ve eliyle yüzünün bir tarafını tuttu, dinlerken gözleri yumuşak ve anlayışlıydı.

"Kaybettiğimizde, kaybeden oydu. Kazandığımızda, kazanan oydu. Şutu attığımızda, bunu bize öğrettiği içindi, kaçırdığımızda ise yeterince çalışmadığımız içindi. Sonra David sakatlandı ve tüm bu beklentiler artık ikimiz arasında paylaşılmıyordu

. Hepsi benim üzerimdeydi. Hokey benim için nefes almak gibidir. Öyle... ve eğer durursa, ben de var olmazdım."

"Var olurdun," diye fısıldadı.

"Sırtında benim adım yazmazdı," diye alay ettim.

"Kim bilir, belki de rastgele bir şeyin arkasına senin adını yazdırırdım. Kızların lisede defterlerine erkeklerin adlarını karaladıklarını bilirsin." Dudakları şakacı bir gülümsemeye dönüştü.

"Eğer NHL'de olmasaydım, sırtında benim adım olsaydı umurunda olur muydu? Sınıfa giderken herkes o adı bilmiyor olsaydı?" Elimi yumruğumun üzerine koyarak onun pozisyonunu taklit ettim.

"Sanırım yedi yaşındayken sırtımda senin adın yazıyordu, buz pistindeki buz gibi soğuk bir bankta donuyordum çünkü üç saat uzaklıkta bir maçın vardı ve Mila, annen diğer annelerle sohbet ederken ya da daha kötüsü, baban kollarını kavuşturup camın önünde dururken orada tek başına oturmak istemiyordu. On üç yaşına geldiğimde, bunun herkesin görmesi ve benim seninle bağlantılı olduğumu bilmesi için olmadığını anladım. Senin görmen içindi. Böylece tribünlere bakıp bizi gördüğünde, seni desteklediğimizi, benim seni desteklediğimi bilirdin." Yutkundu. "Çünkü eve dönüş yolunda Mila ile arabanın arkasında oturuyor olabilirdim, ama onun seninle nasıl konuştuğunu duydum."

Onu izledim, her kelimesini içime sindirdim.

Hızlıca gülümsedi. "Ayrıca, Maxim Zolotov'un en iyi arkadaşımın ağabeyi olduğunu herkese anlatmıyorum. Ama Hareket ve Hareket dersimdeki arkadaşlarım, senin fotoğraflarını gördükleri için artık biliyorlar."

Biraz daha yaklaştım, tekila kafamın içindeki, geri çekilmemi, her zaman olduğu gibi kesin bir sınır çizmem gerektiğini söyleyen sesi bastırıyordu. "Öyle mi? Peki ne dediler?"

"Seni yakalayamadığımı söylediler."

Kaşlarımı çattım.

Elini uzattı ve parmağıyla kaşlarımın arasındaki çizgiyi düzeltti.

"Çok ciddisin," diye alay etti, parmağını çekerek. "Senin özünü, odak noktanı

senin özünü, odak noktanı yakalayamadığımı kastettiler. Fotoğraflar biraz sığıdı." Dişleriyle alt dudağını ısırarak gülümsemeyi engelledi.

"Ne?" Kendimi biraz daha eğilirken yakaladım, dişlerinin işkencesinden dudağını kurtarmak istiyordum. Kendim ısırmanın nasıl bir his olduğunu bilmek istiyordum. *Bu tekilanın etkisiydi.*

"Kesinlikle senin seksi olduğunu düşündüler." Güldüm.

"Çok seksi," diye devam etti, gözlerini devirip abartılı bir inilti çıkardı. "Ve kim onları suçlayabilir ki? Sen seksisin. Ateşli seksisin. Buzları eritecek kadar seksisin." Her onaylamada başını salladı.

"Çok fazla tekila içtin."

"Belki." Omuz silkti. "Ama bu doğru. Ve sadece vücudundan bahsetmiyorum. Gerçi, birkaç kızın senin karın kaslarında çamaşır yıkamak istediğinden eminim. Yani, o çizgileri nasıl elde ediyorsun ki?"

"Hangi çizgiler?" Kahretsin, bilmemem gerekirdi... ama bilmek istedim.

"Yan taraftan aşağı doğru inen çizgiler." Gömleğimin bir iki santim yukarısındaki karın kaslarımın çizgisini izledi, bana gerçekten dokunmadan, peki nasıl oldu da bunu bir okşama gibi hissettim? "Ne dendiğini biliyorsun, değil mi?"

"Ne deniyor onlara?"

"Sikiş çizgileri," diye fısıldadı.

Sikim sıçradı.

"Ve sende kesinlikle var," diye devam etti.

"Vücutları yargılamaktan hoşlanmadığını sanıyordum," diye alay ettim, uzanıp kapüşonlu sweatshirtinin iplerinden birini nazikçe çektim.

"Yani... vücudun *bir sanat eseri*, hatırladın mı? Ben sanatı yargılamayı severim. Ve biz resimlerden bahsediyoruz," dedi yavaşça. "Peki, vücutları yargılamıyorsak, o zaman *yüzünden* bahsedelim."

"Evie." Kafamı salladım. Bu kötü bir fikirdi. Konuşmamızın tonu tamamen değişmişti, ama yine de tabureden kalkamıyordum.

"Sen, Maxim, şimdiye kadar fotoğrafladığım en güzel erkeksin." Eğildi.
"Sadece dürüst davranıyorum."

"Çok erkek fotoğrafı çekiyor musun?" Şaka yapmaya çalıştım ama başaramadım.

"Evet, çekiyorum. Bu benim işim." Eli yüzüme uzandı ve yanağımı avuçladı.

Tanrı yardımcım olsun, onun dokunuşuna doğru eğildim.

"Gözlerin muhteşem bir mavi tonunda, kobalt mavisi," diye fısıldadı. "Ve aralıkları mükemmel. Sanki biri mükemmelliğin altın oranını alıp Maxim'in taslağını yapmış gibi. Yanakların mükemmel. Çenen mükemmel." Parmak uçları cildimde kayarken, omurgamdan aşağı elektrik şokları gönderdi. "Burnunda birkaç kez kırdığın için küçük bir çıkıntı var..."

"Dört kez."

"Tanrıya şükür, çünkü bu seni mükemmel bir yakışıklı olmaktan kurtarıyor," dedi. "Ve dudakların..." Başparmağıyla ağzımı okşadı. "Heykelleştirilmeyi, resmedilmeyi veya fotoğraflanmayı bekleyen bir ağzın var. Bu gerçekten adil değil. Cidden, çekiciliğinin bir kısmını geri kazanıp diğer insanlarla paylaşmanın bir yolunu aramalısın."

Gülümsedim ve o iç geçirdi.

"Ben senin güzel olduğunu düşünüyorum," dedim yavaşça, kasıtlı olarak, her kelimeyi duysun diye. Sonra yüzünü ellerimle tuttum ve eğildim, böylece aramızda sadece bir nefes mesafesi kaldı. "Ve senin dudakların öpülmek için yalvarıyor, Evangeline."

Dudakları aralandı.

"Dürüst olursak," diye fısıldadım.

İlk kim hareket etti bilmiyorum. Kim eğildi? Kim ilk adımı attı? Önemli değildi.

Önemli olan tek şey, Evie'nin dudaklarının benimkilerle birleşmesiydi, dudakları yumuşak ve esnekti. Hafif dokunuşlar ve narin öpücüklerle nazik davrandım. Alt dudağımı emdim ve nefesi kesildi. Kahretsin, o sesi sevdim, tam bir nefes almadan yapılan o hızlı nefes almayı. *Kendini kontrol et*, zamanımı alırken tek düşündüğüm buydu.

Sonra parmaklarını saçlarıma geçirdi ve dudaklarını benim için açtı.

Ona sunduğunu kabul ettim ve dilimi onun diline kaydırdım. Kahretsin, yumuşaktı ve tadı tekila ve biraz daha tatlı bir şey gibiydi. *Yavaş. Yavaş ol.*

Parmakları saçlarımı sıkıca kavradı ve inledi.

O ses doğrudan sikime gitti ve beni hiç başka hiçbir şeyin yapamadığı gibi mahvetti.

Ağzımı onun ağzına eğdim ve her dil hareketimle öpücüğü derinleştirerek, ağzının hatlarını ezberledim, onu daha fazlası için eğilmeye iten şeyleri katalogladım. Daha yakın, daha yakın olmalıyım. O sıcaklık, güneş ışığı ve hayatımda eksik olan her şeydi.

Taburesinin koltuğunu tutup onu kendime doğru çektim, sandalye parke zeminde gıcırdadı, ama yine de onu sanki oksijenmiş gibi öptüm, sanki derin nefes almanın mutluluğunu hiç keşfetmemişim gibi.

Boynunun arkasını avuçladım ve onu tekrar tekrar öptüm, dillerimiz okşadı ve döndü, nefeslerimiz karıştı, dişlerimiz ısırıldı. Daha önce hiç hissetmediğim bir yoğunlukla içimi ihtiyaç ve şehvet kapladı, penisim sertleşti ve kanım alev aldı.

"Evie," diye fısıldadım dudaklarına.

Bana yine o iniltiyi çıkardı ve ben de inleyerek ağzına geri döndüm, sonra dilini dilime emdim. Dokunuşları hafif ve çekingen, sonra benimki kadar güçlü ve talepkardı.

Bu kadın saf bir alevdi, soğuk tutmak için çok uğraştığım her şeyi eritiyordu ve o beni öpmeye devam ettiği sürece umursamaya bile kendimi zorlayamıyordum.

"Maxim," diye inledi, o muhteşem göğüslerini göğsüme doğru eğdi. Elim belinden kaburgalarına doğru kaydı, sonra durdum.

Elimi tutup göğsüne koydu ve hafifçe sıktı.

Sonra ikimiz de inledik. Lanet olsun, ellerimde çok iyi hissettiriyordu. Alt dudağını ısırardım ve elimle meme ucunu okşardım. Kumaş çok fazlaydı. Aramızda çok fazla şey vardı ve ellerimi onun tenine,

çıplak meme uçlarını dilimle okşamak istiyordum. Onu tutmam, her kıvrımını denemem, ona tapınmam gerekiyordu...

Elleri hareket etti ve bir bardak granit masaya düştü.

Bir bardak.

Bir shot bardağı.

Çünkü içiyorduk.

Ağzımı onunkinden ayırdım ve tabureden sendeleyerek indim, aramızda mesafe koymak için aceleyle tabureyi neredeyse devirecektim.

"Maxim?" Gözleri geniş ve donuktu, ama bu şehvet miydi yoksa alkol mü? Dudakları çok güzeldi ve benim dudaklarımdan dolayı şişmişti, tadı da onun dudakları gibi, tezgâhtaki tekila gibi.

"Siktir," diye küfrettim ve ellerimi saçlarımin arasına geçirdim.

"Ne yapıyorsun?" O ayağa kalktı ve ben bir adım geri çekildim.

"Çok üzgünüm, Evie." Utanç, en ateşli arzularımı soğuttu, ama yine de tek istediğim onu tezgaha itip devam etmektir. Onun inlemesini, çığlık atmasını, ellerimi, ağzımı, sikimi yalvarmasını istiyordum. Neyim vardı benim?

Bu Evie'ydi.

"Neden üzölüyorsun?" Parmak uçlarını dudaklarına dokundurdu.

"Çünkü sen Mila'nın en iyi arkadaşısin ve bana güveniyorsun, ben de bu güveni kesinlikle suistimal ettim." Yine de pişman olamıyordum, çünkü artık onun tadını biliyordum.

"Ben iyiyim," diye beni rahatlattı.

"Tamam, ama sen ayık değilsin, ben de öyle. Bu yüzden, bunu söylemek ne kadar zor olsa da, bu işin bir son bulması gerekiyor. Hemen şimdi. Ben yatmaya gidiyorum." Döndüm ve kaçtım, kendi evimde Evie'den kaçarak, ayaklarım beni rekor sürede merdivenlere taşıdı.

"Ama saat daha beş buçuk!" diye arkamdan bağırdı.

"O zaman iyi bir gece uykusu çekeceğim!" diye bağırdım, arkamdan kapıyı kapatıp, sanki bu bir işe yarayacakmış gibi, tedbir olarak kilitledim. Kilit

sadece Evie'yi dışarıda tutardı, ama beni *içeride* tutmazdı.
Daha fazlasını istiyordum ve bu beni çok korkutuyordu.

* * *

Yirmi dört saat sonra Detroit'e karşı maça çıktık. Dört gol attım.

Soyunma odasına giderken sırtımıza sürekli şaplaklar atılıyordu, ama arkadaşlar beni tebrik ederken gülümsemek, gülmek, teşekkür etmek içimden gelmiyordu.

Yips'i kaybetmiştim.

"İyileştin!" McKittrick sırtarak bağırdı. "Ne yaptın?" "Hiçbir fikrim yok." Ama biliyordum.

Anahtarlarımı aynı yere astığım için ya da Dr Pepper'ı bir dikişte içtiğim için değildi. Maç öncesi ritüellerimi yerine getirdiğim ya da kafamdaki sorunları sihirli bir şekilde çözdüğüm için de değildi, çünkü son bir ayda bunların hiçbiri değişmemişti.

Tek bir şeyi farklı yapmıştım. Evie'yi
öpmüştüm.

Siktir.

6 EVIE

Erimiş ikolata ve tarçın kokusu Maxim'in mutfağını ev gibi bir kokuyla dolduruyordu ve bu koku tüm vücudumu rahatlatıyordu. Fırından son parti brownileri çıkardım ve soğumaları için tel rafa koydum, sonra dönüp mutfak adasındaki tepsiye koydum ve ilk partiyi kontrol ettim.

"Sen taşınmadan önce evim hiç böyle kokmazdı," dedi Maxim mutfağa girerken selam olarak.

Bir parça brownie'yi ağızıma attım, tadını denedim ve dilimde birleşen tatlar yüzünden neredeyse inleyecektim. "Bunun kötü bir şey olduğunu mu düşünüyorsun, yoksa iyi bir şey mi, anlayamadım," dedim, kalan brownieleri de çıkarıp mutfak adasının ortasındaki başka bir beyaz tabağa koydum.

Maxim başını salladı ve kendine özgü kendinden emin yürüyüşüyle mutfak adasına doğru yürüdü. Sabah kaykaydan yeni çıkmış, saçları duştan dolayı hala ıslaktı ve gözlerini daha da öne çıkaran dar kesim mavi bir tişört ve kot pantolon giymişti.

Lanet olsun, daha da yakışıklı olabilir miydi?

Ve ona ne kadar mükemmel olduğunu söylemediğim bir evrende yaşayabilir miydik? Çok teşekkürler, Tequila.

Hayır, dur. Olanları asla geri almazdım. Sadece iki gün olmuştu, ama o öpücük, onun uyuduğu odanın karşısındaki yatakta yatarken rüyalarımı doldurmuş ve fantezilerimi beslemişti. O öpücüğü tekrar tekrar yaşar ve elim onun eliymiş gibi davranırdım. Ne yazık ki, onun yıldırım gibi çıkışı o anıyla bağlantılıydı ve ne kadar değiştirmeye çalışsam da, hiçbir zaman işe yaramadı. Rüyalarımda bile, Maxim sanki dudaklarım onu ateşe vermiş gibi benden kaçıyordu.

"Kötü olan tek şey, sezon boyunca aldığım tüm bu ekstra karbonhidratların beni yavaşlatacak olması," dedi ve beni düşüncelerimden kopardı. Karbonhidrat yorumuna rağmen, tepsiden bir brownie kapıp büyük bir ısırik aldı.

Ağzının köşesinde birkaç yapışkan kırıntı kaldı ve dilini kullanarak onları temizledi. Vücudumun her santimetresi ateşle doldu, bu hareketin dikkatimi dağıtması tepkimi birkaç saniye geciktirdi.

"Bekle," dedim, sonunda onun beni içine çektiği sersemlikten kurtulmuş olarak. "Yemeklerim seni *şişmanlatacak* mı diyorsun?"

Ağzındaki lokmayı yuttu, gözleri büyüdü. "Öyle mi duydun?" diye karşılık verdi.

Omuz silktim ve pişirme sırasında yaptığım dağınıklığı temizlemekle meşgul oldum. "Başka ne anlama gelebilir ki?"

Maxim brownie'nin geri kalanını yedi, ezici mavi gözleri benimkilerden hiç ayrılmadı. Adanın etrafında dolaştı ve benden sadece bir kol mesafesi uzaklıkta durdu. "Bu, daha önce mevsimsel beslenme rejimimden hiç sapmadığımı anlamına geliyor."

Dudaklarımı araladım, sonra başımı salladım. "Yaptıklarımı yemek zorunda değilsin," dedim. "Pişirmeyi bırakmayı deneyebilirim, ama bu *benim* rahatlamak için yaptığım bir şey," dedim, geçen gece rahatlamak için ne yapmaktan hoşlandığını ikna edici bir cevap veremediği konuşmamızı hatırlatarak ona baktım.

"Sakın bırakma," dedi ve sesindeki istek karşısında dudaklarım aralandı.

Gözlerimi ona dikip baktım, gözlerinde her zamanki duvarın olmadığını fark ettim. Ona gülümsedim. "Bütün gün sadece salata ve lahana smoothie yaparsam hayatın daha kolay olmaz mı? Senin alıştığın gibi?"

Kaşlarını kaldırdı, çenesindeki kas seğirdi. "Ben öyle yemem," dedi.

"Ama normalde buraya gelen kızlar öyle yiyor," dedim, kendimi durduramadan. *Kahretsin, bu da nereden çıktı?* Sanırım, benim pişirdiklerimin onun oyununu yavaşlatacağına dair iması beni sinirlendirmişti.

"Öncelikle," dedi, sesi alçak ve sert. "Burada kızlar yok. Hiç olmadı." Yüzümde şaşkınlık belirdi ve o, sırtarak gözlerimdeki her duyguyu takip etti. "Olsa, şimdiye kadar görmüş olmaz mıydın?"

Buna karşı çıkamazdım, ama ona bunu söylemeye niyetim yoktu. Kendimi bir çukura sokmuştum, madem öyle, etrafa bir bakayım bari. "Her neyse," dedim, bir şekilde sesimi sabit tutmayı başararak. "Senin tipin uzun bacaklı ve sıfır beden elbiseler giyen kızlar. Bazen vücuduma nasıl etki edeceğini düşünmek yerine, sadece zevk için bir şeyler yemeyi sevdiğim için özür dilemeyeceğim."

Çenesindeki bir kas seğirdi. "İkinci olarak," diye devam etti, bana yaklaşarak. "Benim *tipimi* biliyormuş gibi davranma, çünkü benim bir tipim yok. Bu konuyu iki gün önce konuşmuştuk."

İki gün önce, doğru. O mu beni öptü, yoksa ben mi onu öptüm, kim bilebilir ki?

Gözlerimi devirdim ve geri kalan karbonhidrat bombası brownieleri saklamak için dolaptan bir kap almak üzere arkamı döndüm.

"Ve üçüncü olarak," dedi, bu sefer tam arkamdan.

Elimde kapla birlikte hızla döndüm, nefesim kesildi, çünkü o çok yakındaydı. Bana baktı, gözleri kaynıyordu ve vücudumun her santimini tarıyordu.

"Vücudun veya yediklerin hakkında asla endişelenmemelisin. Sen çok güzelsin ve bunu biliyorsun. Ve sana kaç kez söylemem gerektiği umurumda değil, Evie. Eğer ihtiyacın varsa, her gün sana söyleyeceğim."

Kalbim göğsümde çarpıyordu, ona bakarken nabzım hızlanmıştı.

"Sadece kariyerimin vücudumun performansına odaklandığını kastettim ve bazı yiyeceklerin vücudu yavaşlattığını inkar edemezsin," dedi, beni mutfak tezgahına karşı adeta hapsettiği yerden bir santim bile kıpırdamadan.

Özür dilemek ve ona öfkemin patlamasını istemediğimi söylemek için dudaklarımı araladım ama o aceleyle devam etti.

"Ama," dedi. "Aynı zamanda, senin ikramlarının çok lezzetli olduğunu ve ağzıma koymamak için dayanılmaz olduğunu da söylüyorum."

Ateş omurgamı yaladı, vücudum onun sözlerine ihtiyaçla kasıldı. Masum, sadece yemeğimle ilgili sözleri. Tanrım, bu adama olan duygularımı lanet olası bir yemek sohbetinden bile ayıramıyordum.

Nefesimi verdim, onun bakışları altında kıvranmamak, ona uzanıp geçen gece onun beni öptüğü gibi onu öpmemek için elimden geleni yaptım. Nasıl daha fazlasını istemeyebilirdim *ki*? Tek bir öpücükle, daha önce hiç hissetmediğim, gömülü bir arzuyu uyandırmayı başarmıştı. Sadece bir şeyin giderebileceğini bildiğim bir özlem ve susuzluk. Tek bir öpücükle, belki, sadece belki, sevdiğim ateşli kitapları yazan bazı yazarların duygularını gerçek hayattaki deneyimlerinden aldıklarına inanmamı sağladı.

"Anlaşıldı," dedim sonunda, aklımdan çıkarak. En iyi cevabım değildi, ama o anda yapabileceğim tek şey buydu.

Biraz daha uzun süre gözlerime baktı, sonra bir adım, sonra iki adım geri çekildi, ta ki adaya yaslanana kadar. Cebindeki telefonu titredi ve o yeni gelen mesajı veya e-postayı okurken ben brownileri paketledim. Ben kutunun kapağını açıp kenara çekiyordum ki, o içini çekip telefonunu tezgahın üzerine koydu.

"Her şey yolunda mı?" diye sordum, saate bakarak. Maç öncesi antrenmanı için en az bir saat daha vakti vardı.

"Evet," dedi, avuçlarını yüzüne sürterek. "Başka bir sponsorluk anlaşmasını tamamlıyorum. Sözleşmeler her zaman sıkıcıdır, ama şimdi menajerimin işin çoğunu halletmesine izin vermek yerine, benim imzalamam gereken aşamaya geldik."

Karşısındaki tezgaha yaslanarak başımı salladım. "Ve maç programının getirdiği ek baskı ve..." *Yips kelimesini* söylemeden önce kendimi durdurdum. "Diğer stres faktörleri, çok fazla."

"Öyle," dedi. "Minnettar olmadığımdan değil. Takımdaki çoğu oyuncudan daha fazla sponsorluk anlaşmam var. Hatta NHL'den bile. Ben sadece..."

Sesi giderek azaldı ve gözlerindeki gerginliği fark ettim. Yüzündeki sert hatlarda yorgunluğun belirtileri belirgindi. Ve bu, uykusuzluktan kaynaklanan bir yorgunluk değildi, içten gelen,

içten içe insanı yiyip bitiren stresin yol açtığı, kemiklere kadar işleyen bir yorgunluktu.

"Yorgun," diye onun yerine cümleyi tamamladım.

Kollarını göğsünde kavuşturdu ve başını salladı.

"Konuştuğumuz o rahatlatıcı şeyi hatırlıyor musun?" diye sordum, ortamı yumuşatmaya çalışarak. "Seni rahatlatacak şeyin ne olduğunu gerçekten bulmamız gerekiyor."

Dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi ve bu görüntüyü görünce midem altüst oldu. Bir öneride bulunmaya pek istekli görünmediğinden, devam ettim. "Bu anlaşma kimle?" diye sordum, kaşlarımı çatarak. "Zaten Lululemon ve Adidas ile anlaşmaların var, değil mi?"

Kaşları kalktı, mavi gözlerinde şaşkınlık belirdi. "Beni takip mi ediyorsun, Evie?"

"Hiç de değil," dedim gülerek, ve bu doğrudu. En iyi arkadaşımın ağabeyine umutsuzca aşık olabilirdim, ama sapık değildim. "İnanmayabilirsin ve Mila bunu söylediğim için beni öldürebilir, ama o senin en büyük hayranın. Beni de dahil olmak üzere, dinleyen herkese sürekli senden bahsediyor."

Gülümsemesi derinleşirken saf sevgi yayılıyordu ve bu beni içten içe ısıttı. Mila, tüm ailesinden gerçekten sevdiği tek kişi olabilir ve bunu kendi tarzında, elinden geldiğince sık sık gösteriyordu. En iyi arkadaşımın lüks evinde bedavaya kalmasına izin vermek gibi.

"Powerade," dedi.

"Maçtan önce bir tane ister misin?" Buzdolabına doğru döndüm, onun çok sevdiği mor olanı almak için hazırlandım, ama o gülerek beni durdurdu.

"Hayır," dedi. "Onunla reklam anlaşması imzalayacağım."

Oh, tabii ya.

"Artık ömür boyu bedava Powerade alabilecek misin?" diye sordum, kariyerinden etkilenerek.

"Bu normal olurdu, değil mi?" Başını salladı. "Sadece para ve Reaper oyunları için ücretsiz kutular, bunları içerken kaydedilip fotoğrafımızın çekilmesi şartıyla." Omuz silkti. "Neyse ki çoğu oyuncu zaten stoklamış durumda."

"Güzel," dedim ve cevabımın ardından sessizlik ortamı kapladı. Bir şeyler söylemek için tereddüt ettim. Maxim genellikle bu saatlerde maç öncesi ritüelleri için hazırlanmaya başladığı, ama o mutfakta kalmış, ara sıra dudaklarını büzerek sanki bir şeyleri saklıyormuş gibi davranıyordu.

"Bugün maça gelmek ister misin?" diye sordu, sesi muhtemelen hiç duymadığım kadar yumuşaktı. "Sana çok iyi bir koltuk ayarlayabilirim."

"Oh," dedim, hemen evet demek istedim ama yapamayacağımı çok iyi biliyordum. "Bugün yapmam gereken bir sürü iş var," diye açıkladım. "İşime koyulmadan önce kafamı toparlamak için pasta yapıyordum." Kalbim bana aptal olduğumu haykırıyordu. Maxim beni hiç kişisel olarak maça davet etmemişti, bunun bir anlamı olmalıydı, değil mi? Yoksa sadece burada kaldığım için mi nazik davranıyordu?

"Sorun değil," dedi. "Anlıyorum. Belki başka bir zaman?"

"Kesinlikle," dedim. "Bugün harika bir performans sergileyeceğinden eminim." Sanki ona uğursuzluk getirmişim gibi irkildi ve ben de başımı eğdim. "Dur, yanlış bir şey mi söyledim? Hala sizin maçlarla ilgili batıl inançlarınızı tam olarak bilmiyorum."

"Hayır," dedi. "Öyle diyebilirsin." Ağzını birkaç kez açıp kapattı, elini bana doğru kaldırdı, sonra hemen indirdi. Ona kaşlarını çatarak baktım, ne haltlar karıştırdığını merak ederek. Hayatım boyunca onu hiç bu kadar telaşlı görmemiştim.

"Bak, brownie konusunda hala üzgünsen, bir dahaki sefere kabak kurabiyesi yaparım, söz veriyorum..."

Onun kahkahası sözümü kesti ve bu sesle tenimde kıvılcımlar dans etti. Bu sesi duymak çok nadir bir şeydi ve onu hiç güldürmemiştim. Yoksa bana mı gülüyordu? Tanrım, bu adam beni delirtiyordu.

"Öyle değil," dedi.

"O zaman ne?" diye sordum, ben de telaşlanmaya başlamıştım. "Bana gitmemi söyleyecekmişsin ya da çamaşırlarını yıkamaya başlamam gerektiğini söyleyecekmişsin gibi davranıyorsun."

Yine güldü, ama mizahı hızla şaşkınlığa, sonra da yenilgiye dönüştü. "Son maçta gerçekten iyiydim," dedi.

"Tamam," dedim, kelimeyi uzatarak. "Bu harika."

"Evet, ama mesele şu ki..." Kaşlarını çattı ve bana bir adım yaklaştı. "Bir aydan fazladır o kadar iyi oynamadım."

"Biliyorum, geçen gece söylemiştin." Kaşlarımı kaldırdım, ne demek istediğini tam olarak anlamamıştım ama sessiz kalıp onun konuşmasına izin vermemin daha iyi olacağını hissettim.

"Ve, şey, önceki maçlardan son maça kadar rutinimde değişen tek bir şey vardı. Ve *gerçekten* o kadar iyi oynamaya devam etmem gerekiyor."

"Tamam," dedim yine. "Ne değişti?"

"Sana batıl inanç gibi gelebilir, ama benim için bu benim kariyerim ve ben sadece..."

"Maxim," dedim, mutfağın ortasında, bana doğru ilerlemeyi bıraktığı yerde onunla buluştum. "Ne olursa olsun, bana söyle. Her zaman senin yanında olduğumu biliyorsun. Sana yardım edebilirsem, yapacağımı biliyorsun."

Alt dudağımı ısırdım, ona nasıl yardım edebileceğimi merak ederek. Sadece onu dinleyecek birine mi ihtiyacı vardı? Yoksa boynunu ovma gibi bir şeye mi? Ben seve seve gönüllü olurdum. Dürüst olmak gerekirse, bunun oyununa gerçekten yardımcı olacağına inanırsam, onun lanet çamaşırlarını bile yıkardım.

Dudaklarında kaotik bir gülümseme belirdi. "Ciddi misin?" diye sordu. "Öylece yardım teklif mi ediyorsun? Sana ne isteyeceğimi bile bilmiyorsun."

Omuz silktim. "Biz... arkadaşız, değil mi Maxim?" O da başını salladı. "O zaman yardım etmek istiyorum. Hokey ritüelleri hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyorum, ama bana söyle. Neye ihtiyacın varsa."

"Neye ihtiyacım olursa," diye fısıldadı ve ben tekrar başımı sallarken bana yaklaştı. "Emin misin?" diye sordu.

"Kesinlikle," tereddüt etmeden söyledim.

O içini çekti, kaslarındaki gerginlik kayboldu ve bana uzandı. Elleri yüzümün yanlarına kayarken, biri saçlarımı okşarken, diğeri yanağımı avuçlarken, kalbim hızla çarpmaya başladı.

O beni geriye doğru yürüdükçe, tezgah beni durdurana ve vücudu benimkine yaslanana kadar dudaklarımdan küçük bir inilti çıktı. Maxim gözlerimi tutarken

dudaklarını yavaşça aşağı doğru kaydırdı, ilk başta dudaklarımın üzerinde hafifçe dokundu.

Gözlerim otomatik olarak kapandı, vücudum içgüdüsel olarak onun vücuduna doğru eğildi. Gömleğinin kenarını yumrukladım, bir şeye, tutunacak *herhangi* bir şeye ihtiyacım vardı, o ağzını tamamen benim ağzıma indirirken.

Ateş, şimşek ve karıncalanan bir ihtiyaç, cildimin her santimetresinde dans ediyordu. Maxim'in tadı tarçın ve çikolata gibiydi ve dili benimkini okşarken boğazımdan çıkan küçük iniltiyi engelleyemedim. Beni hızlıca öpüp geri çekilmeden önce bir saniye saçımı sıktı.

Gözleri, ateşin en ortasındaki alevler gibi, kaynayan erimiş mavi renkteydi. "Teşekkür ederim," diye fısıldadı, sıcak nefesi hala karıncalanan dudaklarımı okşadı. Sanki beni tekrar öpmek için düşünüyormuş gibi, bir kez daha ağzıma baktı.

Ama öpmedi.

Geri çekildi, koridoru işaret ederken içten bir minnettarlık yayıyordu. "Oyun," dedi ve mutfaktan o kadar hızlı çıktı ki, sanki yangın çıkmış gibi.

Aslında, o evden ayrıldıktan çok sonra bile *ben* de yanıyordum.

Ve birkaç saat sonra dersimi bitirene kadar, *gerçekte* ne olduğunu anlamadım.

Maxim'in uyanıp benim hayallerindeki kız olduğumu fark ettiği fantezilerimden birine kapılmamıştım.

Hayır. Maxim Zolotov'un yips

hastalığı vardı. Ve *benim* onun

tedavisi olduğuma inanıyordu.

* * *

Açık dizüstü bilgisayarımın yanında duran cep telefonum çaldı ve FaceTime uygulamasını ve Mila'nın profil resmini görünce neredeyse çığlık attım. Maxim beni mutfakta acı içinde ve şaşkın bir halde bırakalı üç saat olmuştu ve en iyi arkadaşşıma ihtiyacımdan da fazlası vardı.

"Mila!" diye bağırdım, aramayı açar açmaz.

Güzel yüzü ekranı doldurdu, dudaklarında geniş bir gülümseme vardı. "*Caio*, Evie!" dedi en iyi İtalyan aksanıyla.

Gülerek onun selamını karşıladım. "*Caio*! Her zaman hayal ettiğimiz kadar güzel mi?"

"Daha da güzel!" dedi ve kamerayı çevirdi.

Nefesim kesildi. "Arkanızdaki o lanet olası David heykeli mi?"

Mila kıkırdadı ve kamerayı çevirerek ünlü Michelangelo eserini ekrana doldurdu. Eseri hayranlıkla izleyen turistler ve yerlilerden birkaç garip bakış aldım, ama Mila kamerayı hızla ona doğru çevirdi.

"Kıskandın mı?" diye sordu ve ben ona gülümsedim.

"Biraz kıskandım," dedim, saate bakarak. O benden beş saat ilerideydi ve şüphesiz Floransa'daki Accademia Galerisi'nde gezintiye çıkmadan önce muhteşem bir akşam yemeği yemişti. "Hayalini yaşıyorsun."

"Hiç bilmiyorsun," dedi ve boş bir bankın bulunduğu تنها bir köşeye doğru yürüdü. Oturdu ve sonunda telefonu yüzüne sabitledi. "Galeri tamamen açıldığında buraya *mutlaka* geri geleceğiz."

"Ben de varım," dedim.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Bazı derslerimi bitirdim ve sonra tekrar galeri moduna geçtim," diye açıkladım. "Bence bunu ticari ve sanatçı odaklı bir karışım haline getirmeliyiz," dedim ve son birkaç gündür yaptığım araştırmaya başladım. "Burada zaten birkaç başarılı galeri var, ama ikisi sadece özel erişimli ve diğeri ise sanatçılardan kira ücreti alan daha çok bir gösteriş galerisi."

Mila başını salladı. "Bizimkinin her zaman halka açık olmasını istedik," dedi. "Bu bakımdan diğerlerinden farklı olacağız. Ve kısmen sanatçıların yönettiği bir galeri olması fikrini çok beğendim. Komisyon olarak alabileceğimiz yüzdeleri hesapladım, ticari tarafı da senin işin olabilir."

"Her şey yolunda gidiyor," dedim, dudaklarımdan gülümsemeyi saklayamadan.

"Kesinlikle," dedi. "Harika olacak." Başını eğdi. "Ama bana ders ve galeri hazırlığından başka bir şey yaptığını söyle."

Omuz silktim. "Pişirdim ve bebek bakıcılığı yaptım."

"Benim demek istediğim o değildi." Mila gözlerini devirdi. "Ben gittiğimden beri eğlenceli bir şey yaptın mı?"

Maxim'in dudakları benimkileri ezip geçiyor, eli kaburgalarımı okşuyor, göğüslerimi avuçlayarak ağzımı yalayıp yutuyor...

Yanaklarım kızardı ve aramızda binlerce kilometre mesafe olmasına rağmen, Mila bunu bir saniye bile kaçırmadı.

"Vay canına, o da neydi?" diye sordu, gözleri yaramazlıkla büyüdü. "Ne yaptın sen?"

"Hiçbir şey yapmadım!" dedim.

"Hayır," dedi, başını sallayarak. "Anlat. Hemen." "Duymak istemezsin."

Bana sahte bir kırgınlık bakışı attı. "Kesinlikle duymak istiyorum. Anaokulundan beri seninle ilgili her şeyi duymak istiyorum, kadın. Anlat.

Nefesimi verdim. "Tamam," dedim. "Sen istedin." İtiraf ederken ona bakmadan gözlerimi kapattım. "Kardeşinle öpüştüm."

"İğrenç!" diye bağırdı, ama hemen ardından sevinç ılgılığı attı. "Bu harika, Evie! Aman Tanrım, muhteşem miydi? İğrenç, dur, söyleme, o benim kardeşim."

Gülmekten kendimi alamadım, itiraf ettikten sonra içim biraz rahatladı. Mila, kardeşini öptüğüm için bana kızmayacaktı elbette, ona ne kadar ve ne kadar uzun süredir aşık olduğumu çok iyi biliyordu, ama yine de.

"Tamam, Maxim'in kardeşim olmadığını varsayacağım. Ruh sağlığım için ona yeni bir isim verelim, olur mu? Çünkü ayrıntılara ihtiyacım var." Dudaklarını büzdü. "Ona X diyelim, olur mu? Tamam."

Gülerek başımı salladım. "Tamam, X ile öpüştüm."

Mila alkışladı. "Nihayet..."

"Fazla heyecanlanma," diye aceleyle söyledim. "Hiçbir anlamı yoktu."

Omuzları aniden düştü, kaşlarının arasında bir kırıksıklık oluştu. "Açıkla."

Omuzlarımı silktim. "İlk seferinde..."

"X ile birden fazla kez öpüştün mü?"

"Evet. Sayılır."

Bana devam etmem için işaret etti.

"İlk seferinde ikimiz de birkaç kadeh içmiştik."

"Oh, yaramaz! Bayıldım!"

Gülerek devam ettim. "Kötü bir maç geçirmişti ve ben de Vücut hareketleri projemde yardıma ihtiyacım vardı. Bir şey diğerine yol açtı..." Hafızamda bu anı tekrar tekrar canlanırken, içim o kadar çok ihtiyaçla doldu ki içimden bir iç çekerek uzaklaştım.

"Yani iyiydi mi?"

"Evet," dedim. "O da öyleydi. Ama sadece bir öpücüktü."

Mila yine çığlık attı. "Peki, sonra ne oldu?"

"Daha ileri gitmeden durdurdu." Kafasını eğdi.

"Neden?"

Omuz silktim. "İkimiz de içmiştik ve sanırım bunun bir bir hata olduğunu fark etti."

Gözlerini devirdi. "Bunun bir hata olması imkansız, ama devam et."

"Peki, birkaç saat önce maça gitmeden önce beni tekrar öptü."

"Gördün mü! Hata değil!"

"Hayır, kasıtlı bir hareketti," dedim. "X'in yips sorunu var," diye açıkladım ve Mila irkildi.

"Öyle mi? Neden o pislik bana söylemedi?"

"Bilmiyorum," dedim. "Nedense bu sezon diğerklerinden daha zor geçiyormuş gibi davranıyor. Ama neyse, bunun çaresi bulunduğunu düşünüyor."

Mila'nın gözleri büyüdü, parçaları benden çok daha hızlı birleştirdi. "Seni öpmek. Senin çare olduğunu düşünüyor."

"Bingo," dedim.

"Siktir et onu, Evie. Eğer kabul etmiyorsan, ona siktirip gitmesini söyle..."

"Kabul ettim," diye aceleyle söyledim ve o bana sinsî bir gülümseme attı. "Kabul ettin mi?"

"Aslında ne istediğini tam olarak anlamadım, ama biliyorsun, kardeşine yardım etmeye her zaman hazırım... X." Bir saniye düşündü, yüzünde çok fazla tehlikeli planlar beliriyordu. "Aklına bir şey gelmesin," dedim. "Bu hiçbir şey ifade etmiyor..."

"Öyle."

"Olamaz..."

"Olabilir!" dedi. "Evie, sana söylüyorum, X sırf bu yüzden seninle bunu yapmaz. Seni çok uzun zamandır tanıyor. Tehlikeye atmaz..."

"Lütfen, Mila," diye sözünü kestim. "Lütfen kafama fikirler sokma."

Bana özür dilercesine gülümsedi. "Ona nasıl hissettiğini söyleyebilirsin."

"Biliyorum," dedim. "Ama bunca yıldır bu sırrı saklamamın bir nedeni var." Herkes Maxim'e ne kadar umutsuzca aşık olduğunu görebilse de, *Maxim* göremiyordu ve bu da *herkesi*, yani beni, çok garîp bir üzüntüden kurtarıyordu. "O benim gibi bir kıza asla ilgi duymaz," dedim ve o bana karşı çıkamadan hemen uzaklaştım. "Onun hayatı spot ışıkları altında, benim nefret ettiğim bir yer. Kamera önünde olmaktansa kamera arkasında olmayı tercih ederim. Ve kabul edelim, geçmişte seçtiği kızlar kamera için çok uygun tiplerdi." Bugün bana söylediği sözler aklımdan geçti, ama onu görmezden geldim. "Ayrıca, benim senin en iyi arkadaşın olduğumu görmezden gelemeyiz."

"Seni iki kez öptüyse, tabii ki görebiliyor." "Sadece şans için. Oyun için. Başka bir nedeni yok."

"Evie, canım, sana söylüyorum, eğer bundan *zevk almamış* olsaydı, yapmazdı."

Onun sözleriyle içimde bir umut parladı, ama bu duyguyu olabildiğince çabuk bastırmaya çalıştım.

"Bu konuda ne yapacaksın?" diye sordu, ben biraz fazla sessiz kaldığım için. "Daha bir sürü maç var. Eğer senin çare olduğuna gerçekten inanıyorsa, muhtemelen sormaya devam edecektir."

"*Ma-X'in* benden ne istediğini her zaman yapacağımı biliyorsun," diye itiraf ettim. "Ama rahatsızsan bunu yapmak zorunda değilsin."

Ben biraz dudakımı dudak yanaklarımı yanaklarım yine yine. "söz söz yemin değilim rahatsız edici." Bu benim en az endişelendiğim şeydi. Daha fazlasını istiyordum. Bir insanın başka bir insanı isteyebileceği her düzeyde onu istiyordum.

"Onu neden bu kadar çok sevdiğini bana tekrar hatırlatır mısın?"

Gülümseyerek iç geçirdim. "O, kimsenin ona yakıştırdığı kadar nazik biri." Geçmişte ihtiyacım olduğunda bana yardım etmekten hiç çekinmedi, ister erkekler bana sürekli kitap okuduğum veya kamera arkasına saklandığım için sataştığında, ister rafa kitap dizmek için yardıma ihtiyacım olduğunda. "Seni her zaman tetikte tutan hızlı bir zekası var," diye devam ettim. "Sürekli gardını alıyor, ama nadiren duvarlarını yıkıp diğer tarafını görmene izin verdiğinde, sadece dinlenilmeye ihtiyacı olan muhteşem bir adam ortaya çıkıyor. Ünlü statüsünün parlak ışıkları altında görülmek değil, *dinlenilmek istiyor*. Söylediklerine, ihtiyaçlarına, isteklerine göre dinlenilmek istiyor. Basın, babası ya da ekibi değil. Sadece kendisi."

Mila ıslık çaldı. "Lanet olsun," dedi. "Ben hiç kimseyi senin kardeşimi sevdiğin gibi sevmedim." Başını salladı. "Yani karşılığında hiçbir şey almadan ona ihtiyacı olanı vermeye devam edecek misin?"

"Ben öyle görmüyorum," dedim. "Ben bunu, o bana verirken, bana verdiği her şeyi almam olarak görüyorum. Çünkü başka herhangi bir durumda, onun bu yönünü asla göremezdim."

"İhtiyacın olan her şeyi aldığından emin olduğun sürece, seni desteklediğimi bil. Sana en çok mutluluk veren her şeyi her zaman destekleyeceğim."

Ona gülümsedim. "Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum. Seni deli gibi özlüyorum. Ama sadece dört ay sonra eve döneceğim ve galerimizi açmak için yola çıkacağız!"

Onun küçük kutlama dansına katıldım, sonunda telefonu kapatmamız gerektiğini fark edene kadar onunla birlikte güldüm. Telefonu kapattık ve işimi bitirdim. Mila'ya her şeyi anlattıktan sonra düzgün bir şekilde odaklanamıyordum. Tek düşünebildiğim, Maxim'in zevk almadığı bir şeyi yapmayacağı ve eğer öyleyse, beni öpmek sadece bir görev değilmiş. Sadece oyunu kazanmak için bir yol değilmiş.

Ama her halükarda, umurumda değildi.

Onu tatmıştım. Tüm kalbimle sevdiğim, zeki bir adamın kollarında olmanın nasıl bir şey olduğunu hissetmiştim. Ve o da aynı şekilde hissetmese bile, bu duyguyu kendimden esirgemeyecektim.

Bu süreçte kendimi mahvetmek anlamına gelse bile.

7
MAXIM

Maxim: Bitkileri suluyor musun?

Evie'ye mesaj attım. Aptalca mıydı? Kesinlikle, ama ona mesaj atmak için aklıma gelen tek sebep buydu ve ne kadar korkutucu olsa da onu özlemiştim. Biriyle altı hafta yaşamak bu kadar bağımlılık yapıcı olacağını hiç düşünmemiştim, ama işte buradaydım, bitkiler hakkında mesajlaşıyordum. Sahip olmadığım bitkiler hakkında. Telefonumu kucağıma geri koydum.

"Ama ikinci yarının sonundaki gol," dedi McKittrick masanın diğer ucundan, iki bira içtikten sonra Boston aksanı daha da belirginleşmişti, "gerçekten muhteşemdi! Onun omzunun üzerinden topu kaydırman muhteşemdi!"

Telefonum mesaj geldiğini belirten bir ses çıkardı ve ben aşağı baktım. Arkadaşlar, Seattle'daki otelin restoranının yarısını kaplayan uzun masada onaylayarak yumruklarını masaya vuruyorlardı.

Evie: Hiç bitkin yok.

"Gentry işimi kolaylaştırmadı," dedim gülümseyerek. Sharks'ın kalecisi bir canavardı ve her puanı zorla kazanmak zorunda kaldım. Yalan söylemeyeceğim, kendimi milyoner gibi hissediyordum ve bu sadece bu maçla sınırlı değildi. Şubat ayının ortasına gelmiştik ve ben yedi maçta da sorunsuz oynamıştım.

Her maçta gol attım mı? Kesinlikle. Her ev maçından önce

Evie'yi öptüm mü? Şey... evet.

Yani, bir seri yakaladığında, rutinini bozarak her şeyi mahvetmezsin gerçekten de, bunlar sadece küçük şeylerdi. Öpücükler. Dokunuşlar. Tamam, belki biraz dil de.

"Dostum, o adam tam bir pislik," dedi Asher, üç parçalı takım elbisesinin ceketini sandalyeye asıp yanımdaki boş koltuğa oturdu. İtiraf etmeliyim ki, takımın sahibi mümkün olduğunda bizimle seyahat etmesini seviyordum.

masanın başında bize hükmetmek yerine masanın ortasına oturmasını da seviyordum. Bizi sadece yatırım portföyündeki bir başka yıldız olarak görmeyip, bize aktif olarak ilgi gösterdiği için ona saygı duyuyordum. Ama yine de, adam otuzlu yaşlarının başındaydı, yani tipik bir franchise sahibi gibi değildi.

"Kim?" Koç McPherson masanın ucundan bira yudumlarırken sordu.

"Lewis Paulson," diye cevapladı Asher. "Az önce onunla telefonda konuştum ve Reapers'ı çalıştırma teklifimi kabul ettiğin için çok memnunum."

Söylentiler doğruysa, ki bizim sektörümüzde genellikle öyledir, Seattle takımının sahibi tam bir pislikti.

"Ward iyi mi?" Koç kaşlarını çatarak sordu. Logan Ward birkaç yıldır Reaper'da oynamıştı ve bildiğim kadarıyla, artık Shark'ta olmasına rağmen takımdaki birçok oyuncuyla hala arkadaşlık ediyordu.

"Evet, dizinde bir sorun olduğu için birkaç haftadır oynamıyor," diye cevapladı Asher. "Ama az önce bana poker oyununa katılabilir miyim diye sordu."

Koçun kaşları tavana kadar kalktı. "Cesurca. Ne dedin?"

"Sadece davetlilerin katılabileceğini söyledim." Başını salladı ve bir yudum daha bira içti.

"Poker oyunu mu?" diye diğer tarafında oturan Axel'e sordum.

"Silas ve diğer birkaç franchise sahibi, her ay oynadıkları efsanevi bir poker oyunu oynuyorlar. Weston Rutherford ve Crossland McClaren gibi adamlar." Axel omuz silkti.

"Bristol'un kardeşi mi?" Briggs'in nişanlısının kardeşi Calgary'deki takımın sahibiydi.

"Evet." Cannon'un omzunun üzerinden baktı ve bir grup kız bize doğru gelirken yüzünü buruşturdu. "İşte başlıyoruz."

Sarışın. Esmer. Kızıl saçlı. Her zevke uygun bir tane vardı ve esmer kız elinde Reaper formasıyla bu tarafa doğru geliyordu.

"Merhaba," dedi, kirpiklerini utangaçça kırıştırarak. "Yemekte sizi rahatsız ettiğim için çok üzgünüm, ama siz Maxim Zolotov'sunuz, değil mi?" Yüzündeki umut dolu bakış

bunu inkar etmemi engelleyen tek şeydi. Ayrıca, Reapers'larla birlikte oturuyordum, bu yüzden bunu yapsaydım, onun duygularını inciterek bir pislik olurum.

"Öyleyim," diye cevap verdim kibar bir gülümsemeyle.

Bana megavatlık bir gülümsemeyle baktı. "Aman Tanrım, seni çok seviyorum, formama imza atar mısın?" Kumaşı bana doğru itti ve yüzüme bir Sharpie kalemi uzattı.

"Olur." İkisini de aldım ve omzuna adımı yazdım, arkadaşlarının McKittrick ve Greene'in etrafına yayılmış olduğunu fark ettim. "Al bakalım." Koltuğumda dönerek, ona geri verdim.

"Teşekkürler!" Sandalyenin yanına çömelirken biraz sallandı, eminim bu hareketin inanılmaz seksi olduğunu düşünüyordu ama benim için hiç de öyle değildi. "Ve senin bekar olduğunu biliyorum. Tüm dedikodu dergilerini okudum," diye fısıldadı.

"Hay siktir." Axel tabağına geri döndü.

"Uh. Teşekkürler?" Buna ne cevap vermeliydim ki? *Harika mı? Beni internette takip ettiğin için mutlu musun?* Kahretsin, Evie ile evde vakit geçirmeyi özlemişim. Bu parlak, plastik flörtler ya da sahte... her şey yoktu. Kendimden başka biri olmak için baskı yoktu.

"İki yüz elli dört." Elime bir şey sıkıştırdı. "Bekleyeceğim." Dudaklarında utangaç bir gülümseme belirdi ve yavaşça ayağa kalktı, uzaklaşmadan önce göğüs dekoltesini bana doğrudan gösterdi.

"Anahtar mı?" Axel, somonunu bir çatal daha batırarak sordu.

"Evet." Sandalyeye yaslanıp, arka iki ayağı üzerinde sallandım ve onu sakı palmiyenin yanındaki çöp kutusuna fırlattım. Tam olması gerektiği yere, çöpün içine düştü. Belki geçen sezon onun teklifini kabul ederdim. Belki bu yaz kabul ederdim. Ama genellikle kadınların çabalarına karşı az da olsa takdir duyduğum yerde, bu sefer... hiçbir şey yoktu. Hiç ilgim yoktu. Hiç. Sıfır.

Ve bu Evie'yi aldatmak gibi bir şey değildi. Biz çıkmıyorduk bile... sadece birkaç dostça şans öpücüğü. *Ve kafandan çıkaramayacağın, çok seksi bir öpücük.*

"Poker oyunlarını unut," dedi Asher gülerek. "Bu çok cesurcaydı."

"Ve o iki ahmakta işe yaradı," dedi Sterling masanın diğer ucundan.

McKittrick ve Greene gitmişti. "Lanet

olası çaylaklar," diye mırıldandı Cannon.

"McKittrick, parmağında yüzük olmadan bu takımda bir yıl bile kalamaz," diye şaka yaptı Asher. "Sizin evlenme hızınıza bakılırsa."

Masanın sonunda herkes güldü, çünkü bu doğrudu. Ligde dolaşan şaka, Reapers'a transfer edildiğinde evli değilsen, yakında evleneceğin yönündeydi.

"Bazılarımız mutlu bir şekilde bekârsınız," dedim ve yemeğime geri döndüm.

"Çünkü Evie evde seni bekliyor," diye şaka yaptı Sterling.

"Siktir git." Axel geriye yaslanıp kardeşime doğrudan ateş hattı açtığı anda, akşam yemeği ekmeğimi alıp ona fırlattım. Ekmeğin üzerindeki tereyağıyla birlikte tam göğsüne isabet etti.

"Çocuklar!" diye bağırdı Axel. "Masada yemek fırlatmak hoş bir şey değil."

"Kardeşler," diye mırıldandı Asher, ama yüzünde hafif bir gülümseme vardı.

Sterling haklı olduğu için göğsüm sıkıştı. Evie evde *beni* bekliyordu. Belki tam olarak *beni* beklemiyordu, ama oradaydı. Oturma odamda dizüstü bilgisayarında fotoğrafları düzenlerken bir program izliyordu, mutfağında o lezzetli ikramları pişiriyordu, buz pistimde geçen hafta ona aldığım yeni patenleri deniyordu.

Ama o benim yatağında değildi.

Ve bu iyi bir şeydi, değil mi? Çünkü küçük kız kardeşin İtalya'da okurken onun en iyi arkadaşıyla yatmak tam bir pisliklikti.

Ama bu, bunu düşünmediğim anlamına gelmiyordu. Sürekli düşünüyordum.

* * *

Ertesi akşam geç saatlerde garaja girdim. Sabah Seattle'dan ayrılmak için defalarca erteleme yaşamıştık, ama sonunda yaklaşık kırk beş dakika önce iniş yapmıştık ve ben doğruca eve gelmişim.

Evie'nin arabasını benimkinin yanında park edilmiş gördüğümde göğsümde hissettiğim duygu, hız sınırını neden ihmal ettiğimin açık bir göstergesiydi, ya da uyarı işaretiydi.

Bir dakika... Bu, onun gerçekten burada olduğu anlamına mı geliyordu? Sevgililer Günü'nde? MFA programındaki bir adamla romantik bir randevuda değildi, değil mi?

Kahretsin. Başka biri mi vardı? Ona hiç sormamıştım, ama onu öptüğümde bir şey söylerdi, değil mi?

El bagajımı arkadan çıkardım, takım elbise ceketimi koluma astım ve içeri girdim, fazladan beş saniye ayırarak Evie'nin anahtarlarını bir kanca üzerinden alıp benimkileri doğru kancaya astım.

Şansımız yaver gidiyordu ve bunu mahvetmeye niyetim yoktu. "Maxim?" diye seslendi Evie. "Sen misin?"

"Benim," diye cevap verdim, mutfaklığının içinden geçerek, sesinin geldiği yöne doğru yürüdüm. "Az önce geldik." Oturma odasının kenarından, kanepede uzanmış, yanında bir kase patlamış mısır ve kahve masasını kaplayan sayılamayacak kadar çok çeşit fırınlanmış ürün gördüm. "Biri fırınlanmış."

"Kesinlikle." O bana parlak bir gülümsemeyle cevap verirken göğsüm sıkıştı. "Browniler, çikolatalı kurabiyeler ve hatta iki farklı tür kabak muffini var. Eskiden sıcaktılar, ama sen geç kaldın." Bana kaşlarını kaldırdı.

"Ve milyon yıl geçse de, senin Sevgililer Günü'nde evde oturacağını hiç düşünmezdim." Yine de, bencilce, onun evde olmasına sevindim.

"Başka nerede olabilirdim ki?"

Ağzımı açtım, sonra kapattım. Bu soruya bir cevabım yoktu ve iç çekişinden anladığım kadarıyla o da bunu biliyordu.

"Peki, neden şuradan çıkıp..." Gözleri vücudumu baştan aşağı süzdü, gözlerinde belirgin bir ateş vardı ve bu, nedense benim vücut ısımlı da yükseltti. "...hepsini bırakıp benimle birlikte tembellik yapmaya gelmiyorsun?"

Not: O takım elbiseyi beğenmiş.

"Yani," diye devam etti. "Başka planın yoksa tabii."

Alaycı bir şekilde güldüm. "Bu sezon için tüm *planlarımı* iptal ettim."

Kaşları bir anlığına şaşkınlıkla çatıldı. "Tamam, o zaman pijamalarla, eğer anlayamadıysan." Vücudunu işaret etti.

Yaklaşınca, üzerinde "*I Bake So I Don't Punch People in the Face*" (Yüzlerine yumruk atmamak için pasta yaparım) yazan uzun kollu bir beyzbol tişörtü ve avuçlarımı o kumaşı tenimde hissetme isteğiyle karıncalandıran tüylü bir pijama pantolonu giydiğini gördüm. Rahat, gevşemiş ve... sıcak görünüyordu.

Ve bir ömür boyu Sevgililer Günü'nde, o ay görüştüğüm kızı pahalı bir yemeğe çıkarmak için giyinip süslenip, sonunda yine de nefret ettiğim bir gün geçirdikten sonra, Evie'nin bana gülümsemesini görmek, ihtiyacım olduğunu bilmediğim her şeydi.

"Hemen dönerim." El bagajımı yukarı çıkardım ve her şeyi yerleştirdim, valizimi dolabıma koydum. Sonra Mila'nın bana Noel'de verdiği ekose pijama pantolonunu ve ona uyan *Slytherin* tişörtünü çıkardım.

Evie, oturma odasına geri döndüğümde gülümsedi ve kanepede bana yer açmak için ayaklarını çekti. Deri koltuğa çöktüm, ayaklarımı sehpaye koydum ve Evie'nin baldırlarına uzandım, bacaklarını kucağıma çekerek uzanmasını sağladım.

Dudakları aralandı.

Televizyona odaklandım ve dönem aktörleri ekranı geçerken gözlerimi devirdim. "Cidden *Bridgerton* mu izliyorsun?"

"Cidden *Bridgerton* izliyoruz," diye cevapladı ve bana bir parça patlamış mısır attı.

"Program seçimini veto edebilir miyim?" diye mırıldandım.

Masaya uzandı, muffin tabağını aldı ve bana uzattı. "Boş ver. Bu dizi harika."

"Bu, izlemeye zorlandığım en klişe şey," diye tartıştım ve muffinlerden birini ısırđım. "Vay be, bunlar çok lezzetli. Teşekkürler."

"Kabak!" diye gülümseyerek söyledi. "Tabii ki klişe. Klişe, romantik ve biraz da seksi olması gerekiyor. Bugün Sevgililer Günü, Tanrı aşkına."

"*Jurassic World*'ün de aynı derecede peynirli, romantik ve biraz seksi olduğunu söyleyebilirim." O tabağı masaya geri koyarken ben bir ısırık daha aldım.

"Ama *Jurassic World*'de masanın üstünde sevişen var mı?" Dudaklarının köşesi alaycı bir gülümsemeyle yukarı kalktı. "Sanmıyorum."

Kaybettiğimi anlayarak iç geçirdim ve yerime oturdum. Yaklaşık yirmi dakika sonra, çok fazla muffin yemiştım ve bir ara elimi bacağını okşamaya başladım, ayak bileğinden dizine tekrar tekrar.

Sonra Dük, yaktığını falan ilan etti ve Evie'nin hafif iç çekişi dikkatimi çekti.

"Çok ateşli," diye Evie alaycı bir şekilde inledi. "Var olmayan bir şeyin sahte vaadi olsa bile, çok ateşli. Yani, şuna bak!" Televizyonu işaret etti ve patlamış mısırı masanın üzerine koydu. "Öpüşme? Ateşli. Tutku? Ateşli. Ona bakışları? Ateşli. Onu sertçe tutuşu? Ateşli. Gerçek hayat? Hayır."

"O şeyler var," diye tartıştım. O alaycı bir şekilde güldü.

Hafifçe dönerek ona baktım. "Bana hiç sana öyle bakan bir erkek arkadaşın olmadı mı diyorsun?"

Dudaklarını sıkıca kapattı ve başını salladı.

"Sen kimlerle çıkıyordun ki?" Elim bacağını kavradı.

Derin bir nefes alırken göğsü inip kalktı. "Birkaç erkekle çıktım," diye itiraf etti, gözleri ekrana kilitli. "Hatta onlarla öpüştüm bile, ama aramızda... kimya yoktu. Kıvılcımlar saçılmadı, bu yüzden sadece yattığım kişiler..."

"Tekila adamla mı?" diye sözünü kestim, ağzım şoktan açık kalmıştı.

O da başını salladı ve sanki tepkimi ölçer gibi bana yan gözle baktı. "Yani, seksle ilgili tek deneyimin bu olsaydı, yine aynı şeyi yapmak ister miydin? Çünkü ben istemiyorum."

Ekranındaki tartışmayı tamamen görmezden geldim. "Hayır, farklı bir ata binmeye hevesli olurdum. Seks böyle olmamalı, en azından ne yaptığını bilen biriyle." O bunu garip olarak nitelendirmişti... *yulaf ezmesi* gibi. Elbette, yatak odasında garip anlar yaşamıştım, ama asla garip seks yaşamamıştım.

"Tamam o zaman." Uzaktan kumandayla sesi kapattı ve tüm dikkatini bana verdi. "Bir erkeğin ne yaptığını bildiğini nasıl anlarsın? Söylesene, etrafta işaretler mi taşıyorsun? Alnına 'Seni tatmin edebilirim' yazdırır mısın?" diye alay etti. "Çünkü kendi kişisel deneyimlerime ve... arkadaşlarımdan deneyimlerine göre, neye bulaştığını bilmediğini kesin olarak söyleyebilirim... bilene kadar." Yanakları kızardı ve o kadar telaşlı, o kadar öpülesi görünüyordu ki, onu itmekten kendimi alamadım.

"Hayır, bilmiyorum Evie," dedim.

"O sana *aşık* olmadan, neye bulaştığını bilemezsin." Sanki ben bu çift anlamlı cümleyi anlamayacağım gibi kaşlarını kaldırdı.

Oh, anladım. Onun bu tamamen saçma varsayımına cevap vermek için doğru kelimeleri aradım.

Gözlerini kaçırdı ve kızarıklığı daha da derinleşirken gözlüklerini burnuna itti.

"Evie."

"Hmm?" Ses hala tamamen kapalıyken filme bakıyordu. "Bana bak."

Yavaşça bakışlarını bana çevirdi.

"Bir erkek ne yaptığını biliyorsa, sana *ilgi duymadan* çok önce anlarsın."

" dedim yavaşça, başparmağımla baldırının yanını okşayarak. "Peki

bunu nasıl anlayacağım?" diye meydan okudu.

Ağzımın kenarları yavaşça gülümsedi. "Çünkü fermuarını açmadan önce seni tatmin edemiyorsa, o zaman buna değmez."

sınırı aşıyorsun.

Nefesi kesildi ve dikkati ağzıma kaydı. "Bu oldukça cesur bir ifade."

"Bunu kanıtlayacak yeteneğim var," diye onu temin ettim. On dakika sürerdi, o kadar, ve onu altımda kıvranırken, sırtını kavisleyip ecstasy içinde çığlık atarken görebilirdim. Onun içindeki tutkuyu tatmışım, aramızdaki inkar edilemez kimyayı hissetmişim. Bir kutu havai fişek gibi patlardık. Tek ihtiyacımız olan bir kibritti.

"Şey..." Dilini alt dudağına sürttü. "Senin oldukça... yetenekli olduğuna dair söylentiler duydum, ama ben sadece birkaç şans öpücüğü gördüm, bu yüzden deneyimimden bahsedemem."

Onun açık meydan okuması karşısında saf bir açlık hissi omurgamdan aşağıya doğru yayıldı. Geri çekileceğimi mi sandı? Hayatta olmaz. Beni bu kadar iyi tanıyordu ki, böyle bir saçmalığa kanmam. Her zaman sözümün arkasında dururdum ve şu anda, o ağzı *onun* üzerinde istiyordum.

Belki de yanlıştı. Belki de daha güvenli bir konuya dönmeliydim, ama işte buradaydım, küçük kız kardeşimin en iyi arkadaşına, Evie'ye bakıyordum ve zihnimde onu gerçek bir penetrasyon olmadan tatmin etmenin tüm yollarını düşünüyordum.

O kadar çok yol vardı ki.

Bu kötü bir fikir.

Omzumdaki melek figürünü bir kenara itip, o kadar hızlı bir şekilde döndüm ki, o nefesini tuttu. Aynı anda vücudumu döndürürken, bacaklarını iterek dizlerini bükmesini sağladım ve bacaklarının arasına yerleşmem için mükemmel bir boşluk bıraktım.

Ellerimi kanepenin koluna dayadım, buklelerini kavradım ve ona bakarak havada asılı kaldım, ağırlığımı ona yüklemeyen, ona hayır deme şansı ve zamanı olduğunu garanti ettim. Bana geniş, yeşil gözleriyle ve aralık dudaklarıyla baktı.

"Sana göstermememi söyle," diye

fısıldadım. "Ne?" Ağzıma baktı.

Penisim sıçradı.

"Hayır de. Sana nasıl hissettireceğini göstermemi istemediğini söyle." Bu bir yalvarış gibi çıktı. "Şu anda seni öpmememi söyle, Evie. Ellerimin, dudaklarımın seni dokunmasını istemediğini söyle. Söyle. Hayır de." Kalçalarımı yumuşak uyluklarının arasına indirdim ve iniltiyi bastırdım. Lanet olsun, o kadar ateşliydi ki, aramızdaki kumaş katmanlarının arasından bile onu hissedebiliyordum. Benim sert olduğum yerlerde yumuşak, vücudumun esnek olmadığı yerlerde kıvrımlı ve esnek olması, uzun zamandır soğuk hissettiğimde bana karşı bu kadar sıcak olması hoşuma gidiyordu.

"Maxim," diye fısıldadı, parmakları boynumun arkasına dolanmış, gözleri benimkilerde, benim bilmediğim bir sorunun cevabını arıyordu.

"Hayır de, Evangeline. Demen gerek, yoksa sana göstereceğim." Bir elimle yüzünü kavradım. "Hayır de." Bu çılgınlığı durdurabilecek, ikimizi de büyük bir hatadan kurtarabilecek tek kelime buydu.

Ama hayır demek yerine, eğilip dudaklarını dudaklarıma değdirdi ve inanılmaz göğüslerini göğsüme bastırdı.

Göğsümden bir inilti yükseldi. "Ciddiyim," diye uyardım onu. "Sen inleyene kadar, vücudun benimkine doğru kıvrılıp sallanana kadar seni öpeceğim. Sonra bu pantolonu çıkaracağım ve uzun, güzel bacaklarından iç çamaşırını aşağı çekeceğim."

Hızlıca nefes aldı. "Peki ya evet dersem? O zaman ne olacak?"

Yüzümde yavaş, kötücül bir gülümseme yayıldı. "O zaman seni ağzımla, dudaklarımla, dilimle orgazm edeceğim." Başımı onun başına eğdim ve onu alaycı bir öpücükle öptüm. "Eğer istemiyorsan bana hayır demen daha iyi olur, çünkü tek bir kelimenle, uslu bir çocuk gibi kanepenin benim tarafına geri döneceğim."

"Sen hiç iyi bir çocuk olmadın." Tırnakları, acıya yakın hoş bir baskı ile boynuma batarken, bana doğru atıldı ve beni sertçe öptü.

Ben de ona karşılık verdim. Bu, maçlardan önce paylaştığımız hızlı, şehvetli öpücükler ya da haftalar önce mutfakta paylaştığımız keşif amaçlı, çekingen öpücükler değildi.

Bu öpücük tamamen diller, dişler ve ilkel bir özleminden ibaretti. Zar zor dizginlenmiş bir açlık ve saf bir ihtiyaçtı.

Aramızda bir sıcaklık patlaması oldu ve ben tüm ağırlığımı onun üzerine bıraktım, altımda ne kadar mükemmel hissettiğini düşünerek inleyerek, dudaklarını defalarca öptüm, vücudumun benim sikimle yapmamı istediği gibi ağzını sikiyordum.

"Şu anda bunlara ihtiyacın var mı?" diye sordum, parmaklarımla gözlüğünün ince telini tutarak geri çekildim. Ruh halini bozacak en önemli şey, kazara gözlüğünü kırmam olurdu, ki aklımdaki şeyi düşünürsek bu gerçekten olası bir ihtimaldi.

"Sadece uzakları görmek için," diye mırıldandı, elleri saçlarımda.

"İyi." Ellerini yüzünden çekip, titremesini engellemek için tüm gücümü kullanarak nazikçe sehpaye koydum. "Çünkü seni çok, çok yakınımda tutacağım."

Sonra dudaklarım onun dudaklarına değdi, damarlarımdan sıcaklık akarken onun ağzını, çenesini, boynunun çizgisini öptüm. Eli saçlarımı kavradı ve ben onun narin boynuna gülümsedim. "Hoşuna gitti."

"Mmmm," tek cevabı buydu.

"Bu da işin bir parçası, biliyorsun," diye fısıldadım, dişlerimle hafifçe ısırarak o cildi denedim. "Partnerine ne istediğini, nasıl istediğini söylemelisin."

"Öp beni," diye emretti, saçımı çekerek.

"Aynen böyle." Gülümsedim, sonra tekrar öpücüğüne daldım, tadında, dilinin kıvrımlarında ve hareketlerinde, kalçalarının benimkilere sürtünmesinde kendimi kaybettim.

Boğazının derinliklerinden o küçük inilti çıktığında, sanki dudaklarımızı birleştirebilir ve bu küçük, mükemmel anda sonsuza kadar yaşayabilirmişim gibi, onu daha da sert, daha da derin öptüm. Sonra o yukarı doğru sallanıp sertleşmiş penisime sürtündüğünde dişlerimin arasından tısladım.

Sözümü yerine getirme zamanı gelmişti.

Onun üzerine çıktım ve ellerimi vücudunun yanlarından aşağı kaydırdım, baştan çıkarıcı kıvrımları yukarıda bırakarak parmaklarımı hem pijama pantolonunun yumuşak bel bandına hem de altındaki iç çamaşırına geçirdim.

"Bana hayır diyebilirsin," diye hatırlattım ona, dizlerimin üzerine çöküp onun dizlerinin arasına otururken gözlerine bakarak. *Sana hayır demeli.*

Dudaklarını ince bir çizgiye bastırdı, sonra başını salladı ve kalçalarını kaldırdı.

Gözlerimi onunkilerden ayırmadım, kalbim göğsümden çıkacak gibi atarken kumaşı aşağı, aşağı, aşağı çektim, ta ki belinden aşağısı çıplak kalana kadar. Kumaş yerde unutulmuş bir yığın haline geldiğinde, bakışlarımı indirdim.

"Tanrım. Lanet olsun," diye inledim. O *mükemmeldi*. Ellerimi uyluklarından yukarı, ince sarı buklelerin beklediği tepeye doğru kaydırduğımda, cildi ipek gibi yumuşaktı. "Evie."

"Benim gibi minyon olmadığımı biliyorum..." diye başladı, uyluklarını birbirine bastırarak.

"Sen çok güzelsin." Uyluklarını hafifçe sıktım. "Bu uyluklar kalçalarıma çok iyi hissettirir. Hem yumuşak hem de güçlü. Cildin saten gibi ve tam burada..." Başparmağımı amının kenarından geçirdim. "Benim için çoktan ıslandın bile."

"Gerçekten yapacaksın..." Nefesi hızlandı ve düzensizleşti, bacaklarını çekip dizlerini bükerek.

"Tabii ki yapacağım." Uyluklarını omuzlarıma astım ve dilimle onu ikiye ayırdım, saf bal gibi yaladım.

"Maxim!" Elleri tekrar saçlarıma gitti, kalçaları ağızma doğru yükseldi.

Dudaklarından çıkan adımın sesi cennet ve cehennem gibiydi, doğrudan sikime gitti. Kanepeye yaslandım ve bu gece oyun zamanı olmayacağını anlamasını umdum. Evie ile bir meselem varken olmazdı.

Onun zevki önce gelmeliydi. Bu gece. Yarın. Her zaman.

Benimle olmasa bile.

Bu düşünce kağıt kesiği gibi acıttı, mantıksız bir kıskançlık içimde kabarcıklar oluşturarak beni şaşırttı, başka birinin ona dokunduğunu, şu anda benim yaptığım gibi dilini, ağızını, sikini kullanarak onu tatmin ettiğini düşünmek içimi yakıyordu.

Benim.

Onun etrafında dilimi tembel daireler çizerek, her sinir ucunu uyandırarak, klitorisinin kenarında dans edip geri çekilirken tek düşündüğüm buydu. Klitorisini yaladığımda çığlık attı. Geri çekildiğinde hayal kırıklığıyla inledi. Dudaklarım ve dişlerim arasında küçük sinir demetini emdiğimde inledi ve çırpındı.

Emdiğimde çığlık attı.

O kadar duyarlıydı ki, vücudu ellerimde canlı bir tel gibiydi, onu sadece ağzımla defalarca doruğa yaklaştırdım, ellerimi uyluklarına kilitleyip bacaklarını açık tutarak ziyafet çekebildim.

Üzerime boşalmasını istedim. Etrafımda titrediğini hissetmem gerekiyordu, ona neler verebileceğimi ve benden neler alabileceğini tam olarak bilmesini istiyordum.

Ağzımı onun tatlı amından çekip, dizlerimin üzerine kalktım, kalçalarını kavradım ve onu dizlerinin üzerine çevirdim.

"Kahretsin, Maxim!" Elleri altında sallanarak dengeyi sağlamaya çalışıyordu.

"Kanepenin kolunu tut ve sıkı dur," diye emrettim, dizlerini açarak kendimi yuvarladım ve sırtımı kanepeye dayadım.

"Ne yapıyorsun..."

"Tutun," diye tekrar emrettim ve yüzümü tam istediğim yere, onun altına koydum.

Kanepeye tutundu ve sanki aklımı kaçırmışım gibi bana baktı.

Siktir, bu dünyadaki en güzel manzaraydı. Gömleğinin içinden, giydiği parlak pembe sütyenini görebiliyordum ve bu manzara, sikime bir başka arzu dalgası gönderdi. Sanki yasak bir manzarayı izliyormuşum gibiydi - görmemem, dokunmamam gereken bir şey, ama işte buradaydım, amcığı yüzümden birkaç santim uzaktaydı.

"Otur," emrettim.

"Maxim, seni

ezeceğim..."

"*Otur lan,*" kollarımı bacaklarının etrafına doladım ve onu aşağı çekerek, tadını ve hissini tamamen hissedene kadar. Kokusu tatlı ve yoğundu,

tadı tatlıydı ama içinde bir tutam tuz vardı ve ben buna doyamıyordum. Dilimin ucuyla ona vurdum ve sonunda ağırlığını bana bırakıp sahip olduğu her şeyi bana verdiğinde, onu tamamen ve tamamen terk ederek onu yiyerek ödüllendirdim.

"Aman *Tanrım*," diye nefes nefese, sanki kendini tutamıyormuş gibi hafifçe sallanarak üstümde inledi.

Nefes alabilmek için çenemi hafifçe kaldırdım. "Yüzüme bin, Evie. İhtiyacın olanı al. Hepsi senin. Bana neyi sevdiğini göster." Sonra onu dilimle, dudaklarımla, hatta dişlerimle okşadım.

İnlemeleri iniltiye dönüştü.

Kalçaları ağzımın üzerinde yuvarlanırken inlemeleri çığlıklara dönüştü.

Bu çığlıklar, her nefes alışında, kalçalarının her sallanışında, dilimin her dokunuşunda daha da yükseldi.

Bu lanet olası *bir cennetti*. O bir uyuşturucuydu, daha önce hiç deneyimlemediğim bir coşkuydu ve bana isteyerek verdiği güven, her duyumu dolduran bir afrodisyak gibiydi. Penisim zonkluyor, kalbim çarpıyor ve kanım hızla akıyordu, hayatta kalmak için tek ihtiyacım olan şeyin bu kadının içine girip orada kalmak olduğunu haykırıyordu.

"Maxim," diye fısıldadı, uylukları kulaklarımı sıkıca kavradı.

Bunu uzatmak, sonsuza kadar sürmesini sağlamak istesem de, onun sınırda olduğunu biliyordum, klitorisine dilimle tek bir küçük dokunuş yeterdi ve ben de ona bunu verdim, onu sınırın ötesine gönderdim.

Titredi.

Orgazm dalgaları onu sararken, benim adımı haykırdı. Ben onu ikinci dalgaya ulaştırırken, parmaklarım bacaklarını sıkıca kavrarken ve dilim klitorisine gömülürken, adımı yalvarır gibi söyledi.

Titreyerek, kanepenin koluna yığıldı.

Ona son bir kez daha tatlı bir şekilde yaladım, tadını, hissini, kokusunu hafızama kazıdım, sonra altından kayarak çıktım ve sırtımı ona dönerek oturdum.

"Maxim," diye fısıldadı yine. "Bu... Ben... Kelimelerle ifade edemem."

Evet, ben de aynen öyle hissediyordum.

Ve bu çok tehlikeliydi.

Sınırdıydım, kontrolüm bir ipin ucunda sallanıyordu ve o lanet bir mum gibiydi, her ipi ateşe veriyor ve sadece sesindeki hayranlıkla onu koparıyordu. Nefesimi kontrol etmek için çabalarken, dönüp ona girme içgüdüsünü kontrol etmek için çabalarken ellerimle uyluklarımı sıktım. O tatlı vücudun her santimini sahiplenmek için.

Ve ruhumun derinliklerinde biliyordum ki, eğer dönersem, eğer onu orada, yuvarlak kışını havaya kaldırmış, amcığı ıslak ve hazır halde görürsem, kendimi kaybedecektim. Bu işi, asla geri dönemeyeceğimiz bir noktaya götürecektim.

Ellerime baktım.

Mila'nın bana verdiği pijamanın kumaşını yumruklayan eller. Mila.

Suçluluk duygusu bir yük treninin gücüyle üzerime çöktü.

Senin neyin var lan?

Evie'den uzaklaşmam gerekiyordu. Hemen. Şimdi.

"Maxim?" diye sordu ve hareket ettiğini duydum, parmaklarının ensemin arkasına dokunduğunu hissettim.

Ve ben kaçtım.

Onu sikmek gibi daha da aptalca bir şey yapmadan odadan kaçtım. Merdivenlerden yukarı koşarak yatak odama, banyoma, buz gibi duşuma kaçarken uyluklarım yanıyordu ve sikim protesto etmek için çığlık atıyordu.

Bu delilikti. Ve

buna bir son

verilmesi

gerekiyordu.

8
EVIE

"E vie!" Fiona bana el salladı ve beni barda oturduğu yere davet etti.

Ona gülümsedim, sonra bana göz kırpan Maxim'e baktım ve ekibinin yarısının oturduğu köşedeki masaya doğru yöneldim.

Bana *göz kırptı*. Bu, beni Reapers partisine gelmeye ikna etmiş olmasıyla birleşince, kafamın durdurulamayan bir şekilde dönmesine neden oldu. Ama kabul edelim, bunu bana iki hafta önce de yapmıştı, o zaman...

Otur. Maxim'in yüzünü altıma yerleştirip beni yüzüne oturmak için aşağı çektiği anın hatırası, zihnimde kızıl bir ateş gibi parladı.

Tanrım, akıl almaz bir şeydi. Yıkıcıydı. Kitaptaki tüm klişeler ve daha fazlası, çünkü Maxim daha önce hiç hissetmediğim içimdeki yakıcı arzuyu uyandırmıştı.

Ama sonra *kaçtı*.

Yine.

Ve bir şekilde, muhtemelen browniler ve orgazmların nihai mutluluk kombinasyonu sayesinde, onun kanepesinde kendime güvenimi yitirip acınası bir duruma düşmedim. Elbette, bir dakika boyunca orada oturup onun peşinden merdivenleri tırmanıp benimle konuşmasını talep etmeyi düşündüm, ama bu hatayı yapmadan önce kendimi durdurdum.

Maxim'in benden bu kadar çok kez kaçması, benimle kalmak istemediği anlamına geliyordu ve onu zorlayamazdım. Ama yine de, beni öpmeye devam etti, benimle sınırları zorlamaya devam etti ve her zaman sadece benim yararına oldu. Benim için yarattığım şans dışında, benden hiçbir zaman kendisi için bir şey almaya çalışmadı. Ve bunun, benden o şekilde bir şey istemediği anlamına mı geldiğini yoksa... ne anlama geldiğini bilmiyordum.

Maxim hızla karışık sinyallerin kralı haline geliyordu ve benim tek yapabileceğim bu fırtınalı yolculuğa tutunmaktı.

Dili, beni ters çevirip yüzüne binmemi istemedi hemen önce, bacaklarımın arasından bana bakarken yanan mavi gözleri...

Fiona ve Bristol'un (Briggs'in nişanlısı) oturduğu yere doğru yürürken, sıcak titremeler tenimde dans etti. Bu anıyı zihnimden silip, sadece şimdiki ana odaklandım.

"Gelmişsin!" dedi Fiona ve bana hızlıca sarıldı, Bristol da hemen onu taklit etti ve sonra hepimiz bara oturduk.

"Evet," dedim, onlara gülümseyerek. "İkinizi de görmek güzel." Ve bu doğru değil miydi? Dersler, galeri için ihtiyacımız olan her şeyi hazırlamak ve Maxim ile aramızda olanlar arasında, kızlarla rahatlamak için çok az vaktim olmuştu. Özellikle de en iyi arkadaşım şu anda İtalya'da eğlenirken. "Skye'ye kim bakıyor?" diye sordum.

"Axel ve Langley," diye cevapladı Fiona, Brogan'ın Maxim, McKittrick, Sterling ve tanımadığım birkaç Reaper ile oturduğu yere bakarak. "Bu gece parti havasında değillerdi ve Skye, Colin ile neredeyse aynı yaşta olduğu için, biraz oyun oynamaktan memnun oldular."

"Bu harika," dedim ve gerçekten de öyle düşünüyordum. Mila ile geçirdiğim zamanlarda Reaper'ların muhteşem aile dinamiklerini hep görmüştüm, ama Maxim'in yanına taşındığımdan beri bunu bambaşka bir düzeyde görüyordum. Onlar gerçekten de sarsılmaz bir sadakat, şefkat ve destekle tamamlanmış dev bir aileydi.

Koltuğuna yaslanmış, suyunu yudumlarken haftalardır hiç olmadığı kadar rahat görünen Maxim'e baktım. Kendi ailesi - Mila ve David hariç - hayatı boyunca ona çok zorluk çıkardığı için Reaper ailesine sahip olmasına sevindim. En azından, uzun süredir görüşmediği kardeşi Sterling ile de ilişkilerini düzeltmeye çalışıyordu.

Maxim, sanki ona baktığımı hissetmiş gibi aniden omzunun üzerinden bana baktı. Gözlerimi yakaladı, gözlerinde karanlık bir şey parladı, sonra dudaklarının köşeleri yukarı kıvrıldı. Her zamanki gibi nefesim kesildi, lanet olsun, ve olabildiğince doğal bir şekilde başka yere bakmaya çalıştım. Sanki ona aşık olmuş gibi bakmamışım gibi.

"Evet, bize *bunu* anlatman gerekecek," dedi Fiona, tam o sırada lavanta rengi saçlı güzel bir kadın barın arkasından bize doğru geldi.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordum, tam da barmen içki siparişlerimizi sorarken. Bir cin tonik sipariş ettim — Maxim bu gece araba kullanacaktı ve ben de biraz gevşemeye ihtiyacım vardı. Barmen bize hızlıca servis yaptı, sonra barda diğer masalara bakmak için aceleyle uzaklaştı.

"Seninle Maxim arasında olan tüm o çılgın gerginlik," diye açıkladı Fiona, kendi içkisini yudumlarken.

"Evet, ve o senin *oda arkadaşın*," diye ekledi Bristol, sanki bunu bilmiyormuşum gibi. "Orada bir hikaye olmalı."

Cevabımı vermeye karar verirken, bardağımın arkasına saklandım ve niyetimden çok daha fazla yudumladım. Bu iki kızı çok seviyordum ve Mila sayesinde onların grubuna katıldığımda bana hemen dostluk gösterdikleri için minnettardım, ama onlara ruhumu açmak istiyor muydum?

Çok hızlı bir şekilde sarhoş olmak istemiyorsam, cin içmeye devam edemeyeceğimi anladığımda, bardağı masaya koyup omuz silkdim. "Açıkçası hiçbir fikrim yok," diye itiraf ettim.

Ve gerçekten de bilmiyordum. Beni hayran bırakan, onunla ilgili tüm fantezilerimi alıp, hayal edebileceğimden çok daha tatlı bir gerçekle değiştiren iki hafta geçmişti ve biz henüz seks bile yapmamıştık. Hayır, en çılgın arzularım, *onun* benim vücuduma hiç mümkün olduğunu bilmediğim şeyler yapmasıyla alevlenmişti.

Peki şimdi?

Şimdi tekrar iyi şans öpücüklerine ve oyunlar, seyahatler, iş ve okul arasındaki konuşulmamış anlara dönmüştük. İyi şans öpücüklerini umursamadığımdan değil. Onlara oldukça alışmıştım, şimdi her zamankinden daha fazla bu küçük mutluluklara bağımlıydım, ama Sevgililer Günü'nde olanlar hakkında konuşmamıştık ve bu beni öldürüyordu.

Ona olan ihtiyacım beni öldürüyordu. Ona

gerçeği söyleme ihtiyacım da öyle.

Ama içine itildiğim bu şanslı küçük oyunu mahvetmek istemiyordum. birkaç dürüst aşk ilanı ile oyunu küle çevirmektense, sonsuza kadar oyuncu olmayı tercih ederim.

aşk beyanlarıyla oyunu küle çevirmektense.

"Ama bir şeyler oluyor, değil mi?" diye sordu Fiona.

"Eğer yoksa," dedi Bristol. "O zaman ikinizin arasında ciddi bir gerginlik var demektir. Herkes bunu görebiliyor."

Yanaklarım kızardı ve içkimi bitirdim. Barmen bize hemen bir tur daha içki getirdi ve bir yudum daha cin içtikten sonra, kaslarımın gevşediğini ve zihnimin biraz coştüğünü hissettim.

"Bir şey var," diye itiraf ettim. "Ama aynı fikirde olup olmadığımızdan emin değilim." Bu yeterince doğrudu.

"Aynı fikirde olmak ister misin?" diye sordu Fiona.

Başımı salladım ve bir yudum daha içtim.

Eh, yavaş yavaş gitme planım suya düştü. Neyse, kimin umurunda? Zihinsel bir molaya ihtiyacım vardı.

"O zaman açık sözlü ol," dedi Bristol, içkisini benimkine kaldırarak. O devam ederken ben de kadehimi kaldırdım. "Briggs'le birlikteyken öğrendiğim bir şey varsa, o da dürüst olmak gerektiğidir. Onlar kesinlikle aklımızı okuyamazlar. Merakla beklemektense açık sözlü olmak daha iyidir."

"Ben de aynı fikirdeyim," dedi Fiona, bizim bardaklarımızla da kadeh tokuşturarak.

"Ama bunu söylemek yapmaktan daha kolay," diye itiraf ettim. "Şu anda olanları mahvetmek istemiyorum."

Maxim'den aldığım o küçük parçaları kaybetmekten korkmamdan nefret ediyordum. O benim için o kadar önemliydi ki, bu tehlikeliydi. Bunu hep biliyordum. Onu çok uzun süre gizlice sevmiştim, o da benim üzerimde ne kadar güçlü olduğunu tahmin bile edemiyordu.

Tabii ki onun bu gücü kötüye kullanacağını düşündüğümünden değil. Hepsi benim suçumdu. Onu ne kadar ve ne kadar zamandır istediğimi bilmiyordu, ve şimdi bana tadını tattırdı? Tanrım, bu çok daha kötüydü. Onunla yaşamak, onu sevmemin tüm nedenlerini haklı çıkarmış ve pekiştirmiş olmasını saymıyorum bile. Keşke kendini benim gözümde görebilseydi. Kendine bu kadar sert davranmazdı. Ve belki de beni biraz daha iyi görmesini dilerdim. Onu fiziksel olarak istediğimden çok daha fazlasını istediğimi fark etmesini dilerdim.

ama bu uğurlu tılsım olayı sadece onun oyunundaki bir soruna çözümdü.

"Biliyorum," dedi Fiona, bir tur daha içki aldıktan sonra. "Ama uzun vadede zaman kazanırsın. Bekleyip durmak ve sonunda çoktan elde edebileceğin şeyi elde edemediğini fark etmektense, şimdi denemek istemez misin?"

Gözlerimi kısarak, zihnim cin yüzünden biraz bulanıklaşmış olsa da, yine de başımı salladım. "Belki," dedim ve kızlar güldü.

Sonra ben de nedenini bilmeden gülmeye başladım.

"Hokey oyuncuları," dedi Bristol, başını sallayarak. "Sinir bozucu derecede seksi, inatçı bir şekilde çekici ve sevimli olmalarıyla her yönüyle sinir bozucular."

Fiona kıkırdadı. "Bebekleriyle birlikte geldiklerinde daha da iyiler," diye alay etti ve biz de biraz daha güldük.

Tanrım, buna ihtiyacım vardı. Uzun bir birkaç ay geçmişti. Maxim'in beni gelmeye ikna etmesine birden çok sevindim. Ona baktım, gözlerinin benim üzerimde olduğunu görünce hiç şaşırmadım. Muhtemelen bunun için cin'e teşekkür etmeliyim, ama kadehimi kaldırdım ve ona göz kırptım. Gözleri fal taşı gibi açıldı ve dudaklarında bir gülümseme belirdi, sonra ben arkamı döndüm ve tekrar kızlara odaklandım.

"Ne giyeceğine karar verdin mi?" diye sordu Bristol, Fiona'ya. Ben de başımı eğerek onların sohbetine geri döndüm.

"Sanırım koyu kırmızıyı giyeceğim," diye cevapladı.

"O elbise muhteşem," dedi Bristol, sonra bana baktı. "Mayıs'taki galaya gidiyorsun, değil mi?"

"Sanırım Maxim bahsetmişti," dedim, onun bu konuda tam olarak ne söylediğini hatırlamaya çalışarak. Biraz düşündükten sonra, onun sadece geçiştirerek bahsettiğinden emin oldum. Öğle yemeği ile akşam yemeği arasında, sadece gideceğini söylediği gibi. Davet değil. "Ama hayır, davet edilmedim."

"Bu doğru olamaz," dedi Bristol. "Geçen gün Persephone'yle birlikteydim ve konuk listesinde senin adının yazdığından emindim."

Şok dalgası içimi kapladı, ama çabucak şu anda yaşadığım keyifli sarhoşluk dünyasına dönüştü. "Her neyse," dedim, kendime işaret ederek

"Benim bedenime uygun couture elbiseler yapmıyorlar."

"Bu her tasarımcı için geçerli değil," dedi Bristol, ama ben bir yudum daha içince konuyu kapattı.

Vücudu saran kıyafetler giymeye karşı olduğumdan değil, sadece her hafta sonu milyarderlerin galalarına koşan bir kız değildim. O Maxim'in hayatıydı, benimki değil.

"Bu yılın en büyük etkinliği olacak," dedi Fiona ve güldü. "Reapers'ın en son bu kadar büyük bir parti verdiği zaman, Persephone ve Cannon'un kazara evlendiğini duydum."

O kadar çok güldüm ki içkimi neredeyse tükürecektim. "Bu büyük bir kaza olmalı," dedim, çünkü hala çok mutlu bir evlilikleri olduğunu biliyordum.

"Değil mi?" Bristol sırttı, sonra kadehini tekrar kaldırdı. "Reapers'a."

Fiona ve ben onun duygularını paylaştık, sonra kadehlerimizi boşalttık.

Birkaç saat ve birkaç içki (bazıları su) sonra, sırtımda yoğun bir sıcaklık hissettim. Arkamda kimin durduğunu bilmek için dönmeme gerek yoktu, Maxim'i sanki sadece benim vücudumun algıladığı altıncı his gibi *hissedebiliyordum*.

"Evet?" diye sordum, bar taburesinde dönerek.

Vay canına. Sarhoş

olmuştum. Oops.

Maxim, Fiona ve Bristol'a şakacı bir şekilde azarlayan bir bakış attı. İkisi de aynı derecede sarhoş ve aynı derecede kıkırdayan Fiona ve Bristol'a şakacı bir şekilde azarlayan bir bakış attı. "E

Hepimiz agresif bir şekilde kabul ettik ve Briggs ile Brogan, partnerlerini kendileriyle gelmeleri için teşvik ederken güldüler.

"Parti bitti mi?" Kızlara teşekkür edip veda ettikten sonra sordum. "Korkarım öyle," dedi Maxim, elini uzattı.

Elimi onun eline kolayca soktum ve normalde onun yanında gösterdiğim tereddütlülüğün yokluğunu sessizce cin içkisine yükledim. Bar taburesinden kayarak indim, ayaklarım biraz titriyordu ama çabucak dengemi sağladım.

"Dikkat et," dedi Maxim, beni kendine doğru çekerek. Dengemi sağlamama yardım etti, *Scythe'dan* çıkarken beni yanına aldı ve farkına varmadan, arabasına güvenli bir şekilde bağlandım ve onun evine doğru yola çıktık.

"Eğlendin mi?" diye sordum, evine yaklaşırken, dilim gevşemiş ve duyularım dağınık halde.

Ama kendimi iyi hissediyordum.

Rahatlamış. Heyecanlı. Aptalca. *Cesur*.

"Ben mi?" diye sordu, sanki sorumu net bir şekilde sormamışım gibi. Sormamış mıydım?

Zihnimi keskinleştirmek istedim, ama pek uymadı. Lanet olası cin.

"Evet," dedim. "Takım arkadaşlarınla iyi vakit geçirdin mi?"

Maxim güldü — görünüşe göre soruda komik bir şey vardı —

"Tamam," dedim, o benim için kapıyı açarken. İçeri girerken, artık ayaklarımın üzerinde çok daha sağlam durmama rağmen, elimi tutmakta ısrar etti. "Peki," dedim.

"Tamam," dedim, o bana kapıyı açarken. İçeri girerken elimi tutmakta ısrar etti, oysa artık ayaklarım çok daha sağlamdı. "Demek arkadaşlarınızla Reaper barında içki içmemek senin için bir rahatlama yöntemi," dedim, ayakkabılarımı koridordaki dolapta çıkarıp çıplak ayakla odama doğru yürüdüm.

Zemin eğimliydi, hain şey, ve ben duvara çarptım. Bir saniye durdum ve aniden Maxim orada belimde kollarıyla beni kendine doğru çekti.

"Sen hiç bu kadar içmezsin," dedi, ağzı benimkine o kadar yakındı ki nefes alamıyordum.

"Hayır," dedim. "Ama uzun birkaç hafta oldu. Biraz rahatlamak istedim. Bu kötü bir şey mi?" diye sordum, bir anda bir hata yaptığımı düşünerek endişelendim. "Muhtemelen kötüdür. Belki de yapmamalıydım..."

"Olmaz, Evie," dedi, bana gülümseyerek. "Hiç de kötü değil. Eğlenmeyi hak ediyorsun. Yarın acı çekeceğini biliyorum."

Kafamı salladım. "O yarının Evie'sinin sorunu."

O güldü, ben de ona gülümsedim. "Gülüşünün sesini seviyorum. Şampanya ve havai fişek gibi."

Kahretsin, bunu yüksek sesle mi söyledim?

Maxim tekrar güldü. "Çok sevdiğin romantik kitaplardaki gibi konuşuyorsun."

Gözlerim ağırlaşıyordu ama söylediklerini kaçırmak istemediğim için açık tutmaya devam ettim. Bir dakika, neden kolları yine beni sarıyordu? Kollarının arasında hareket ettim, odama gitmek niyetindeydim ama lanet olası zemin yine sallandı. Yoksa dizlerim mi sallanıyordu? Ugh.

"Gel," dedi ve kolunu dizlerimin altına kaydırarak beni göğsüne yaslayıp odama doğru yürüdü. "Böylece oraya varmak için bütün gece uğraşman gerekmez."

"Vay, sen benim Illyrian savaşçım mısın?" diye alay ettim.

"Illyrian da ne demek?"

"Son derece seksi, kanatlı bir peri."

Maxim yatağıma giderken durdu, yüzlerimiz birbirine birkaç santim uzaklıktaydı. "Bana gerçekten peri mi dedin?"

"Evet. Korkutucu değil, seksi olanlardan. *Çok büyük* ve güçlüdürler. Ve gizlice tarçınlı çörekler gibi. Senin gibi."

Maxim dudaklarını sıkıştırdı, gülmemek için kendini zor tutarak başını salladı. "Tarçınlı rulo peri," dedi, beni yatağa oturtturarak. "Bana daha önce hiç böyle denmemiştin."

Tereyağı gibi yumuşak yorgan ağırlığımla çöktü ve ben bu temasa iç geçirdim. Maxim birkaç adım uzaklaştı ve ben gömleğime uzanırken birden döndü. Siyah bir tayt, tunik ve sütyen giymiştim ve bunları hemen çıkarmam gerekiyordu.

"Hey, Evie," dedi, ama onu görmezden geldim ve birdenbire çok dar gelen kıyafetleri çıkardım.

"En üstteki çekmecedan bana bir tişört atabilir misin lütfen?" diye sordum, sırtı bana dönük olmasına rağmen işaret ederek.

"Bu mu?" diye sordu, önündeki çekmeceye uzanarak.

"Evet."

Dokunduğu ilk tişörtü aldı ve arkasını dönmeden yavaşça geriye doğru ilerleyerek tişörtü bana uzattı.

"Teşekkürler," dedim ve hemen büyük bedenli grup tişörtünü giydim. Pürüzsüz pamuklu kumaş, dar sütyen ve taytın verdiği rahatsızlıktan çok daha rahattı. "Neden tuhaf davranıyorsun?"

"Ne?" diye patladı, omzunun üzerinden dikkatlice bakarak, sonra tamamen bana dönerek.

Yatağın üzerine geri kayarak çıplak bacaklarımı yorganın altına soktum. "Garip davranıyorsun," dedim tekrar. "İki hafta önce resmen yüzüne *oturdum*. Neden şimdi bana bakamıyormuş gibi davranıyorsun?"

Oh, lanet olsun. Belki de bakmak *istemiyordu*. Reddedilme ve panik, şu anda yaşadığım süper keyifli sarhoşluğu elimden almaya çalışıyordu, ama neyse ki cin de bununla mücadele etti.

"Vay canına," dedi, sesi kaba çıkıyordu. "Öncelikle, sen tamamen sarhoşsun," dedi. "Beni eski kafalı olarak gör, ama sen bu haldeyken senden yararlanmayacağım."

Ona gülümsedim. "Gördün mü? Kesinlikle kitaplardaki erkek arkadaşlar gibi."

"Ne?" diye sordu, sonra başını salladı. "Boş ver. Hemen dönerim." "Nereye gidiyorsun?"

"Sana su almaya. Bol su."

Yastıklara yerleşip, ağır başımı desteklemelerini keyifle izledim.

"Al, bunu iç. Bunu ye." Maxim birkaç saniye içinde geri döndü, bana bir şişe su ve iki tane sevimli portakal aromalı jelibon uzattı ve yatağın kenarına, yanıma oturdu.

"Şeker mi?" diye sordum ve şekerleri ağzıma attım.

"Vitaminler. Güven bana. Yarın yaşayacağın akşamdan kalma için harikalar yaratacaklar."

Suyu son damlasına kadar içtim, dudaklarımda kalan birkaç damlayı dilimle yaladım. "Mutlu musun?" diye sordum.

Boğazını temizledi. "Çok," dedi, ama sesi kaba ve alçaktı, sanki öyle cevap vermek istemiyormuş gibi. "Biraz dinlen, Evie," dedi, ayağa kalkarken, ama ben bileğini tuttum.

"Benimle kalır mısın?" diye sordum, kalbim nedenini anlayamadığım bir şekilde hızla atıyordu.

"Sana almayacağımı söyledim..."

"Sadece kal," dedim, yatakta ona yer açmak için kenara çekildim.

Orada durdu, boş yeri izleyerek düşüncelere daldı. Ne istediğimi ya da bunun kalbim için neden bu kadar önemli olduğunu tam olarak anlamadan, ciğerlerim ağrıyana kadar nefesimi tuttuğuma yemin ederim.

Yine, yarın Evie tüm bunları halledebilirdi. Şu anda tek bildiğim, onun gitmesini istemediğimdi.

Maxim sessizce kemerini çözdü, sonra kot pantolonunu indirdi ve tişörtünü başından geçirdi, sonunda sadece boxer şortuyla kaldı. Gözlerinin rengiyle uyumlu mavi şort, onun ne kadar büyük olduğunu gizlemeye hiç de yardımcı olmuyordu.

O yatağa tırmanıp, yorganın altına girip bana dönük olarak yanına uzandığında ağzım kurudu. Ben de aynı hareketi yaptım, gözlerimiz birbirine kilitlendi.

"Bu gece beni kabul ettiğin için teşekkürler," diye fısıldadım, sanki bu yatakta, gecenin bir yarısı sessiz olmamız gerekiyormuş gibi. "Buna ihtiyacım vardı."

Görünürde yutkundü, sonra uzanıp yüzümden sarkan saçları geriye itti. O dokunuşa yaslandım, gözlerim ağırlaşarak kapandı. "Bana her zaman neye ihtiyacın olduğunu söylemelisin, Evie."

Sesi çok uzak geliyordu, ya da belki de ben uyku tüneline geriye doğru kayıyordum. Gözlerimi açamıyordum, bu yüzden denemeyi bıraktım. Bunun yerine, ona daha yakın olmak için yanaştım, sıcaklığını, baş döndüren kokusunu, rahatlığını aradım ve kendimi onun kaslı göğsüne yaslanmış buldum.

"Neye ihtiyacın varsa," dedi, parmakları saçlarımı en hoş şekilde okşayarak.

"Seni hep istedim," diye fısıldadım, sözler dilimde ve zihnimde ağırlaşıyordu. "Gerçekten ihtiyacım olan tek şey..." diye iç geçirdim. "Senin."

* * *

Gözlerimi açmak çok zordu, ama onlarca denemeden sonra sonunda açmayı başardım.

Sıcak, sabahın erken saatlerindeki güneş ışığı odamın panjurlarından içeri süzülerek, Maxim'in yüzünü kolayca aydınlatan yumuşak bir ışıkla odayı boyadı.

Maxim.

Tam da yanımda uyuyan Maxim.

Donakaldım, kaslarımı kilitlemek için çabalarırken, zihnimde döngüye girip, Maxim'in dün gece nasıl benim yatağıma geldiği sorusunun cevabını arıyordum.

Dün gecedен karanlık, sisli, cin rengi bir pusun içinden gördüğüm
—parça parça aklıma geldi. Maxim

beni eve getiriyordu.

Su ve portakal rengi vitaminler... Ve sonra
hiçbir şey.

Nefesimi vererek onu inceledim. Normalde sert olan yüz hatları uykuda çok daha yumuşaktı, göğsü kolayca inip kalkıyordu. Mavi yorgan vücudundan düşmüştü, oyulmuş karın kasları tamamen görünür durumdaydı, derisi üzerinde kıvrılan dövmeler çok çekiciydi.

Yorganın altına baktım ve kendimi en sevdiğim büyük bedenli grup tişörtümün içinde ve kesinlikle külotumun içinde buldum. İyi. Tanrıya şükür. Maxim'in sarhoşken benimle yatacağını bir an bile düşünmedim, ama Tanrı biliyor ki, yine de yapardım. Onu o kadar çok istiyordum ki, ama o çizgiyi aşarsak bunu hatırlamak istiyordum.

Maxim gerindi ve gözlerini açtı. "Günaydın," dedi, şimdiye kadar duyduğum en seksi, en boğuk ses tonuyla. Ona karşılık vermemem bir mucizeydi. Yanına döndü, kaslı pazılarını yastığın altına soktu ve bana döndü. "Nasılsın?"

Dudaklarımı araladım, sonra kapattım. Şimdi o sorunca...

"Çok iyi değil," dedim, gözlerimin arkasında zonklayan şiddetli baş ağrısını fark ederek. "Ama çok da kötü değil." Daha kötüsü de olabilirdi. Nadiren çok içtiğim zamanlarda daha kötü akşamdan kalmalıklar yaşamıştım. Vitaminler konusunu hatırladım. "Bunun için sana teşekkür etmeliyim, değil mi?"

Bana gülümsedi, çok uzun süre bakarsam külotumu eritebilecek kadar doğal bir gülümseme idi.

"Neden benimle kaldın?" diye sordum, o cevap veremedi. "Şikayet ettiğimden değil," diye ekledim aceleyle. "Sadece, hatırlatır mısın?"

"Çünkü sen istedin," dedi, koyu mavi gözlerini gözlerime dikerek.

Onun sözleri, bu yatakta ne kadar yakın olduğumuzu ve şu anda ne kadar az giysi giydiğimizi fark edince, vücudumun her santimi uyanarak farkındalığa kavuştu.

Ben istediğim için kalmıştı ve zihnimi kaplayan bulutların arasından, yemin ederim ihtiyaçlar hakkında bir konuşma geçmişti. Of, şu anda cin'den *nefret ediyordum*.

Maxim yatakta hareket etti, serbest elini yüzüme uzattı ve çene hattımı izledi. Masum dokunuşuyla gerildim ve gevşedim, basit bir okşamadan vücudum ihtiyaçla kıvrandı...

Sanki benim ona olan tutkumu hissedebiliyormuş gibi elini hızla geri çekti ve ben gözümü kırpmadan yataktan çıktı.

"Kahvaltı yapmalısın," dedi, yerde bulduğu kıyafetleri aceleyle giyerken. Saçları, uyanmış gibi dağınıktı, şu anda paniklemiş gibi görünmeseydi çok sevimli olurdu.

Panik omurgamdan yukarı doğru yayıldı, çok hızlı bir şekilde oturdum, kafam dün geceki Evie'nin seçimleri için bana bağırıyordu.

"Krep? Çilekli, değil mi? En sevdiğin bu, değil mi?" Cevap vermeme izin vermedi, kapıya doğru koştu.

Tanrım, buz pistinden de çok hızlı çıkmıştı.

"Bekle!" diye seslendim ama durmadı. "Dün gece utanç verici bir şey söylemedim, değil mi?" diye sordum, ona sonsuz aşkımı itiraf ettiğim için mi kaçtığını merak ederek.

"Hayır!" diye cevapladı koridorun sonunda.

Yastıklara gömüldüm, cevabı beni rahatlattı.

Ama birkaç dakika sonra, alabildiğim en sıcak duşun buharının altında, beynimin arkasında bir rahatsızlık hissettim, sarhoş Evie'nin pişman olacağı *bir şey* söylememiş olmasının imkansız olduğunu haykırıyordu.

9
MAXIM

Koşu bandının hızını artırdım ve koştum, koştum, sonra biraz daha koştum. Evie'yi her düşündüğümde - o çekici kıvrımlarını, tatlı inlemelerini, "Seni hep istedim" diye fısıldayan sesini düşündüğümde, kendime bir mil daha koşma cezası veriyordum.

Dokuz mil koştum ve zihnim sürekli platonik olarak birlikte yaşamam gereken sarışına dönüp durduğu için, daha yaklaşık bir milyar mil daha koştum gerekiyordu. Ellerimi ondan uzak tutamadığım sarışın. Tadı dilime en güzel şekilde kazınmış sarışın. Kaybetme korkusuyla öpmeyi bırakamadığım sarışın, ve artık sadece oyunlardan bahsetmiyordum.

O anları, beni derinden sarsan bir şiddetle arzuluyordum. Rutinimi korumakla mı ilgiliydi? Elbette. Oyun zamanı batıl inançlarımın ciddi bir sorun olduğunu, özellikle de konferansta birinci sırada olduğumuzda, fark edecek kadar kendimin farkındaydım. Ama bundan daha fazlası da vardı. O sınırlı saniyelerde, Evie ile kurduğum beklenmedik bağın tadını çıkarmak için kendimi özgür bıraktım.

Spor salonu boşalırken terim nehirler gibi akıyordu. Takım antrenmanı bitmiş olmalıydı.

Sterling yaklaşıp koşu bandımın önüne eğildi ve istatistiklerimi görmek için baktı. "Vay anasını Maxim, durmalısın."

"Kim diyor bunu?" diye sordum, ayaklarım makineye vururken göğsüm eforla inip kalkıyordu.

"Yarın maçımız olduğunu ve bacaklarını mahvettiğini hatırlatan adam diyor." Konsola uzandı ve hızımı düşürmeye başladı.

"Çek ellerini." Ellerinini itip düğmeye bastım ve hızımı artırdım.

"Cidden." Elini uzattı ve hızla aşağı düğmesine bastı, sonra iki eliyle düğmeyi kapattı.

"Lanet olsun." Ellerinini itip uzaklaştırdım, ama hızımı düşürdüm ve soğuma yürüyüşüne geçtim. "Eminim çocukken de tam bir baş belasıydın, değil mi?"

"Seni sonsuza kadar işkence ederdim," diye cevapladı utanmaz bir gülümsemeyle, yanımdaki koşu bandına atlayıp benim soğuma hızıma uyum sağladı.

"Bunca yıl bunu sakladığın için ne mutlu," dedim alaycı bir şekilde.

"Çocukluğumuzu da hayal edebiliyorum, sonsuza kadar üstünlük mücadelesine kilitlenmiş. Kardeş rekabetinin en güzel hali." O gülümseme bana kendiminkini çok fazla hatırlattı.

"Eh." Bardak tutucudaki su şişesinin yarısını bir dikişte içtim. "O zamanlar sen burada olmamış olman muhtemelen en iyisiydi. Babam bizi birbirimize düşürdü. İnan bana, David ve bana elinden geleni yaptı, sonra ikimizin de Reapers'a transfer edildiğini öğrenince bir kez daha denedi."

"Seni rahatsız eden bu mu?" diye sordu Sterling, bana kısa bir bakış attıktan sonra Charleston silüetini seyretmek için pencereden dışarı baktı. "Babam mı? Silas'ın onu oyuncuların parkından yasakladığını biliyorum ve seni rahat bırakmazsa, tüm arenadan da yasaklanmasına iki saniye kaldığını düşünüyorum."

"Babam... babamdır," diye omuz silktim. "Ve ben tekrar düzgün oynamaya başladığımdan beri mesafesini koruyor. İnan bana, benim istatistiklerim onun için yüz yüze görüşmekten çok daha önemli."

"Peki, babam değilse..." Sterling başını bana doğru eğdi. "Kız sorunları mı?"

"Burası lise değil," diye alay ettim, koşudan sonra kaslarımın her birinin seğirmesini hissederek.

"Peki. Kadın sorunları mı?" diye sordu Sterling.

Çenemi sıktım ve bakışlarımı dümdüz önüne sabitledim.

"Evie mi?" kardeşim tahmin

etti. Onun yönüne baktım.

Tökezledi, sendeledi, kolları korkuluklara tutunmak için çırpındı ve başardı. Ayakları koşu bandında dengesini yeniden kazanmak için aceleyle hareket etti.

"Birkaç mil daha hızlı olsaydı eğlenceli olurdu," dedim ciddi bir ifadeyle.

"Evie?" diye tekrarladı, kaşları tavana kadar kalktı. "Biliyordum!" "Kapa çeneni."

Etrafına baktı. "Burada sadece McKittrick var ve o da AirPods'larını takmış. Kimse bizi duyamaz."

"Neredeyse yalnız olmamız, bu konuyu konuşmak istediğim anlamına gelmez." Koşu bandını durdurup makineden indim, sonra ekipmanı temizlemek için rutin işlerimi yapmaya başladım, tutacakları ve düğmeleri sildim.

"Açıkçası, bence siz harika bir çift olursunuz," dedi Sterling, aynı şeyi yaparken.

"Evie gibi tatlı birinin benim gibi duygusuz biriyle eşleştirilmesi gereken ne tür bir dünyada yaşıyorsun sen?" Bardaklıkta duran şişemi aldım. "Onun küçük kız kardeşimizin en iyi arkadaşı olduğunu unuttun mu?"

Sterling omuz silkti. "Mila bana Evie'nin ne yaptığını umursayan biri gibi gelmedi hiç. Aksine, Evie'yi hep senin yoluna çıkardığını söyleyebilirim. Tornado izleme makinelerinden biriyle fırtına avcısı gibi." Bir şey düşünüyormuş gibi uzaklara baktı.

"Tamam, bunun en çılgın benzetme olmadığını varsayalım..." Başımı salladım. "Bu senaryoda, Mila'nın bilim adamı olduğunu söylüyorsun."

Sterling başını salladı.

"Evie ise kasırga takip... şeyi." Bir kez

daha başını salladı.

"Bu da beni lanet olası kasırğa yapar mı?" Hydro Flask'ımın kapağını çevirdim. "Tamam, bu kısım adil. Ama kasırgaların o küçük makinelere ne yaptığını biliyor musun?"

"Onları yolundan süpürürler." Kaşlarının arasında bir çizgi belirdi. "Benim benzetmem mantıklı."

"Bir kez. Onları bir kez süpürürler, çünkü onları tükürdüklerinde mahvolurlar. Ve sen çok fazla film izliyorsun, Jansen." Ona sırtımı döndüm ve şişemi doldurmak için su çeşmesine doğru yürüdüm.

"Tamam, belki benzetmem biraz yanlış," diye itiraf etti Sterling. "Korkuyorsan Evie'yi mahvetmezsin. Tabii ki tatlı bir kız, ama benim tahminimce aynı zamanda çok da güçlü."

"Sen bunu nereden bileceksin?" diye bağırdım. "Evet, sen Mila'yı son bir buçuk yıldır tanıyorsun, ama ben Evie'yi çocukluğumuzdan beri tanıyorum. O sadece tatlı değil. O yumuşak, nazik ve benim sahip olmadığım bir hassasiyete sahip... Eğer bu yola girersek, yanlış bir şey söyleyip yanlış bir şey yaparak bu hassasiyeti kesinlikle mahvedeceğim. Her şeyi mahvedeceğim, Sterling, inan bana."

"Nasıl mahvedeceksin? Sen bir aldatıcı mısın?" Boynunun arkasını ovuşturdu.

"Dalga mı geçiyorsun?" Ona doğru döndüm, kendi kardeşimle kavga etmemek için kaslarımı gerginleştirdim. "Eğer, ve ben *eğer* Evie ve ben oraya gidersek, onu aldatmamın imkanı yok. Birincisi, onu gördün mü? Evimde dikkatimi çekecek yeterince şey var, inan bana. O muhteşem. Gözleri büyüleyici, vücudu ise..." Alt dudağımı ısırdım, kulaklarımda yankılanan çığlıklarının ne kadar olağanüstü olduğunu, dilimde ne kadar tatlı bir tadı olduğunu, onu dizlerinin üzerine çevirdiğimde kalçalarının ellerimde ne kadar mükemmel hissettirdiğini ve onu oraya yatırdığımda ne kadar çekici görüldüğünü hatırladım. Sanki beni almak, ona verebileceğim her şeyi kaldırabilmek için yaratılmış gibiydi.

"Söyleyeceklerin bu kadar mı?" dedi Sterling, alçak bir ıslık çalarak.

"Bence siz çok iyi bir çift olursunuz," diye bağırdı McKittrick ağırlık makinesinden.

Sterling ve ben ikimiz de ona dönerek baktık.

"Ne?" diye sordu, bir tekrar daha yaparken. "AirPod'larım takılı diye sizi duyamadığım anlamına gelmez. Bence yapın. Risk almadan kazanç olmaz."

"Bunu söyleyen, bu dünyada 22 yıllık deneyime sahip olan sensin," diye mırıldandım.

"Yirmi üç," diye düzeltti beni. "Ve buradaki duruma bakılırsa, sana sağlam tavsiyeler verebilecek tek bekar erkek benim. Diğerleri sanki Daytona'da yarışıyormuş gibi evlilik yüzüğü peşinde koşuyorlar."

Sterling kaşlarını çattı. "Yani... haklı sayılır."

Gözlerimi devirdim.

McKittrick, Cannon ve Axel spor salonunun cam penceresinden geçerken onlara el salladı.

Cannon ve Axel spor salonunun cam penceresinin önünden geçerken eliyle onları çağır

"Ne?" diye sordu Cannon, kafalarını kapıdan içeri sokarken.

"Ne dersin? Maxim, açıkça istediği ama hiçbir şey yapmayacağı seksi kıza gitmeli mi?" diye sordu McKittrick.

Cannon, McKittrick'ten bana doğru baktı, korkutucu yüzünde ifadesiz bir ifade vardı. "Senin ne yaptığın neden umurumda olsun ki?" Tek kelime etmeden oradan ayrıldı.

"Evie?" diye sordu Axel, kaşlarını

kaldırarak. "O kadar belli mi?" diye

mırıldandım.

"Evet," diye cevapladı Axel. "Ama o da öyle, bu yüzden bence sen şanslısın." Bana başparmağını kaldırdı ve koridora geri kayboldu.

"Bu iş kötü giderse, kardeşim beni asla affetmez," dedim Sterling'e.

"Evet, dramatik olmak istemem ama denemezsen kendini asla affetmeyebilirsin." Omuz silkti. "Mutluluğu hak ediyorsun Maxim ve Evie ile bunu bulabileceğine dair en ufak bir şans bile olduğunu düşünüyorsan, o zaman dene."

Ya Sterling haklıysa? Ya Evie ve ben gerçekten bir şey yaşayabilirsek?

Ama ya her şeyi mahvedersem, Mila'yı kızdırırsam ve aynı zamanda oyunumu da mahvedersem, takımımızın Kupayı kazanma şansını kaçıırırsam?

Çünkü benim geçmişime bakılırsa ikinci senaryo çok daha olasıydı.

* * *

"Çok kıskandım!" Evie, Mila'nın yüzünün ekranı kapladığı telefonuna haykırdı. "Bu kesinlikle harika görünüyor!"

"Değil mi? Ve sana en güzel çantayı aldım!" Mila mor bir çantayı kameraya doğru uzattı.

"Bunu yapmana gerek yoktu!" Evie, öğleden sonra güneşinden daha parlak bir gülümsemeyle sırıttı.

"Tabii ki yapmam gerekirdi, sen benim en iyi arkadaşısın!" Mila da gülümsedi. Midem düğümlendi.

İşte bu yüzden Evie'den uzak durmam gerekiyordu. Caspian yıllardır en iyi arkadaşlarımdan biriydi, ama o bağ Evie ve Mila'nınkiyle kıyaslanamazdı. Kız kardeşimle Evie'nin arasına girmek beni en büyük pislik yapardı.

"Teşekkürler," dedi Evie, ben buzdolabından bir Powerade alırken yanımdan geçerek.

Kaşlarımı kaldırdım ve o da başını salladı, ben de ona turuncu olanı attım. Onun en sevdiği renkti.

"Evie, buradaki erkekleri görmelisin," dedi Mila, hafif bir iç çekişle, ben de telefona yan gözle baktım. "*Çok çekiciler.*"

"Seni duyabiliyorum," dedim.

Evie kıkırdadı ve bu, duyduğum en tatlı sesdi. "Hey, Max!"

Mila gülerek cevap verdi.

Evie'nin omzunun üzerinden başımı uzattım. "Leziz erkekler hakkında bir şey duymak istemiyorum."

"Sana anlatmıyordum. Evie'ye anlatıyordum." Bana dilini çıkardı. "Ve bu İtalyan erkekler Evie'yi çok sevecekler." Kaşlarını oynattı.

kaşlarını oynattı.

"Tabii, tabii." Evie gözlerini devirdi.

Gözlerimi kısarak baktım.

"Neyse, kardeşini bu projeyi yeniden çekmek için bodruma götürmem lazım, sen de o çekici erkeklerin yanına dönsen iyi olur!" Evie Mila'ya bir öpücük gönderdi.

"Bu proje hakkında daha fazla bilgi ver!" diye bağırdı Mila.

"Hoşça kal Mila," dedim Evie'nin omzunun üzerinden, kız kardeşime el sallayarak. "Daha fazla anlat! Detayları duymak istiyorum!"

Evie sadece güldü ve veda edip telefonu kapattı. "Gidelim mi?" diye sordum Evie'ye.

"Uzun sürmeyeceğine söz veriyorum. Eleştiriler daha çok konumlandırma seçimlerimle ilgiliydi," dedi yüzünü buruşturarak.

"Neye ihtiyacın varsa."

Gerçekten ihtiyacım olan tek şey sendin. Geçen hafta sarhoşken söylediği sözler, o büyüleyici gözlere bakarken mideme yumruk gibi indi.

Bakışlarım ağzına kaydı.

Dudakları aralandı.

Siktir, onu öpmek istedim, ve sadece maça gidiyor olmamdan dolayı değil ve bu bizim küçük şans ritüelimiz haline gelmişti. Dilini ağzımda, saçlarını parmaklarımın arasında dolamak istiyordum. Vücudumu bir sıcaklık kapladı, sinir uçlarımı yakıp kavurdu.

Buz. Buz iyi olurdu.

"Hadi bitirelim şunu." Kahretsin, sesim kırık şişelerle dolu bir tarlada sürüklenmiş gibi geliyordu.

"Tamam. Evet." Hızla başını salladı ve dönerek tezgahın kamera çantasını aldı.

Beş dakika sonra, ona doğru kayıyordum, onun her talimatını yerine getiriyor ve zihnimi ayak hareketlerime odaklamak ve o süveterin altında olduğunu bildiğim kıvrımlardan uzak tutmak için elimden gelen her şeyi yapıyordum.

Günlerce sürececek kıvrımlar.

Görmek, dokunmak, ağızımla keşfetmek için can attığım kıvrımlar.

Son iki ay içinde, Evie, sadece küçük kız kardeşimin en iyi arkadaşı olarak gördüğüm kızdan, tek düşündüğüm kız haline gelmişti.

"Maxim?" diye sordu, başını yana eğerek.

Kahretsin, bana bir soru sormuştu ve ben dinlemiyordum. "Evet?"

"Ne kadar iyi durdurabildiğini sordum?" Kameron'unu hafifçe indirdi ve kaşlarını kaldırdı.

"Ne demek?" O ağı doğru kayarken ben mavi çizginin üzerinde durdum.

"Yani, ben buraya durursam, bana doğru en hızlı şekilde kayıp bana çarpmadan durabilir misin? Bana ulaşmadan hemen önce durabilir misin? Yoksa bu çok mu zor..."

Ona doğru koştum, adımlarımla buzı yiyip bitirirken gözlerimi onun genişleyen gözlerinden ayırmadım. Sonra ağırlığımı kaydırarak kendimi durdurmaya attım ve ondan birkaç santim uzaklıkta durdum, sonra ellerimi kalenin üst rayına dayayarak onu sıkıştırdım. "Durmakta oldukça iyiyimdir."

Başını bana doğru eğerek, nefesini çeneme çarpan küçük bir nefesle dışarı verdi.

Kalbim çarpıyordu ve bunun nedeni egzersiz değildi. Onunla bu kadar yakın olmam ve her zaman kullandığı o parlak, temiz, çiçeksi kokunun doğrudan bir sonucuydu. Her zaman bahar gibi, taze ve hafif kokmasını seviyordum. Bu koku kafamdan çıkmıyordu, havada uzun süre kalmayan bir kokuydu, sadece onun bana bu kadar yakın olmama izin verdiği için yakalayabildiğim bir kokuydu.

"İyi olmadığın bir şey var mı?" diye sordu, ağızıma bakarak.

"Kelimeler," diye fısıldadım, başımı eğip dudaklarımı onun dudaklarına değdirdim. "Eylemlerde daha iyiyim." Onun dişlerinin arasına dilimi sokup, inlemelerinin sesiyle buradaki akustiği test etmek gibi inanılmaz aptalca bir şey yapmadan önce kendimi uzaklaştırdım.

Sikim zonkladı.

O fısıltı gibi öpücük kötü bir fikirdi, ama son zamanlarda bu civarda bu tür şeyler olağan hale gelmişti.

"Başlayalım mı?" diye sordum, geriye doğru kayarak.

"Hmm. Evet." Başını salladı ve ağız hemen içinde çömeldi. "Sadece bana puck ile vurma."

"Asla." Alaycı bir şekilde gülümsedim, ağzımın köşeleri yukarı doğru kıvrıldı. Bu kadar... ciddi olmak zorunda mıydı? Bu kadar komik olmak zorunda mıydı? Hiç bu kadar arzuladığım ve birlikte güldüğüm bir kadınla tanışmamıştım ve bu kombinasyon benim için tam bir kriptonit gibiydi.

Bana işaret verdi ve ben de lens veya kaleye değil, sadece *ona* odaklanarak yola çıktım. O benim hedefim, amacım, son oyunumdu. Sopası, patenleri, puck'ı, hepsi beni ona götüren araçlardı. Kamerasının tıklama sesi pistte yankılandı ve ben puck'ı ateşledim, onun sağ omzunun üstündeki ağa gönderdim, onu en az bir fit ıskaladım. Sonra fren yaptım, ağırlığımı kaydırdım ve kar ona sıçradı, kamera ise tüm bu süre boyunca tıklamaya devam etti.

"Mükemmeldi!" Zafer işareti yaparak yumruğunu havaya kaldırdı. "Sonuçları görmek için sabırsızlanıyorum."

Gülümsemesi, sevinci... muhteşemdi.

"Kamerayı ver," diye fısıldadım.

Gülümsemesi sönükleşti. "Ne?"

"Bana. Kamerayı. Ver." Elimi uzattım.

"Neden?" Yavaşça ayağa kalktı, vücudu benim gövdemle ray arasındaki dar alanda bana sürtündü.

"Çünkü çok güzelsin ve bir fotoğrafını çekmek istiyorum." Parmaklarımı kıvırdım ve avucumu açtım. O anda bana nasıl görüldüğünü tam olarak görmesini istedim, konsantrasyondan kızaran yanakları ve parlayan gözleri.

Yanakları kızardı. "Ben daha çok kamera arkasında duran bir kıyım."

"Son altı haftadır sayısız fotoğrafımı çekmeme izin verdin, ama bana *bir tane bile* vermeyecek misin?" Onu bakışlarıyla delik deşik ettim ve o yutkundu.

"Sadece..." Derin bir nefes aldı. "Yani, proje senin vücudunla ilgili, benimkiyle değil."

"Huh. Ne kadar hayal kırıcı." Dilimi şaklatarak uzaklaştım. "Çünkü senin de harika bir vücudun var." *Fazla kaçırdım. Fazla konuştum.* Patenlerimi çıkarıp kaldırdım, sonra Zam'ı çalıştırmadan ve tişörtümü giymeden yukarı çıktım.

Kaçıyormuydum? Belki. Ağzımı kapalı tutup, aramızdaki çizgiyi... ne, bulanık mı tutmalıydım? Çünkü her maçtan önce onu öpmek kesinlikle platonik bir davranış değildi.

Patenlerini çıkarır çıkarmaz hemen peşimden geldi. "Neden fotoğraf çekilmek istedin ki?" diye sordu ana kata ulaştığında, ama ben çoktan ikinci kata çıkmıştım. Aramızdaki mesafe ne kadar fazla olursa o kadar iyi.

Ellerimi korkuluğa dayadım ve ona baktım. "Seni izlemekten hoşlandığımı hiç aklına geldi mi, Evangeline?"

Gözlerinin parlamasından, aklına gelmediğini anladım.

"Belki de vücudunun hareketlerinden etkileniyordumdur. Belki de durumu tersine çevirip, ışığın teninde nasıl dans ettiğini incelemek eğlenceli olur diye düşünüyorum." Korkuluğa sıkıca tutundum. "O fotoğrafları çekerken bana ne hissettirdiğini biliyor musun?"

"Nesneleştirilmiş?" diye tahmin etti, gözlerini kaçırarak.

"Güçlü," diye cevapladım. "Nesneleştirilmeye alışkınım. Reklam, tanıtım, tanıtım işlerinin bir parçası. Ama o kamerayı bana çevirdiğinde, beni güçlü, güzel ve istenen biri gibi hissettiriyorsun, çünkü lensin diğer tarafında sensin ve bana öyle bakıyorsun." Ellerimi saçlarımin arasında gezdirdim. "Bu beni en iyi ve en kötü şekilde delirtiyor."

Nefesini içine çekti.

"Öyle hissetmelisin Evangeline. Güçlü. Güzel. İstenen."

"Çünkü sen... beni istiyorsun?" diye fısıldadı, gözlerinde o kadar çok özlem vardı ki, neredeyse kırılacaktım, aramızdaki mesafeyi neredeyse silecektim. Kırılma noktasındaydık ve ikimiz de bunu biliyorduk - Sevgililer Günü'nden beri bu sınırın eşiğindeydik.

Ama eğer bu onun istediği bir şeyse, ilk adımı atması gerekecekti.

"Geçen hafta seni ne kadar istediğimi göstermedim mi?" Kaşlarımı kaldırarak ona baktım. "Yoksa tanıdığın her rastgele erkek seni açlıktan ölüyormuş gibi yiyor mu?"

Ağzı açık kaldı.

"Hadi." Elimi uzattım. "Durumu tersine çevireyim."

Bana baktı, hissettiği her duygu yüzünde beliriyordu. Korku. Şehvet. Endişe. İhtiyaç. Merak. Kaygı. Hepsi oradaydı, apaçık ortadaydı.

"Bunu yap, ben de seni çıplak çekmeme izin vereyim," dedim utanmaz bir gülümsemeyle. "Sports Illustrated Body dergilerinin kapaklarından biri gibi." Parmağımı kaldırdım. "Kimse malzemeyi görmediği sürece."

"Ciddi misin?" diye haykırdı.

"Kalp krizi kadar ciddiylim. Hadi ama Evangeline. Bana güven." Elimi uzattım. O ilk adımı attı. "Ve fotoğrafları benden başka kimse görmeyecek, değil mi?"

"Ve ben," diye açıkladım.

Bir adım daha. "Fotoğraflar bir web sitesinde yayınlanmayacak..."

"Ben intikam pornosu seven bir adam değilim, beni iyi tanırsın." Hareket etmedim, gözlerimi kaçırmadım. Sadece merdivenlerin sahanlığında durup onun kararını bekledim.

"Sadece iyi ışıkta çekersen." Kameranın askısını başından çıkardı ve ekipmanı bana uzattı.

Gülümsedim ve o nefesini tuttu.

"Seni hiç böyle gülümserken görmemiştim," diye fısıldadı.

"Sanırım beni mutlu ediyorsun." Omuz silkdim ve diğer elimi uzattım, parmaklarını parmaklarımla birleştirdim. "Mükemmel ışıklandırmam var." Bizi yatak odama götürdüm. "Senin tam ve içten hevesin olmadan burada hiçbir şey olmaz. Bir hayır dersen, her şey durur."

O başını salladı ve ben onu eşikten geçirdim, içeri girince ellerini bıraktım. O geniş odayı ve ağır, koyu renkli mobilyaları incelerken, ben komodinin üzerinde duran uzaktan kumandanın düğmesine bastım ve yatak odamı çevreleyen iki buçuk metrelik pencerelerde romen perdeler yükseldi, konut sitemizin arkasındaki yeşil alanı görerek yatak odamı öğleden sonra güneş ışığıyla doldurdu.

Işık yüzünü aydınlatırken, "Altın saat," diye fısıldadı ve gözlerinde bir meydan okuma belirdi.

"Cildin gerçekten kusursuz." Kamerayı aldım, vizörden baktım ve ilk fotoğrafımı çektim.

"Bana gülümsememi söylemeyecek misin?" diye alay etti, ağzının köşeleri yukarı kalktı.

"Ne istersen onu yapmanı istiyorum." Bir tıklama daha. "Sen çok güzelsin ve bunun farkında bile değilsin."

"Güzel olduğumu biliyorum," diye karşılık verdi, kollarını kavuşturup süveterinin altını tutup yukarı doğru çekerek vücuduna oturan bir tişört ortaya çıkardı. Göğüslerinin yükselişi neredeyse dilimi yutmama neden oldu. "Ama bir fark var," diye devam etti, süveteri yere bırakarak, "benim sahip olduğum özgüven ile kibir arasında..." Bana doğru eliyle işaret etti.

"Benim sahip olduğum şey," omuz silkerek kabul ettim. "Genetik sadece simetri ve hoş özelliklerdir. Ama sen buradasın," kameranın yan tarafına dokundum. "Sanki yüzümden daha fazlasını yakaladığını hissediyorum."

"Sen sadece bir yüzden daha fazlasısın," diye fısıldadı, ellerini başının üstündeki topuzuna kaldırarak.

"Senin için." Gözlerine yakınlıktırdım ve deklanşöre bastım. "Gözlerinin bir baskısını istiyorum, böylece onu büyütüp çerçeveleyebilirim." Kahretsin, sanırım beynim artık ağzımı kontrol edemiyordu.

"Gözlerim mi?" Diye sordu ve saçlarını çekince, sarı bukleler şelale gibi döküldü.

"Senin gözlerin gördüğüm en seksi gözler." Bir fotoğraf daha. Vücudunu baştan aşağı süzdüm ve tüm fotoğrafları tıklayarak ilerledim. "En seksi... her şeyin."

O içini çekti ve yüzünde yavaşça bir gülümseme yayıldı. "Bana bunu inandırırıyorsun."

"Güzel."

"Bundan emin değilim." Parmakları tişörtünün kenarıyla oynadı ve sonra o da çıktı, süveterin yanına düştü. "Bu çok, çok kötü olabilir."

"Vay canına." Kamerayı boynuma asmış olmam iyi oldu, çünkü onu düşürdüm. Sütyeni zümrüt yeşiliydi, neredeyse gözlerinin rengiyle aynıydı ve dantelli sütyen, mükemmel göğüslerini bir sunum gibi yukarı doğru tutuyordu.

Ağzım sulandı.

"Fotoğraf çekiyorsun sanmıştım," dedi utangaç bir gülümsemeyle, pencereye yaklaşarak.

O, tapınmak istediğim çukurları ve oyukları olan bir tanrıçaydı, sunakta her türlü fedakarlığı hak eden bir tanrı.

"Proje hareket üzerine," diye fısıldadı, güneş ışığı pürüzsüz tenini okşarken ve buklelerinin arasında bir hale gibi oynarken yavaşça dönüyordu. "Söylesene Maxim." Yaklaştı, parmak uçlarına yükseldi, dudakları kulağıma değdi ve göğüsleri çıplak göğsüme bastırdı. "Nasıl hareket etmemi istersin?"

Altımda. Aklıma gelen ilk görüntü buydu. Çıplak, altımda, kıvranıyor, orgazm olmak için çabalıyor, dudakları aralanmış ve gözleri donuklaşmış.

Çoraplarını çıkardı ve parlak pembe tırnakları ortaya çıktı. Ayakları bile güzeldi.

"Şimdiden fikirlerin mi tükendi?" Kot pantolonunun ilk düğmesini açtı. "Kabul et, kamera arkasında olmak sandığından daha zor."

"Zor, tamam." *Daha çok zonkluyor gibi.* Bizi neye bulaştırmıştım ben? Giysilerini çıkarmaya devam ederse, kontrolüm üzerindeki zayıf tutunmam kopacaktı.

"Hadi, daha iyisini yapabilirsin." Fermuarını aşağı çekti. "Kalçalarımın hareketini yakalayabilmen için sallanayım mı?" Kot pantolonunu muhteşem kıvrımlarından aşağı kaydırırken kalçaları önce sola, sonra sağa sallandı.

Penisim *ağrıyordu.*

"Yoksa burayı bükmeli miyim, belki dizimi bükerek bu çizgiyi yakalayabilirsin?" Tam da bunu yaptı, dizini büküp eğildi ve kot pantolonunu bacaklarından sıyırırken, herhangi bir modelden daha iyi bir poz verdi. "Fotoğraf çekmiyorsun, Maxim."

Göğsüme yakın tuttuğum kamerayla rastgele fotoğraflar çektim. Bu anı lanet bir lensin arkasından izlemeye niyetim yoktu. Bu anı hafızama kazımak istiyordum.

"Böyle daha iyi," diye övdü ve kot pantolonu... bir yerlerdeydi.

"Lanet olsun, Evangeline," dişlerimin arasından tısladım. Tabii ki iç çamaşırı da uyumluydu, kalçalarını yeşil bir şerit halinde kesiyor, güneşten bronzlaşmış teniyle kontrast oluşturuyordu.

"Kambur mu çıkarmalıyım?" En uzak pencereye yaslanarak duvara sırtını dayadı, ızgara vücuduna gölgeler düşürüyordu, sanki vücudunu bölümlere ayırmam gerekiyordu da nereden başlayacağımı bileyim diye. Sonra vücudunu eğdi, önerdiği gibi kambur çıkardı, başının üstüne uzanıp çenesini yukarı kaldırırken göğüsleri sütyeninin sınırlarını zorladı, sanki güneşin okşamasına teslim oluyormuş gibi.

"Kamburlaştırmak iyi." Kalbim gümbür gümbür atıyordu ve nefesim biraz dengesizdi, bir fotoğraf daha çektim. Lanet olsun, o yaşayan, nefes alan bir siren gibiydi.

"Başka bir açı olabilir mi?" Döndü, ellerini duvara dayadı ve bir kedi gibi geriye doğru uzandı.

Sözsüz kaldım. Yeşil dantelin kalçalarının kıvrımlarını kesip çıplak alt kıvrımlarını ortaya çıkarması beni lanet olasıca *sözsüz* bıraktı. Onu canlı canlı yiyecektim.

"Tembellik ediyorsun," diye fısıldadı, bana doğru dönüp yavaşça yürüdü, her adımında kalçaları sallanıyordu. "Ne yapmam gerektiğini söyle, Maxim." Parmağını boğazından göğüs kemiğine ve göğüslerinin arasına doğru kaydırıldı. "Ne istersen yaparım."

"Evangeline," diye fısıldadım, o da kamerayı aldı. Kafamı eğdim ki kayışı çıkarabilsin, o da dönüp kamerayı komodinin üzerine koydu.

"Bana öyle seslenen tek kişi sensin." Elini göğsümde yukarı doğru kaydırıldı ve hafif dokunuşu her hücreme elektrik akımı gönderdi. "Neden? Ve bunun benim adım olduğu için olduğunu söyleme. Adımı biliyorum."

"Bu tehlikeli." Yine de elim boynunun arkasına kaydı ve buklelerine dolandı.

"Sen neden bana öyle diyorsun?" Parmaklarını ısınma pantolonumun bel kısmına taktı.

"Hayır dersin dururum diye söz verdim, ama bu sözümü tutmamı gerçekten zorlaştırıyorsun." Kendi sesimi zar zor tanıdım.

"Belki de hayır dememden endişelenmekle o kadar meşgulsün ki, evet dediğimi fark edemiyorsun," diye fısıldadı ve çekip durdu. Pantolonum düştü, bir anlığına uyluklarımdan takıldıktan sonra yere düştü.

"Bu kötü bitebilir." Pantolonumdan çıktım, vücudum otomatik pilota hareket ediyordu ve çoraplarımı da çıkardım.

"Bir şey bana bu konuda ne yaptığını bildiğini söylüyor. Sonuçta, bir erkek pantolonunu çıkarmadan önce bu tür şeyleri bilmem gerektiği konusunda uzman tavsiyesi aldım ve geçen haftadan sonra biliyorum." Yutkundum. "Şimdi bana neden tam adımı kullandığını söyle."

"Durmayacağım," diye uyardım onu. "Bana bir daha dokunursan, seni sırt üstü yatırırım, Evangeline. Çıplak. Nefes nefese. İnleyerek. Benim için çığlık atarak. Anladın mı?" Gözlerim dudaklarına indiğinde, penisim onaylayarak zonkladı.

"Anladım." İki eli de belimdeydi, parmakları kaslarımdan izlerini takip ediyordu.

"Senin içine girene kadar durmayacağım, ve sadece dilimi ya da parmaklarımı kastetmiyorum." Kontrolüm kayboluyordu, kayıp gidiyordu, ta ki

Bunu neden bu kadar kötü bir fikir olduğunu hatırlayamıyordum. Onu istiyordum. O da belli ki beni istiyordu.

"Anlıyorum," diye tekrarladı ve iki eliyle boxer şortumun içinden sikimi kavradı.

Boğazımdan bir inilti koparıldı ve ben onun bileklerine uzanarak ellerini benden uzaklaştırdım. "Böyle devam edersen, daha başlamadan bitecek."

"Bunu sadece bir kez mi yaşayacağım diyorsun?" Gözlerinde bir anlık panik belirdi.

"Hayır, tabii ki hayır. Seni o kadar çok kez ve o kadar çok şekilde alacağım ki, haftalarca attığın her adımda beni hissedeceksin," diye homurdandım. "Ama ilk boşaldığımda, senin içine boşalacağım."

"Peki ilk boşaldığımda?" diye sıırttı, nefesi düzensizdi.

"Şu anda." İki elimle kalçalarını kavradım ve ağzını ağzımla kapattım, onu derin ve sert bir şekilde öptüm, onu kaldırıp döndürürken dilimi kasıtlı hareketlerle ağzına soktum.

O inledi ve benim sikim ıslandı, ıslaklık boxerime sızdı, onu o kadar çok istiyordum ki.

Onu yatağıma yatırdım ve ardından onun peşinden gittim, açık bacaklarının arasına kayarak girdim. Ağızlarımız tekrar tekrar buluştu ve o dilimi emdiğinde inledim. Onu öpmek cennetse, onun içine girmek nasıl bir şey olacağını hayal bile edemezdim.

Kalçalarımı onun kalçalarına sürttüm, sikimi klitorisine sürttüm, aramızdaki kumaşı sürtünmeyi artırmak için kullandım ve o inleyerek başını yastıklara geri attı.

"Çok güzel." Saçları koyu renkli yatak örtüsüne yayılmıştı ve dudakları benim öpücüklerimden dolayı çoktan arı sokmuş gibi şişmişti. Boğazına doğru ilerledim, ısıırıp emdim, o nefes nefese kaldığında durakladım ve onun nelerden hoşlandığını ezberledim.

O kıvrıldığında, tek elimle sütyeninin kopçasını açtım ve kollarından aşağı çekerek yere attım.

Sonra *bakakaldım*. Ve bakakaldım. Ve biraz daha bakakaldım. Göğüsleri *mükemmeldi*. Ellerimi dolduruyorlardı ve o soluk pembe meme uçları? Onlar benim ağzım, ellerim için yaratılmışlardı.

"Maxim?" Dirsekleriyle kendini yukarı itti ve bana şaşkınlıkla baktı.

"Bunları bir daha asla örtme. Asla." Ağzımı o mükemmel uca indirdim ve dilim tepeciğin üzerinde dolandıkça o nefesini tuttu.

"Sen beni. Çıplak. Halka açık bir yerde mi istiyorsun?" diye sordu, ben dişlerimle bir meme ucunu ısırırken nefesi kesik kesik çıkıyordu.

"Sadece evde," diye açıklığa kavuşturdum. Bunlara, ona yaklaşan herkesi öldürürdüm. "Evde her zaman üstsüz ol."

"Sen göğüs adamısın," diye alay etti, parmakları saçlarımda, tırnakları en iyi şekilde kafa derimi çiziyordu. "Not edildi."

"Ben Evangeline'e bayılırım," diye düzelttim, sonra emdim.

Sertçe. O çığlık attı, sırtı kavislendi, kalçaları benimkilere karşı sallandı.

Siktir, onun sıcaklığı o kadar iyi geliyordu ki, diğer göğsüne geçerken inlememi tutamadım

Diğer göğsüne geçip ona da aynı ilgiyi gösterdim. Göğüs uçları gül rengi olana ve nefesi düzensizleşene kadar tekrar tekrar yaladım ve emdim.

"Maxim," diye ısrar etti, kalçalarını benimkilere doğru kaldırarak.

Derin bir nefes aldım. "Emin olduğunu söyle," dedim, ellerim çoktan dantelli külotunu bacaklarından aşağı indiriyor, onu çıplak bırakıyordu.

"Kesinlikle eminim," diye beni temin etti, başını sallayarak.

"Siktir," diye küfrettim. Bu bizi tamamen mahvedebilirdi, ama umurumda değildi. Ona havadan, yemekten, buzdan daha çok ihtiyacım vardı. Vücudum, onun desteği olmadan dayanamayacağını haykırıyordu.

İç çamaşırım yere düştü ve hafifçe yuvarlandım, komodin çekmecesinden bir prezervatif aldım ve folyoyu yırttım.

"Ben de alabilir miyim?" diye sordu Evie, prezervatife uzanarak.

Başımı salladım ve topuklarımdan üzerine oturdum, alt dudağını yalarken dilini görünce inledim. Sonra elleri üzerime geldi, lateks

bariyerini yerine yerleştirdi ve gözlerim kafamın içinde geriye doğru yuvarlanmak üzereydi. Dokunuşu saf ateş gibiydi.

"Sen muhteşemsin Maxim," diye fısıldadı, gözleri vücudumun her yerine kayıyordu.

"Sen mükemmelsin," diye karşılık verdim ve üzerine atlayarak onu sırt üstü düşürdüm.

Sonra ağzım ağzına değdi, onu derin bir şekilde öptüm ve parmaklarım bacaklarının arasındaki ıslaklığı okşadı. "Benim için çok ıslaksın." Şişmiş ve kaygandı, parmaklarım şişmiş klitorisinin üzerinde kayıyordu.

"Her zaman," diye fısıldadı. "Senin için her zaman ısıyorum."

"Sana ihtiyacım var," diye inledim. Tamamen mahvolmuştum. Bir kez yetmeyecekti. Bunu zaten biliyordum ve henüz içine bile girmemiştim.

"O zaman al beni," diye kalçalarını salladı ve elime bastırdı.

"Henüz değil. Sen gelene kadar olmaz." Vücudunu aşağı indirdim ve ağzımı ona dayadım.

Kalçaları sıçradı ve çığlık attı.

Onu tek bir amaçla çalıştırdım, daha önce yaptığım gibi onu kızdırıp zevkini uzatmadım. Hayır, dişlerim ve dilimle orgazmını kopardım, klitorisini emip dilimle kırbaçladım, iki parmağımı amının içine sokarken onu yuttum.

O kadar sıkı, o kadar sıcak, o kadar yumuşaktı ki.

Uylukları kilitlendi, sonra titredi ve orgazm oldu, vücudu benimkinin altında eğildi, amcığı parmaklarımın etrafında kasılmaya başladı.

Ben çekilip onun üzerine çıktığımda ilk dalgayı atlatmıştı, sikim onun girişini buldu ve zonklamaya başladı.

"Evet de" diye talep ettim, o kadar ısrarcıydım ki delilik sınırındaydım. Hayır derse, bununla başa çıkabilirdim. Onun üstünden kalkıp en yakın buz banyosuna koşardım.

"Evet!" diye bağırdı, ellerini saçlarıma geçirip ağzını ağzıma yaklaştırdı.

İleri doğru ittim ve tek bir uzun hamlede onu sonuna kadar içime aldım.

"Siktir, Evangeline," diye inledim, alnımı alnına dayayarak ona alışması için bir saniye verdim. "Beni çok sıkı sarıyorsun. Çok iyi hissettiriyorsun. İyi misin?"

"İyiyim," diye fısıldadı, dizlerini kaldırarak beni daha da derine batırdı. "Çok derinsin."

"Tabii ki öyleyim." Çekildim ve tekrar ittim, o da etrafımda dalgalandı.

"Maxim," diye inledi.

"Herkes sana Evie diyor," dedim ve ritmi yakaladım, onu sert ve derinden okşayarak, geri çekilip tekrar içeri girerek.

Gözleri açıldı ve benimkilere kilitlendi.

"Evie başka birinin arkadaşı. Birinin öğrencisi." Onu yatakta siktiğim sırada, nefesim kadar kesik kesik çıkan sözlerimle ileri geri ittim.

Başlığa ulaştığımızda ellerini uzattı, kendini destekleyerek ve onu kaldıraç olarak kullanarak bana doğru sallandı.

"Ama Evangeline?" Onu sertçe öptüm, alt dudağını ısırdım. "Evangeline benim."

O inledi ve benim kontrolüm tamamen kayboldu.

Haftalardır hayalini kurduğum gibi onu sert ve derinden siktim, kalçalarım her vuruşta onun kalçalarına çarparak, uylukları her darbeyi yumuşatıyordu. Her santimini, her itişimi kabul etti, bana doğru sallanarak, her dalışımda bana karşılık vermek için yükseldi, ta ki ter cildimizden damlayana ve nefesimiz zorlu nefes alıp vermekten başka bir şey olmaktan çıkıncaya kadar.

Zevk omurgamın dibinde kıvrıldı ve yaklaşan orgazmımı geciktirdim, onun bana ulaştığını hissettim.

"Benim için boşalmalısın," emrettim, "senin boşaldığını hissetmem gerek." Kalçalarını eğdim, böylece her itişte klitorisine çarptım ve uyluklarının belimi sardığını hissettim.

"Oh Tanrım," diye inledi, başını geriye attı.

"Evet!" diye bağırdım, o benim etrafımda boşalırken, beni sıkıca kavrayarak, beni onunla birlikte o sınırın ötesine çekerek, kör edici ışıklar görüşümü kaplarken ve zevk tüm vücudumu sararken, her sinir ucumu doldururken, ben de boşaldım.

Yüksekten indiğimizde, garip bir durumun ya da pişmanlığın başlamasını bekledim, ama ikisi de olmadı. Sadece ezici bir huzur, mutluluk hissi vardı.

"İyi misin?" diye sordum, onun üzerine eğilip bir bukle saçını kulağının arkasına koyarak. Bu, onunla birlikte olmak istediğimden çok daha zor olmuştu.

"İyiden de iyiyim." Gülümsedi. "*Harika* hissediyorum." Eğilip beni öptü. "Bunu tekrar yapabilmemiz için ne kadar zamana ihtiyacın var sence?"

Cevap olarak penisim zıpladı, daha fazlası için çoktan yükselmişti. "Şimdi," diye cevap verdim ve onu öptüm. "Şimdi iyi." Ve öyleydi.

EVIE

"Şaka yapıyorsun," dedim Maxim bizi Charleston'ın kalbindeki tarihi beyaz binaya doğru yürürken. Az önce yolun yukarısındaki küçük bir yerel mekanda, ölmek için pasta ve paparazzilerin hiç görünmediği, hoş ve sade bir akşam yemeği yemiştik.

Maxim bana gülümsedi, bu da kalbimi her gülümsediğinde daha da hızlı attırıyordu. Bana attığı o gülümseme mi? Dergilerde, çevrimiçi spor makalelerinde ve dedikodu gazetelerinde gördüklerimden farklıydı. Bu gülümseme samimi, hassas ve gerçekti.

Benim. O gülümseme *bana* aitti.

Evangeline benim.

Neredeyse iki hafta önce, beni ilk kez sahiplendiğinde söylediği sözler, elektrik akımı gibi vücudumu sarstı.

Son bir buçuk haftadır kendimi çimdiklemem gerektiğini hissetsem de, onun coşkusuna karşılık vermemek elde değildi. Bir buçuk hafta boyunca çılgın bir tutku, dizginlenemez bir şehvet ve eşsiz bir mutluluk yaşadım. O ilk seferden sonra...

Anılarım sıcak bal gibi üzerime dökülürken yanaklarım kızardı.

Birbirimizden ellerimizi çekemedik, bu da milyonlarca yıl geçse bile yaşayabileceğimi hiç düşünmediğim bir şeydi. Yani, Maxim Zolotov'un sadece biraz hava almak için beni sürpriz bir randevuya çıkarmakta ısrar edeceğini kim tahmin edebilirdi ki?

"Bunu beğendin mi?" diye sordu Maxim, çift kapıdan birini benim için açarken.

"Bayıldım," dedim, yerel kitapçının beyaz mimarisini hayranlıkla seyrederek. "Yerel yeteneklere odaklanıyor ve Charleston'ın zengin geçmişini vurgulayan tarihi turlar düzenliyor.

Geçmişî vurgulayan tarihi turlar düzenliyor. Buraya taşındığımızda ilk baktığım yerlerden biriydi."

"Elbette öyleydi," dedi.

Kaşlarımı kaldırdım ve o kapıyı açık tutmaya devam ederken vücudumuz birbirine değecek kadar yaklaştım. "Ne?" diye alay ettim. "Okumayı gerçekten seven bir kızın etrafında olmasına alışkın değil misin?"

Dudaklarını büzdü ve ben hemen dikkatim dağıldı. O dudaklar bedenime tarif edilemez şeyler yapmıştı. Tenimin her santimini öpmüş ve daha önce var olduğunu bilmediğim saf zevk noktalarını keşfetmişti.

"Evie," dedi, sesini alçaltarak hafifçe eğildi. "Senin pençelerin olduğunu hiç bilmiyordum."

Kıkırdadım. "Pençelerim yok ki..."

"Yine de, hayatımdaki eski kadınlara yaptığın o küçük iğneleme biraz küstahçaydı."

Dudaklarımı araladım, sonra başımı sallayarak kapattım. "Haklısın," diye aceleyle söyledim. "Özür dilerim. Bu benim için inanılmaz derecede haksızlıktı. Kiminle birlikte olduğunu ve onların nelerden hoşlandığını bilmiyorum." Bildiğim kadarıyla, Maxim'in geçmişteki fetihleri, tesadüfen model ve A listesi aktrisler olan, çılgın akademisyen dahiler olabilirdi.

"Hey," dedi, boş eliyle çenemi yukarı kaldırarak. "Özür dileme. Küstah olduğunda hoşuma gidiyor."

Mağazaya girmeden önce ona gülümsedim ve mağazanın içinde bizi bekleyen neşeli görünümlü bir kadının yanında durdum.

"İyi akşamlar, Bay Zolotov," dedi kadın, sonra arkasına işaret etti. "Mağaza tamamen sizin. Ben yan taraftaki kafede olacağım. Numaram sizde var, işiniz bittiğinde beni arayın." İkimize gülümsedi, sonra az önce girdiğimiz kapıya yöneldi, açık tabelasını kapalıya çevirdi ve kapıyı arkasında kapattı.

"Bekle, ne?" diye sordum, Maxim'e şaşkın bir bakış attım.

"Kitapçıyı tamamen kendine ait olmasını isteyeceğini düşünmüştüm," dedi.

Ona şaşkın şaşkın baktım. "Sen..." Kafamı salladım ve tamamen boş olan dükkâna göz gezdirdim. "Bir geceliğine *kitapçıyı* kiraladın mı?"

Maxim sırtıttı. "Aslında, teknik olarak birkaç saatliğine. Saat 10'da burada hayalet turu var."

Saatime baktım, sonra tekrar ona döndüm. "Beş saatliğine mi kiraladın?"

"Evet." Bu sözleri sanki insanlar bunu her zaman yapıyormuş gibi çok doğal bir şekilde söyledi. "Sen kitapları seviyorsun," dedi, yüzünde bir anlık endişe belirdi.

"Evet," dedim, hâlâ biraz şaşkın.

Maxim bana doğru adım attı, ellerini nazikçe omuzlarıma koydu. "O zaman neden bu kadar şaşkın görünüyorsun?"

"Benim dünyamda insanlar böyle şeyler yapmazlar, Maxim," dedim.

Kaşlarını çattı, ellerini omuzlarımdan çekip benden bir adım uzaklaştı. Bu mesafe kalbimi sanki bir çekiçe vurmuş gibi hissettim. "Bu çok fazla," dedi, mavi gözlerindeki o soğukluk, önceki rahat mutluluğun yerini almıştı.

"Değil," dedim ve aramızdaki mesafeyi hemen kapattım. Elini tuttum ve onu mağazanın içine doğru çektim. "Bunu seviyorum. Gerçekten seviyorum. Sadece şok oldum." Güldüm. "Daha önce pek fazla randevuya çıkmadım, ama yarısından fazlası sadece akşam yemeğiydi ve hesabı her zaman bölüştükdük."

Maxim beni döndürdü, kollarını bana dolayarak göğsüne çekti. "Bunun randevu olduğunu kim söyledi?"

Utanç beni sardı, cildimin her santimini ısıttı. Gözlerimi sıkıca kapattım. "Oh, doğru. Bu bir randevu değil. Demek istediğim..." Tanrım, şimdi de saçmalıyordum. "Buna randevu demiyordum. Sadece karşılaşıyordum... *bu* her neyse, geçmişte yaşadıklarımla. Ben asla..."

"Senin telaşlanmana bayılıyorum," dedi Maxim, eğilip dudaklarını benimkine değdirdikten sonra çenemden yanaklarıma doğru ilerledi. "Kızarmış çok sevimli."

O beni böyle tutarken, bana dokunurken vücudumun verdiği tepkiyi durduramadım ve titremeye başladım. Kalbimin etrafına bir duvar örmeye çalıştım ama başarısız oldum. Maxim ile aramızda olanların sonsuza kadar sürmeyeceğini, hatta resmi bir şey olmadığını açıklamaya çalıştım. Bu... şans ve şehveti, başka bir şey değildi... en azından onun için.

"Bekle, benimle dalga mı geçiyorsun?" diye sordum ve o beni bıraktı, ama elimi tutmaya devam etti ve dolap raflarına doğru yürüdük. Dikkatim Maxim ve ilk gerçek aşkım olan kitaplar arasında ciddi şekilde bölünmüştü.

"Her zaman," diye alay etti. "Bunu herkes için yapacağımı mı sanıyorsun? İlk randevularımı her zaman bu şekilde yaptığımı mı sanıyorsun?" Omuz silkti, sonra yerel kurgu yazarlarının rafını işaret etti. "Bunları incelemek ister misin?"

Nefesimi verdim.

"Hayır mı?" diye sordu ve ben sadece başımı salladım.

Söylediklerinden tamamen sersemlemiştim. Aklım başımdan gitmişti ve sessiz kalıp Maxim'in ihtiyacı olan her neyse - lanet kırıcı, kolaylık, her neyse - olmak ve bana verdiği parçaları almak istesem de... *yapamadım*.

"İlk randevu mu?" diye sordum, kalbim göğsümde hızla atıyordu.

Kitaplardan gözlerini ayırdı, soruyu anlamamış gibi kaşlarını kaldırarak bana baktı.

"Burada ne yapıyoruz, Maxim?"

"Sana okuyacak birkaç kitap daha bulacağımızı sanıyordum," dedi ve sonra bana lezzetli bir sırıtış attı. "Belki romantik kitaplardan. Bazı ateşli sahnelerin gerçekliğini kontrol etmene yardım edebilirim."

Bu sözler kalbimi kıpır kıpır etti, Maxim'in yeni şeyler denemeye hazır olduğu düşüncesi damarlarımda bir heyecan dalgası yarattı.

Benimle.

Kahretsin, başım büyük belada.

"Hayır," dedim, şaşkın bir şekilde. "Burada değil, burada. Ama şey gibi..." Aramızdaki mesafeyi işaret ettim. "İlk randevu dedin ve evet, oda arkadaşlığı sınırlarını aştık ve benim senin uğurlu tılsımın olduğumu söylediğini biliyorum, ama hepsi bu mu?"

Maxim'in yüzünde daha ciddi bir ifade belirdi. "Biz bir çift miyiz diye mi soruyorsun?"

Midem düğüm düğüm olmuştu.

Neden? Neden ağzımı açıp açıklama istemek zorunda kaldım? Beni mahvetme gücü vardı ve yine de onunla olan bu şansı kaybetmekten korkuyordum. *Herhangi* bir şans, sonunda beni mahvetsede bile.

"Bak, ikimiz de senin göz önünde olan hayatının hayranı olmadığımı biliyoruz," dedim. "Ve kamera arkasında kendimi çok rahat hissediyorum. Kamera önünde mi? Titredim. Maxim kamerayı tutmadığı sürece, nadiren kamera önünde olmak isterdim. "Yaptığımız her neyse, bunu kamuoyuna açıklamayı istemiyorum..." iç geçirdim, keşke çenemi kapalı tutup bu konuşmayı zorlamak yerine okumak için lezzetli kitaplar bulsaydım. Mağazanın içine doğru yürüdüm, zihnimi bulanıklaştıran onun baş döndürücü kokusunun olmadığı bir nefes alma alanına ihtiyacım vardı. Köşeyi döndüm, renkli kitap sırtlarıyla dolu başka bir raf sırasını geçtim, kitapları gördüm ama başlıklarını okumadım. Kağıt, deri ve hafif bir kahve kokusuyla dolu temiz havayı içime çektim ve göğsüm biraz rahatladı.

"Evie," diye seslendi Maxim, tavana kadar uzanan kitap raflarıyla çevrili, تنها bir köşeye sıkışmış küçük bir oturma alanına ulaştığımda beni durdurdu. Renkler, kitaplar, zengin deri kanepeler ve sandalyeler ve masif maun masa, her biri okuyucuyu oturup bir süreliğine kaçmaya davet ediyordu.

"Evie," dedi tekrar, elimi çekerek beni dönüp ona bakmaya zorladı. Kobalt mavisi gözleriyle bana baktı, gözlerinde ihtiyat yoktu, öfke yoktu, bir sonraki maç, antrenman veya şut hakkında düşünmüyordu. Odaklanmıştı, buradaydı, *dinliyordu*. "Biri bana seni sorarsa, benim için ne ifade ettiğini inkar etmeyeceğim."

"Senin uğurlu tılsımın," diye açıkladım.

Göğsünden düşük bir homurtu yükseldi, elleri kalçalarımın düştüğünde ve sırtım arkamdaki kitap rafına değene kadar beni geriye doğru yürüdüğünde, sinir uçlarımda her biri uyandı. Beni köşeye sıkıştırdı, ellerini başımın iki yanına koydu, gözleri benimkilerden hiç ayrılmadı.

"Sen sadece benim uğurum değilsin," dedi, dudaklarını benimkilere yaklaştırarak, geri çekilmeden önce çok hızlı bir öpücük kondurdu. "Sen benim..." Kaşları tekrar çatıldı. "Sen benim *Evangeline*'imsin. Sabah uyandığımda ilk düşündüğüm, uykuya dalmadan önce son düşündüğüm sensin. Beni maaşım ya da statüm için değil, ben olduğum için gören kadın sensin. Bu mevsimde beni tatlı yemeye ikna edebilen

beni tatlı yemeye ikna edebilen ya da sadece boxer şortumla kaymaya ikna edebilen tek kişisin."

Son cümleye güldüm, kalbim göğsümde kabardı. "Yani," dedim, sözlerim aramızda bir fısıltı gibiydi. "Başka biriyle olmamı istemediğini mi söylüyorsun?"

Dudaklarından bir başka homurtu çıktı ve ellerini hareket ettirerek belimin etrafına kaydırıldı ve beni kendine doğru çekti, göz açıp kapayıncaya kadar beni göz hizasına kaldırdı.

"Siktir. *Hayır*," dedi, sözleri ilkel ve iddialıydı. "Başka kimse sana dokunamaz. Sana dokunmayı düşünemez." Beni tekrar rafa doğru itti ve ben içgüdüsel olarak ayak bileklerimi beline doladım, giydiğim uzun etek o kadar yukarı çıktı ki kalçalarımın etrafında toplanmıştı.

O da bu durumu kullanarak ellerini uyluklarımın üzerinde kaydırıldı ve aramızdaki küçük boşluğa girerek beni örten dantelin üzerinden okşadı.

Bu his karşısında nefesim kesildi, vücudum onun alaycı dokunuşlarıyla sıcaklık doldu.

"Adımın dilinde olmasını istiyorum," dedi, alt dudağımı ısırarak. "Kokumun teninde olmasını istiyorum. Geceleri rüyada beni arzulayacak ve uyanınca içimde beni isteyecek kadar çok kez benim sikimde boşalmanı istiyorum."

Başparmağıyla klitorisimin etrafında daireler çizdiğinde, uyluklarım titremeye başladı ve boğazımdan bir inilti kaçtı.

"Peki ya sen?" diye nefes nefese sordum, arzuyla ona doğru eğildim. "Ya sen, Maxim? Şu anda seni anlayan tek kişi ben miyim?" Elimi uzattım, parmaklarımı saçlarına doladım ve ağzı ağzıma değene kadar çektim, dilimi dudaklarının arasına kaydırđım, tadını çıkardım.

"Siktir, Evie," dedi öpüşmemizin arasında. Geri çekildi, parmaklarını uyluklarımın arasına kaydırıldı, külotumu yana itti ve iki parmağını içime kaydırıldı. "Başka kimse yok. Hiç olmadı."

Kitaplığa yaslandım, gözlerim kapanırken o parmaklarını içime pompalıyordu. Sıcaklık omurgamı yaladı ve saçlarını daha sıkı kavradım. "Maxim," diye nefes nefese, bakışlarımı ona çevirdim. "Dükkan... biri

görebilir..." Sözlerim, o beni daha sert okşayarak, sahip olduğu uç noktaya doğru ittiğinde iniltiye dönüştü.

"Şu anda biri buraya girse, ne kadar muhteşem olduğunu görürdü. Senin kıvrımlarını taparcasına seven, gözlerinde kaybolan ve zevkini sonuna kadar yaşayan bir adam görürdü." Ağzını ağzımın üzerine eğdi ve o kadar ateşli bir öpücükle beni damgaladı. "Mağaza halka kapalı, yani kimse bizi görmeyecek," diye beni sakinleştirdi, ama gözleri benimkilerle buluştuğunda hareketleri durdu. "Ama sen söyle, kitaplara bakmaya geri dönelim."

"Tanrım," dedim, onun etrafında titreyerek. "Sen mükemmel bir adamsın."

Gözlerinde kobalt mavisi bir ateş parladı. "Evie," diye uyardı ve yemin ederim o ses beni sarhoş etti. Benimkine benzeyen bir çaresizlik ve ihtiyaçla adımları fısıldadığı şekilde.

"Beni indir," diye fısıldadım ve o hemen beni ayağa kaldırdı.

Kaslarındaki gerginliği, ihtiyacını bastırıp yeniden odaklanmak için gösterdiği çabayı görebiliyordum.

Ama ben ona gülümsedim, avucumu göğsüne koyup onu en yakın sandalyeye oturtana kadar geriye doğru ittim...

Ve onun önünde dizlerimin üzerine çöktüm.

"Evie?" diye sordu, ama ben artık kelimeleri bir araya getiremiyor, onun kot pantolonunun fermuarını açmaya çalışıyordum.

Ağzımı açıp konuşsaydım, sadece bir dizi şüphe ve endişe dökülürdü. Onun alışık olduğu kadar deneyimli olmadığını biliyordum, ama şu anda, bu anda, tek istediğim onu yutmaktı.

Arzu ve içgüdülerimin beni yönlendirmesine izin verdim ve elimi pantolonunun içine sokarak, sertleşmiş penisini sınırlarından kurtarana kadar hareket ettirdim. Ve tereddüt etmedim, endişelenmek için kendime iki saniye bile zaman tanımadım...

Dudaklarımı penisine doladım ve emmeye başladım.

"Siktir," diye inledi Maxim, kalçaları sandalyeden kalktı.

Tek elimle onu avuçladım, pompalamaya ve hissi keşfetmeye başladım, dilimi penisinin ucunda dolaştırdım, tuzlu, sıcak ve saf Maxim'in tadı nabzımı çıldırttı. Ağzımı genişlettim, onu olabildiğince içime almaya çalıştım, ama lanet olsun, adam *çok* büyüktü.

"*Evangeline*," diye inledi Maxim, parmaklarını saçlarıma geçirip nazikçe kavradı. Bu his, cildimin her santimetresine alevler saçtı.

Serbest elimi onun kocaman uyluklarından birinin üzerine kaydırđım, onu daha sert emdiğim sırada tırnaklarımı hafifçe batırdım, başımı yukarı aşağı sallayarak onu daha derine aldım. Saçımı kavrayan el sıkılaştı, Maxim'in göğsünden bir inilti yükseldi, bu da benim heyecanımı daha da artırdı.

Çünkü bu bir *coşkuydu*.

Maxim ile bu şekilde birlikte olmak, onun bana her zaman etkilediğı gibi onu etkilemek, şimdiye kadar hissettiğim en tatlı heyecandı.

Dilimi onun başının üzerinde gezdirerek hızımı değıştirdim, yavaşça onu santim santim içime aldım, sonra tekrar hızlı hızıma döndüm...

Maxim saçımı nazikçe çekti, penisi dudaklarımdan çıkarken bir pop sesi çıktı ve gözümü kırpmaya bile zamanım olmadan beni kaldırıp kucağına oturtdı. Beni bacaklarını açarak oturtdı ama dizlerimin üzerinde kalmam için beni tuttu, elini eteğimin altına soktu ve gözlerime bakmaya devam etti. Parmaklarını kalçama doladı, dantel ipin altına soktu ve

Ve dikiş yerlerinden yırttı.

O, zarar görmüş kumaşı çıkarıp cebine koyarken, ben eteğimin altında tamamen çıplak kalmıştım. Diğer cebine uzanıp, folyo bir paket çıkardı ve onu yırttı.

Dudaklarımdan bir kahkaha çıktı. "Hazırlıklıydın, değıl mi?" diye alay ettim.

Beni biraz kaydırđı ve sertleşmiş penisine prezervatifi geçirdi. "Seninle mi?" diye homurdandı ve ellerini kalçalarıma geri koydu. "Her zaman. Şimdi otur," diye emretti ve ben de söyleneni yaptım.

Onun üzerine çöktüğümde, tüm vücudum onun penisinin içime santim santim girmesinin hissiyle daraldı. O öne eğildi, göğüslerimiz birbirine değıdi, bir elini

diğer eliyle gömleğimin altını keşfederek, dantelin üzerinden meme ucumu okşarken göğsümü avuçladı.

"Maxim," diye fısıldadım, onun büyüklüğüne alışmak için birkaç saniye hareketsiz kaldım. Buna hiç alışabilecek miydim? Onunla tamamen doldurulmuş hissine hiç alışabilecek miydim?

"Hazır olduğunda söyle," dedi ve sesindeki kaba istek beni onun için tamamen eritmişti.

Eğildi, boynumun yanına, köprücük kemiğimin üzerine ve tekrar yukarıya, ağzımı geri almak için yakıcı öpücükler kondurdu. Dilini dudaklarımın arasına sokarak ağzımı okşadı, beni tahrik etti, öpücüğüyle beni tüketti.

"Hazırım," diye iç çektim dudaklarının arasında.

O, hemen omurgamın dibindeki koluyla beni kendine çekti ve bu hareket omurgamda elektriksel bir titreme hissi uyandırdı. O bunu tekrar yaparken, başımı geriye doğru eğerek inledim.

Ve tekrar.

Bu hareketler, vücudumun her santimetresinde sıcak titremeler uyandırdı.

Beni kendine doğru çektiği her seferinde, içimdeki o noktalara vurarak zihnimi parçaladı ve ruhumu sarsdı.

Hareket ettim, ellerimi göğsüne dayadım, onu sandalyede olabildiğince geriye iterek kontrolü ele aldım, onun beni işkence etmekten aldığı zevk kadar ben de ona işkence etmek istedim. O geriye yaslandı, gözleri bana bakarken dans ediyordu. Ellerini tutup göğüslerime yönlendirdim, onun üzerine yuvarlandım, bu da onun inlemesine ve benim de bu hisle onun üzerinde titrememe neden oldu.

Sonra kendimi kaldırdım, penisinin ucuna kadar kaydırdım ve tekrar aşağı indim.

"Maxim," dedim, hareketi tekrar yaparak. "Sen..." sözleri nefes nefese söyledim. "Çok iyisin."

"Sen inanılmazsın," dedi, meme uçlarımı çimdikleyip, o lezzetli acıyı yatıştırdı.

Kalçalarımı onun üzerinde salladım, sonra çekip tekrar tekrar sonuna kadar içine girdim. Hızı artırdıkça nefes nefese kaldım,

bizi ikimizi de sarmalayan bir ritme kapıldım.

Bir elimi serbest bırakıp yüzümdeki saçları ittim, bunu yaparken altımdaki onun bakışlarını yakaladım, onu görünce damarlarımdan sıvı ateş akıyordu.

Gözleri, onun sikini sürerken beni *izlerken* erimiş ateş gibiydi.

Orada sadece saf arzu, zevk ve *ihtiyaç* parıldıyordu.

Bu yüzden onu daha sert bir şekilde sürdürdüm, sahip olduğum tüm gücümle zevkimi kovaladım.

Kitaplarla dolu odanın ortasında, alınlarımızda ter damlaları oluşana ve elleri çoktan kalçalarımın inip beni oradan tutarak, her vuruşunda bana karşılık verene kadar ona karşı sallandım.

Zihnim uğulduyordu, vücudum gerginleşmişti, içimdeki her şey onunla en inanılmaz şekilde çarpışıyordu.

Bu, hayal ettiğim her fantezinin bin katıydı. Bu, saf mutluluktı.

Bu, Maxim Zolotov'un en iyi haliydi. Ve o

benimdi.

O anda, tamamen *benimdi*.

"Maxim." Adı dilimden döküldü, içimdeki her şey kıvrılıp gerilirken hem bir dua hem de yalvarış gibiydi. "Lütfen," diye yalvardım, uyluklarım titriyor, kalbim hızla atıyor, orgazmım giderek artıyordu.

"Orada mısın, bebeğim?" diye sordu, sesi boğuktu. "Evet," diye nefes nefese cevap verdim.

"*Evet*, lanet olsun," dedi, sandalyenin kenarına kayarak beni de yanında götürdü ve tam kontrolü ele geçirip, beni acımasız bir çılgınlıkla sikmeye başladı, ben de boşalırken onun sikini sıkıca kavradım.

Ama o henüz

bitirmemişti. Daha

bitmesine bile yakın

değildi.

Bizi hareket ettirdi, beni geriye yasladı ve tamamen yeni bir açıdan beni aldı, bir orgazmı diğerine doğru itti, içimdeki zevkin son damlasını da sıkarak, neredeyse düzgün göremeyecek hale gelene kadar. Ve tam da bir daha boşalamayacağımı, vücuduma yaptıklarından dolayı nefes alamayacağımı düşündüğüm anda, içimde bir derece daha sertleşti ve parmaklarıyla klitorisimi okşarken yavaş, uzun vuruşlara geçti.

Vücudumdaki her sinir ucu, sonsuz bir alevle parladı, titredi, beni tahrik etti ve tüketti, ta ki onun adı dudaklarımdan dökülene ve vücudum onun vücuduna yapışana kadar, o da içimde boşaldı.

Beni kendine çekti, nefesimizi toparlarken nazikçe tuttu ve dudaklarımdan çıkan baş döndürücü, sarhoş gibi kıkırdamayı durduramadım.

Maxim bana sıırttı. "Ne oldu?" diye sordu, biraz nefes nefese.

Tekrar kıkırdadım. "Az önce beni bir kitapçıda siktin."

Beni biraz daha sıkı tuttu. "Tanrım, şu *ağzın*," dedi, sonra başını eğdi.

"Bunun nesi komik?"

"Burası seks içeren kitaplar almak için gittiğim yer... bilirsin... kitapçıda sevişmek *için*."

Maxim güldü, titreşimler hala içimde olduğu yerde aşırı duyarlı bedenimi yeniden ateşledi. "Güzel," dedi, nazikçe beni üstünden indirip köşedeki banyoya koşarak temizlenmeye gitti. Hemen geri döndü. "Bu, bana yaptığım tüm o şeyleri düşünmeden bir daha kitap almayacağın anlamına geliyor."

Dudaklarımı araladım, onun tadı, onun dokunuşu beni o kadar sarhoş etmişti ki, neredeyse gerçeği ağzımdan kaçırıyordum. Bunun doğru olması için beni bu mağazada sikmesine gerek yoktu. O her zaman benim fantezim olmuştu, gece yarısı ateşli kitaplar okurken hayal ettiğim kişi.

"Alışveriş yapmak için hala vaktimiz var," dedi ben de kendimi toparladıktan sonra. "Hadi." Elimi tuttu. "İstediğin tüm kitapları alabilirsin."

Elimi eline koydum, tüm vücudum sıcak bal gibi hissediyordu ve ruhum bana yaptıklarından dolayı acıyordu.

Çünkü daha önce Maxim'i kenardan, onun beni aramayı hiç düşünmediği gölgelerden sevmiştim.

Ama Şimdi?

Şimdi ruhumun her santimetrekaresi ona aitti.

Maxim Zolotov'un beni *herhangi* bir Őekilde ele geĀirmesine izin vermek korkunĀ bir tehlikeydi, ama bunu sorgulayacak kadar akıllı ya da gűĀlű deĀildim.

MAXIM

Otel barı pazartesi gecesi için kalabalıktı, ama nereye gidersek gidelim her zaman kalabalık görünüyordu. Bu gece Detroit'taydık, beş günlük yol yolculuğunun ilk durağıydı ve ben barın ucunda oturmuş, Evie'nin son mesajıma cevap vermesini beklerken taburemin alt rayına ayağımı vuruyordum.

O gece, MFA programından birkaç arkadaşıyla birlikte, gece derslerinden sonra bir şeyler içmek için dışarı çıkmıştı, ama o kadar sık mesajlaşıyorduk ki, sanki onun yanında oturuyormuşum gibi hissediyordum.

Evie: Cidden, Jordan az önce bara çıktı ve şarkı söylemeye başladı.

Maxim: Karaoke gibi mi?

Jordan, daha önce duyduğum bir isimdi — onun programındaki erkeklerden biri — ve ben, 800 mil uzaktayken başka bir erkeğin benim kız arkadaşımın dışarıda olması nedeniyle içimde yükselen mantıksız kıskançlığı bastırdım.

Evie: Coyote Ugly gibi.

Evie: ve durum çirkinleşiyor. Sanırım Chuck onu aşağı indirecek.

Chuck da kimdi? *Sana sınıf listesini vermek zorunda değil. Sakin ol.*

Flört etmek benim için yeterince tanıdık bir kavramdı. Bir kadınla tanışır, onu sever

kadını gördün, ikinize de yararı olduğu sürece o kadınla görüştün. Ama kıskançlık? O tamamen başka bir şeydi ve benim için işlevsel bir aile dinamiği kadar yabancı bir kavramdı. Evie ve ben *ne* yaptığımızı tam olarak tanımlamamıştık, ama ne olursa olsun, bunu sadece birbirimizle yaptığımızı biliyordum ve ona güvenmediğimden değildi, çünkü güveniyordum. Ama o, bizim *ne yaptığımızı* gizli tutmak ve meraklı gözlerden uzak tutmak istediğini oldukça açık bir şekilde belirtmişti.

Genelde mahremiyeti severdim. Magazin dergileri baş belasıydı ve asla gerçekleri doğru aktarmazlardı. Ama Evie'yi sanki

Anladım ki o, benimki gibi hayatını herkesin gözü önünde sergilemekten hiç hoşlanmıyordu, ama biri sorarsa aramızda olanları inkar etmeyecektim. Bu pislik bir hareketti ve ben pislik olmamak için elimden geleni yapıyordum.

Maxim: Eğlendiğine sevindim.

Gerçekten eğleniyordum. Mila gittiğinden beri çok içine kapanmıştı ve Mila'yla... ya da benimle bağlantısı olmayan arkadaşlarla sosyal çevresini genişletmesi harikaydı. Evet, Reapers'a uyum sağlamasını seviyordum ve her zaman sevmiştim, ama ilişkiler konusunda pek iyi bir geçmişim yoktu ve bu işi batırırsam Mila ve Reapers'la olan ilişkisini tehlikeye atmış olacaktım.

O yüzden batırma.

Evie: Sen burada olsaydın daha çok eğlenirdim. Ağzımın köşeleri gülümsedi.

"Bu gece kaybettin." Tanıdık, aksanlı ses, babam yanımdaki boş tabureye oturup barmene elini kaldırdığında midemdeki akşam yemeği kesildi. "Nisan ayındayız, Maxim. Playofflar bir ay sonra başlayacak ve kaybetmeyi göze alamazsın."

"Orası Sterling'in yeri," dedim, telefonumu ekranı aşağı bakacak şekilde çevirerek. "Her an tuvaletten dönebilir."

"Şu anda boş." Çenesi sıkıldı ve ben, boğazıma yerleşen gerginliği gidermek umuduyla sipariş ettiğim buzlu suyu uzun bir yudumla içtim. "Zaten, ne zamandan beri Sterling'le bu kadar yakınsın? Seni her gördüğümde, o da yanında dolanıyor."

"Son iki sezondur aynı takımdayız baba. Yakınlaşmamız kaçınılmazdı." Başparmağımla bardağımın üzerinde biriken buğu izlerini sildim.

"Caspian nerede? O her zaman seni tetikte tutardı, ikinci periyotta yaptığın gibi aptalca hatalar yapmanı engelledi." Barmen'e parmaklarını şıklattı ve bir viski sipariş etti.

Siktir, bunu yapmasından nefret ediyordum, sanki etrafındaki herkes ondan çok aşağıdaymış gibi davranıyordu, sanki aynı havayı soluduğumuz için hepimiz onun ayaklarını öpmemiz gerekiyormuş gibi. "Caz sezon dışında takas edildi, hatırladın mı?"

"Doğru." Başını salladı ve içkisi önüne konduğunda barmene teşekkür etme zahmetine girmede, ben ettim. "Bir kızın peşinden Reapers'ı terk ettiğine inanamıyorum."

"Aşık olduğu bir kız için."

"Siz bu yıl finale çıkacaksınız. Caspian aptalın teki." "Caspian mutlu." Omuz silktim.

Babam homurdandı ve içkisini içmeye başladı. "Bu gece kaybettin."

"Bunu zaten söyledin." Axel, Sawyer ve Brogan ile yanıımızdan geçerken elimi salladım. Telefonum çaldı ama açmadım.

"Bütün maç boyunca dikkatin dağınık gibi oynadın." Bana döndü, kalın kaşlarının altındaki gözleri daralarak telefonuma baktı. "Ama ikinci devrede o defans oyuncusunu geçirmene izin vermek affedilemez bir hataydı ve bu hata, maçın gidişatını değiştiren bir gole yol açtı. Bu yenilgi senin suçun, Maxim."

"Dikkatim dağılmamıştı," diye tartıştım, Sterling'in köşeden yaklaştığını gördüm. Kahretsin, keşke babam eve gidip hayatımın çoğunda yaptığı gibi maçları televizyondan izleseydi. Sezon yetmezmiş gibi, babamın eklediği baskı da omuzlarımı çökertmeye yetiyordu.

"Dikkatin dağınıktı. O senin yanından dans ederken, sanki puck'ın nerede olduğunu bile bilmiyormuşsun gibi o ribaundu kaçırdın." Telefonumu bardan kaptı ve ben küfrettim. Her zaman yıldırım gibi hızlı elleri vardı. Onu bu kadar muhteşem bir kaleci yapan şeylerden biri de buydu.

"Geri ver." Dikkatli bir şekilde sesimi yükseltmeden, dikkat çekmemek için elimi uzattım. Sinirlenip telefonu geri almak o an için tatmin edici olabilirdi, ama yaptıklarımın bedelini ödeyecek olan ben değildim.

"Bir kadın var, değil mi?" diye suçladı. "Bu yüzden bu kadar dikkatsizsin. Sezon dışında bunu konuşmuştuk sanıyordum. Bu yıl sadece oyuna odaklanacağın konusunda anlaşmıştık sanıyordum."

"Geri ver." Ses tonum değişti ve o da bunu fark etti, alaycı bir şekilde kaşlarını kaldırdı.

"Vay vay. Hassas mı oluyoruz?" Telefonu ters çevirdi ve kilit ekranında görünen Evie'nin mesajının önizlemesine baktı.

Evie: Eve gidiyorum. Vardığımda mesaj atarım.

Babam uzattığım eli görmezden geldi ve telefonu bara koydu. "Evie'nin eve varması seni neden ilgilendiriyor ki?"

Siktir. Siktir. *Siktir.*

Evie'nin benim için ne kadar önemli olduğunu ortaya çıkarmak, hatta ima etmek bile onu babamın hedefine sokardı.

"Çünkü Mila İtalya'dayken benimle kalıyor, bu da onu benim sorumluluğum haline getiriyor." Telefonumu aldım ve arka cebime attım.

"Küçük fare gibi bir kız," diye mırıldandı babam, bir yudum daha alarak.

"Mila'nın onda ne bulduğunu hiç anlamadım."

Tüylerim diken diken oldu. "Muhtemelen onun..." "Benim koltuğumdan kalk," diye emretti Sterling babama.

Gerekirse Jansen'in önüne geçebilmek için hafifçe yerimi değiştirdim.

Babam alçak ve kötü bir kahkaha attı. "Oldukça cesursun, Jansen."

"Koltuğumdan kalk," diye tekrarladı Sterling, kollarını göğsünde kavuşturarak.

"Söylesene, beni büyükbaba mı yapacaksın? O kızla evlendin... adı neydi?" Babam çenesindeki hafif sakalı kaşıdı. "Doğru... London. Neredeyse bir yıldır evlisiniz."

"Karımdan bahsetme bile ve koltuğumdan kalk," diye öfkeleni Sterling.

"Kardeşin gibi çok hassassın." Babam başını salladı, bara yirmi dolar attı ve ayağa kalktı. "Zaten gitmem gereken bir toplantım var."

Barın diğer ucuna, uzun bacaklı esmer bir kadının gülümseyerek babama el salladığını gördüm. Midem bulandı ama ağzımı kapalı tuttum.

"Biliyor musun," dedi babam, Jansen'e dönerek. "Eldiveninle ilgili birkaç ipucu verebilirim. Sen biraz..."

"Senden hiçbir şey istemiyorum ve ihtiyacım da yok. Buraya kendi başıma geldim ve kendi başıma kalacağım." Babamın yanından geçip boş bar taburesine oturdu, öne dönerek babama sırtını çevirdi.

Babamın Sterling'in ensesine açıkça bakarken yüzündeki öfke, bana söyleyecek bir şey bulmak için çabalattı. "İkinci periyodun filmlerini izleyeceğim."

Babamın bakışları bana kaydı. "Bunu yap, Maxim. Bu, senin oynadığın takımların ilk kez finale, Kupaya çıkma şansı olduğu yıl. Sakın bunu mahvetme."

Esmer kıza el salladı ve ona doğru yürüdü, yanına vardığında kolunu beline doladı ve onu asansöre doğru götürdü.

"Adi herif," diye mırıldandım.

"Neden onun sana böyle konuşmasına izin veriyorsun?" Sterling, aklımı kaçırmışım gibi bana baktı.

"Sen anlamazsın." Suyu yudumladım ve garson Sterling'in ve benim önümüze iki taze bardak koyduğunda ona teşekkür ettim.

"Çocukken onun saçmalıklarına katlanabilirsin, ama artık yetişkinsin. Ona siktirip gitmesini söyle. Ne yapacak ki? Kalabalık bir barda sana yumruk mu atacak?"

"Neden *onun bana* yapacağı şeylerden korktuğumu düşünüyorsun?" diye bağırdım, arka cebimden telefonumu çıkarıp tezgahın üzerine koydum, böylece Evie eve vardığında bana mesaj attığında kaçırmamış olacaktım.

Sterling'in kaşları şaşkınlıkla çatıldı.

"Annem hâlâ onunla birlikte evde yaşıyor." Ben iç geçirdim. "Tabii evde olduğu zamanlarda. Onun bana ceza vermek için anneme yapacağı şeylerin karşılığında, benim yapabileceğim hiçbir cevap, hiçbir alaycı söz yok."

Jansen gözlerini kırptı ve başını sallayarak içkisini kendine doğru çekti. "Görünüşe göre yeminlerine de saygı duymuyor. Annem biliyor mu?"

Başımı salladım. "Bir keresinde ona söyleme hatasına düştüm. Babamın evlilik dışı ilişkilerini çok iyi bildiğini ve bunları yüzüne vurmasına gerek olmadığını söyledi." İçkimdeki buza baktım. "Sonra

biz doğduğumuzda takımla seyahat etmeyi bıraktığı için bunun bizim suçumuz olduğunu söyledi."

"Siktir," diye mırıldandı. "Harika ebeveynlik becerileri." "Yapma," diye tısladım, başımı çevirip ona sertçe baktım. "Ne?" Gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Seninle bir anlaşma yapalım. Sen annem hakkında kötü konuşma, ben de seninkiler hakkında kötü konuşmayayım, anladın mı?" Ailemle ilgili bazı konular tartışmaya açık değildi. Onun kardeşim olup olmadığı umurunda değildi.

"Tamam. Anlaştık." Yutkundu ve yavaşça başını salladı, sanki aramızda kalan birkaç sınırdan birini aştığını biliyormuş gibi.

"Anlaştık." Suyun yarısını bir dikişte içtim, keşke daha sert bir şey olsaydı diye düşündüm.

"Ama yine de babam hakkında kötü konuşabiliriz, değil mi?" diye sordu Sterling. Dudaklarım gülümsedi. "Evet, babam serbest hedef."

"Harika."

* * *

Ertesi gece Buffalo'daydık, sonra bir gece sonra orada kazandık ve arenadan direkt Boston'a giden uçağa bindik.

Otobüsümüz otele vardığında neredeyse gece yarısı olmuştu ve ben, oda anahtarları dağıtılırken lobiden mesaj attım, ayakta kalabilmek için gözlerimi zorla açık tuttum.

Çok yorgundum.

Maxim: Buraya yeni geldim. Odadan ararım.

Evie öpücük emojisiyle cevap verdi. Tanrıya şükür babam izlerken bunu göndermemişti.

Yine de itiraf etmeliyim ki, çok tatlıydı. Evie'nin her şeyi tatlıydı: gülüşü, kızarması, mümkün olduğunca sağlıklı yemek pişirmeyi öğrenmesi. Ve onda tatlı olmayan her şey çok seksi idi. Aslında,

onun hakkında sevmediğim tek bir şey bile bulamamıştım, bu hem harika hem de çok korkutucuydu.

"Orada işlerin yolunda gitmesine sevindim," dedi Asher, yanımda dururken utanmadan telefonuma bakarak. "O, maç sonrası röportajında bahsettiğin uğurlu tılsım mı?"

"Belki." Omuz silktim. Belki Evie spot ışığında olmak istemiyordu, ama röportajları izlerse, onu düşündüğümü anlardı.

O güldü. "Senin düştüğünü göreceğimi hiç düşünmemiştim, Zolotov. İzlemesi eğlenceliydi."

Gözlerimi kırptım, sözleri uçuş sırasında uyuduğum halde geçmeyen yorgunluğumu bir anda silip süpürdü. "Düşmekten hiç bahsetmedim ki."

"Gerek yok." Beş bin dolarlık takım elbise giymiyormuş gibi omuz silkti. Ama çoğumuz giyiyorduk. Seyahat ederken takım elbise ve kravat üniformamızdı, tek istisna uçaktı. "Bu adamların atılım yapmasını yeterince gördüm, işaretleri biliyorum."

"Peki bu işaretler nelerdir?"

"Çok daha fazla gülümsüyorsun. A oyunun tek oyununmuş gibi oynuyorsun." Ağzının köşesi sırtarak kıvrıldı. "Ocak ayında durum böyle *değildi*."

"Touché," diye mırıldandım.

"Senin, o gerginliği atmanı teklif eden kadınlara hiç bakmadığını gördüm, ve bu sadece sezonun ilk yarısında olduğu gibi kendini kaptırmadığın için değil. Artık *bakmıyorsun* bile." Telefonumu tuttuğum ellerimi işaret etti. "Ve sanki hayatın en büyük sorularının cevabı ondan çıkacakmış gibi, tıpkı onlar gibi, o telefona bakıp duruyorsun." Sterling, Brogan ve Briggs'in telefonlarını çıkardıkları ve benim gibi aşağıya baktıkları sol tarafı işaret etti.

"Gözlem yeteneğin çok korkutucu," diye mırıldandım. "Her birinizin nasıl olduğunu bilmek benim işim," diye cevapladı.

Adım okundu ve öne çıkıp anahtarımı aldım. Her zamanki gibi sonuncuydum. *Alfabetik sırayı seviyorum*. "Bu gece burada kalacak mısın?" diye sordum, Asher ellerinde hiçbir şey olmadan orada kalınca.

"Hayır. Sadece sizin iyi bir şekilde içeri girdiğinizden emin olmak istedim. Poker oyunum var ve uçağım otuz dakika sonra kalkıyor." Saatine baktı ve ayrılmak için döndü.

"Silas," diye seslendim ve dönmesini bekledim. "O oyunlarda neyle bahis yapıyorsunuz? Poker fişleriyle mi? Parayla mı? Zaten hepinizin tonlarca parası var."

Yüzünde yavaşça bir gülümseme belirdi. "Fişler mi? Para mı? Hayır tabii ki. Biz gerçekten önemli şeyler için oynarız." Bu gizemli küçük yorumla ayrıldı ve ben odama çıktım.

Telefon kulağımdaydı, kapımın kilidini açarken Evie'ye bağlanıyordu.

"Aman Tanrım, Maxim, iyi misin?" diye cevapladı, sesinde panik vardı.

"Ne?" El bagajımı pencere kenarındaki sandalyeye attım ve kravatımı çektim. "Ben iyiyim, maçtan önce aramaya fırsat bulamadığım için günün nasıl geçtiğini sormak için aradım."

"Vurulmuşsun!"

Gülümsedim. "Evet, her zaman darbe alırım." Takım elbiseyi, ayakkabıları, her şeyi çıkardım, sonunda sadece boxer şortum kaldı.

"Ama *gerçekten* darbe aldın," dedi yumuşak bir sesle. "Yere düştün ve orada... on dakika kadar kaldın." Sesindeki endişe göğsümü sıkıştırdı, aynı anda hem sıkı hem de sıcak hissettirdi.

"İlk periyotta mı?" diye tahmin ettim, maçı düşünerek. Tahtaya sert bir darbe almıştım ve başım dönmüştü, ama ciddi bir şey değildi.

"Evet!"

"Bebeğim, o bir şey değildi. Ben iyiyim. En fazla birkaç saniye yerde kaldım." Yatağıma uzandım ve Boston silüetine baktım.

"On dakika gibi geldi," diye mırıldandı. "Ödümü kopardı."

"Evangeline." Kahretsin, onun endişesi beni sevindirse de, kendimi... önemseniyormuşum gibi hissettirse de. "Bana vurulduğunu biliyorsun. Vurulduğumu gördün. Buzdan taşınmadığım sürece iyi olacağımı biliyorsun, değil mi?"

"Seninle telefonda konuştuğum her an zihnini benimle birlikte," diye hatırlattım ona. "Ama yataktan yeni kalkmış, yumuşacık ve uykulu halini görmeyi özlüyorum."

"Ben de seni özlüyorum," dedi sessizce. "Bu ev sadece bana kalınca çok büyük geliyor." "Orada olduğumu hayal etmek ister misin?" Sikimi avuçladım.

"Sabah altı da dersim varken, gece yarısı beni seks için aramış *olamazsın!*" Güldü, ama sesinde yorgunluk duyabiliyordum. Evie birçok şeydi, ama gece kuşu değildi.

"Sadece sesini duymak için aradım," diye dürüstçe cevap verdim. "Sesini duymaya çok alıştım." Telefon seks yapmaya karşı değildim, ama onun bunun tek nedeni olarak düşünmesini istemedim.

Derin bir nefes aldı, sonra bir tane daha, ve aramızda sessizlik uzadı. Haftalardır aramızdaki bu konuyu konuşmaya en çok yaklaştığımız andı.

"Garaj kapısının açıldığını duyduğumda gülümsemeye çok alıştım," dedi sonunda, sesi sessizdi.

"Evet, anlıyorum." Yine uzun bir sessizlik oldu, ama rahatsız edici değildi. Evie ile ilgili hiçbir şey rahatsız edici değildi. "Sen benim günümü televizyonda izlediğine göre, bana senin gününün nasıl geçtiğini anlat."

O, mutlu olmayan bir şekilde iç geçirdi. "Bugün eleştiriler sırasında çok sert eleştirildim."

"Birini öldürmem mi gerekiyor?" Oturup bacaklarımı yatağın kenarına salladım ve pencereye döndüm.

"Hayır, Maxim." Gözlerini devirdiğini neredeyse duyabiliyordum. "En iyi çalışmam olmayan bir ödev teslim ettim ve profesörüm beni fena halde azarladı." İnledi. "Bütün sınıfın önünde."

"Ouch." Ayağa kalktım ve pencereye gidip şehri seyrettim. Birkaç ay önce çoktan uykuya dalmış olurum, ama şimdi burada, gözlerimi açık tutmak için mücadele ediyordum, böylece biraz daha uzun süre konuşmasını dinleyebilirdim, böylece onun burada benimle olduğunu hissedebilirdim. "Ne dedi?" İpi çekip karartma perdelerini kapattım, sonra yatağa geri döndüm.

"Şey. Anaokulu çağında bir kız kardeşim olup olmadığını sordu ve eğer varsa, o pastel boya resmini onun mu çektiğini sordu."

Yorganın altına girerek içimden bir çığlık attım. "Kahretsin, bu çok acımasız."

"Orası sanat okulu." Bir iç çekiş daha. "Haklıydı. Renk ve doku dersi ve ben rengi getirdim, ama dokuya veya gölgelendirmeye hiç dikkat etmedim. En azından Chuck değildim. Ona bu programa nasıl girdiğini sordular. Ne kadar garip bir durum. Benim küçük yorumumu hak ettiysem, o da *tüm* yorumları hak etti. Onun resmi... berbattı."

Güldüm. Chuck'ı tanıdığımdan ya da azarlanmayı hak ettiğinden değil, ama Evie'nin ona bana baktığı gibi sevgi dolu bakışlarla bakmadığını bilmek kıskançlığımı yatıştırdı.

Ben tahtaya çarptığımda muhtemelen televizyona yönelttiği aynı sevgi dolu bakış.

"Bir dahaki sefere ararım," dedim

nazikçe. "Ne?" Esnedi.

"Bir dahaki sefere sert bir darbe aldığımda ya da seni endişelendirecek bir şey olduğunu düşündüğümde, soyunma odasından ya da otobüsten arayacağım, söz veriyorum." İlişkiler hakkında hiçbir şey bilmiyordum, ama bu doğru bir hareket gibi geldi.

"Bu... çok iyi olur," dedi, sözleri peltek peltek çıkıyordu.

"Ya da takımla seyahate çıkabilirsin," dedim, yanına dönerek. "Bazı eşler de geliyor. Kız arkadaşlar da." Bu kelimeyi aramızda asılı bıraktım. Beni sır olarak saklamadığını biliyordum. Evie öyle biri değildi. Arkadaşlarımız neler olduğunu biliyordu ve sınıf arkadaşlarından biri adına utanarak istediği imzalı forma isteğine göre, okuldaki arkadaşları da biliyordu. O sadece sessizliğini, mahremiyetini seviyordu ve ben bunun için büyük bir tehdit oluştuyordum.

"Ve bir sürü magazin sitesinde ve hayran hesaplarında fotoğrafımı görmek mi? Hayır, teşekkürler. Ben burada senin eve dönmeni bekleyeceğim," dedi, her kelimeyi bir öncekinden daha yavaş telaffuz ederek. "Yatağında sıcacık ve rahatça. Eğer iyi bir... çıplak bile bekleyebilirim." Bir kez daha esnedi. "...oğlan."

Gülümsedim. "Çıplak olmayı severim."

"Senin çıplak halini seviyorum." Sözleri peltek çıkıyordu.

"Seni bırakmamı ister misin? Uyuyakalmış gibisin, Evangeline," dedim nazikçe, telefonu kapatma düşüncesinden nefret ederek.

"Hayır, sadece... belki bana günün hakkında biraz daha anlattırırın? Çok uykum var ama daha fazlasını duymak istiyorum." Sanki ergenler gibiydik, ikimiz de veda eden taraf olmamak için direniyorduk.

Babamın üçüncü çeyrekteki oyunumu parçalamadan önce harika bir maç çıkardığım için beni tebrik ettiğı kısmı atlayıp, bunun yerine maçtan sonra otobüs yolculuğıyla başladım. Uçaktan bahsetmeye başladığımda, Evie'nin nefesi düzenliydi ve birkaç dakikadır konuşmamıştı.

Uyuyakalmıştı.

"Evangeline?" diye

fısıldadım. Cevap yoktu.

"Silas sana aşık olduğumu düşünüyor," mümkün olduğunca sessizce itiraf ettim. "Ama

daha önce kimseye aşık olmadım, bu yüzden dürüst olmak gerekirse nasıl bir his olduğunu tam olarak bilmiyorum. Seninle yeterince zaman geçiremediğimi biliyorum ve bu beni çok korkutuyor."

Nefesi yumuşak ve ritmik kalmaya devam etti.

"Senin kamuoyunda tanınan bir kız olmadığını biliyorum, ama ben kamuoyunda tanınan bir erkeğim ve sana mahremiyetini koruyacak bir yol bulabileceğimizi umuyorum, çünkü aramızdaki bu ilişkinin senin gitmenle sona ereceğini düşünemiyorum." Derin bir nefes aldım ve Asher'ın haklı olup olmadığını düşündüm.

Belki de hayatımda ilk kez aşık oluyordum.

Ve mantıklı olanı yapıp telefonu kapatmak yerine, hoparlörü açtım ki onun yumuşak nefes alıp verişini duyabileyim ve telefonu yanımdaki yastığın üzerine koydum.

Sonra kemiklerime işleyen yorgunluğa yenik düşüp, o yanımda uykuya daldım.

EVIE

"Aman Tanrım," dedim, telefonumu kulağıma dayayarak yatakta uzandım. "Ders aralarında öğle yemeği olarak risotto mu?" Ağzım sulandı. "Bu nasıl mümkün olabilir ki?"

"İtalya'da böyle," dedi Mila, sesinde bir gülümsemeyle. "Bayılacaksın. Seni buraya geri getirmek için sabırsızlanıyorum!"

Sırt üstü yattım, tavana bakarak kendimi İtalya'da hayal etmeye çalıştım. Genellikle seyahat hayalleri kurduğumda, aklıma ilk gelen arkadaşım Mila olurdu. Ama şu anda? *Maxim* geliyordu.

Maxim ve ben İtalya'da dolaşıyor, gelato ve makarna için mola veriyor, zengin sanat tarihi ve kültürünü içimize çekiyorduk. Yeni bir bölgeyi keşfederken kolunu omuzlarıma rahatça doluyordu ve tabii ki manzaralı bir otel odası vardı. Birbirimize kendimizi kaptıracağımız bir oda.

İlk öpüşmemizden bu yana sadece iki ay geçmişti, ama zihnim iznim olmadan şimdiden gelecek planları yapmaya başlamıştı.

"Galeri avı nasıl gidiyor?" diye sordu Mila, beni geri gerçekliğe döndürdü.

"Aslında çok iyi," dedim, Maxim'den başka bir şeye odaklanmaktan mutluydum, çünkü onu ne kadar çok düşünürsem, bir şekilde içine düştüğüm fantezi balonunu patlatmaktan o kadar çok korkuyordum. "Sanırım Fransız Mahallesi'nde bizim için mükemmel bir yer buldum..."

"Olamaz!" diye bağırdı Mila.

"Olmaz," dedim, beni göremese de sırtarak. "Bina on dokuzuncu yüzyıldan kalma ve bir zamanlar küçük bir giyim butiği barındırıyordu, ama on yıldır falan kapalı. Elektrik ve sıhhi tesisat gibi bazı yenilemeler gerekecek, ama bizim halledemeyeceğimiz bir şey değil. Ayrıca, Fransız Mahallesi şehir pazarı yemek, el sanatları ve sanat etrafında ortaya çıktı, bu yüzden bizim için mükemmel bir yer olacak."

"Bu tam bir rüya gibi," dedi Mila ve kalbim göğsümde genişledi.

"Haftaya ev sahibi ile görüşeceğim," dedim. "Umarım bize satmaya razı olur."

"Kesinlikle," dedi. "Büyük hedefimiz mülk sahibi olmak. Son çare olarak kiralamayı da kabul ederim, ama burasının *bizim* olmasını istiyorum."

"Aynı şekilde," dedim. "Parmaklarımızı çapraz turalım."

Aramızda kısa bir sessizlik oldu, sonra Mila onu bozdu. "X

durumuyla ilgili beni bilgilendir."

Maxim'e verdiği isim üzerine hafifçe güldüm. Bu ismi, ona bizim hakkımızda detaylar verdiğimde her seferinde "*iğrenç*" ya da "*mide bulandırıcı*" dememesi için vermişti.

"Şey..." Son birkaç hafta içinde aramızda olanları açıklamak için doğru kelimeleri bulmaya çalışarak kafamda düşünmeye başladım.

"Aman Tanrım, bana her şeyi anlat!" Telefonun diğer ucunda alkışladığını duyabiliyordum ve beni bu kadar iyi tanıdığı, sadece bir kelime söylememe rağmen aslında bir hikayem olduğunu anlayabildiği için en iyi arkadaşımı hem lanetledim hem de sevdim.

"Şans öpücüklerinden bahsetmiştim, hatırlıyor musun?" "Evet," dedi, sesinde heyecan vardı. "Onlar başka bir şeye dönüştü."

"Neye dönüştü?" diye nazikçe sordu.

"Şey, ilk başta benim sadece bir araç olduğumu düşünmüştüm. Onun oyununa yardımcı olmak için her şeye katılmaya istekli ve hazır olan bir uğur tılsımı."

"Ve ben sana bunun saçmalık olduğunu söyledim."

"Evet," dedim. "Ve geçen ay sana söylemedim çünkü bunu yüksek sesle söylersem her şeyin çökeceğinden korktum."

"Birincisi, hala nasıl uğursuzluğa inandığımı anlayamıyorum," dedi. "İkincisi, benden bir şey sakladın mı? Birkaç aylığına İtalya'ya gidiyorum ve

sen birdenbire sır saklamaya mı başladın?" Sesi tamamen alaycıydı ve bu beni güldürdü.

"Kasten değil, daha çok, bir şey söylemeden önce bunun doğru olup olmadığını görmek istedim." Her şeyi ortaya çıkarmak yerine sessiz kalmak daha iyidir, yoksa her şey çöker.

"Tamam, seni affediyorum," diye alay etti. "Geçen ay ne oldu?"

"X beni randevuya çıkardı."

"Randevuya mı?"

"Evet, romantik romanlara layık bir randevu gibi." Bu anı hatırlayarak gülümsemeyi zor tuttum. "Paparazziler veya onu arayan hayranlar tarafından rahatsız edilmeden alışveriş yapabilmemiz için yerel bir kitapçıyı tamamen kiraladı."

"Dur bir dakika," dedi. "Hâlâ kardeşimden mi bahsediyoruz?"

"Evet." Kıkırdadım.

"O daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştı."

Göğsümde umut alevlendi, Maxim için özel biri olduğum düşüncesi kalbimi mutlu bir dansa kaldırdı. Ama şüphe soğuk bir kaltaktı ve Maxim'in bu şekilde davranmasının başka *nedenlerini* sunmaktan zevk alıyordu.

"Belki de sadece uğur getirmesi içindir," dedim, o buz gibi şüphe ağzımdan döküldü. "Ya da belki de ben senin en iyi arkadaşın olduğum ve beni uzun zamandır tanıdığı için kitapçı olayını yine de yapardı, ama şimdi bir sınırı aştığımız için, bu sadece... uygun."

"Evangeline Walsh!" diye azarladı beni. "Kendine böyle davranmayı bırak. Tanrım, kardeşim dikkatini çekmediği sürece her açıdan kendi değerini biliyorsun."

Haksız olmadığını bildiğim için utanç duydum. Bağımsız, sessiz ama kendine güvenen bir kadın olmakla gurur duyuyordum, ama Maxim'in gerçekten benimle birlikte olmak istemesi fikri hala kafamı karıştırıyordu.

"Biliyorum," dedim. "Bunu engelleyemiyorum, üzgünüm. Sanırım bu bir koruma içgüdüğü," diye itiraf ettim.

"Biliyorum, bebeğim," dedi. "Ama kendine daha fazla güvenmelisin. Ve ona da. O sana yalan söylemez. O sınırlar aşılmadan önce, ilişkinizi tanımlamak için bir konuşma yaptınız mı?"

"Öncesinde yoktu," dedim. "Ama ilk randevudan sonra..." "İlk mi? İkincisi de mi oldu?"

Ve üçüncü, dördüncü, beşinci...

"Ne zaman fırsat bulsa, bizim için özel bir şeyler yapmayı düşünüyor."

Bu, yemek sipariş edip Netflix izlemek ya da ona kitaplarımdan en sevdiğim sahneleri okumak anlamına gelse bile, o her zaman benim istediğim her şeyi yapmaya hazırdı. Ben de antrenmanlar ve maçlar arasında onu eğlendirmek için sürekli yeni yollar buluyordum. Mesela onu benimle birlikte oyun salonu ve yemek kamyonu gecesine gitmeye ikna ettiğim gibi. Maxim'in *her* alanda rekabetçi olduğu ortaya çıktı, bu yüzden tam olarak rahatlatıcı bir gece olmadı, ama ski ball'da beni yenerek çok eğlendi.

"Vay canına," dedi Mila. "Bu harika. Tamam, bana konuşmayı anlat."

Maxim'in kitapçada bana söylediklerini anlattım, ama en lezzetli ve aldatıcı kısımları atladım. Yine de ana fikri anladı.

"Yani artık resmîsiniz," dedi, sanki bu dünyanın en bariz şeyiymiş gibi.

Ve evet, belki Maxim bana başka biriyle birlikte olmamı istemediğini söyledikten sonra, ya da tam tersi, onunla olan ilişkimin daha sağlam olduğunu hissetmem gerekirdi, ama yine de şüphelerim vardı. Belki de yıllardır ona aşık olduğum için bunun gerçekten olduğuna inanmak zordu, ya da belki de ben sadece sinir bozucu, her şeyi aşırı analiz eden bir velettim.

"Öyle görünüyor," diye sonunda itiraf ettim.

Mila iç geçirdi, ama yorum yapmadı. "Ama onunla deplasman maçlarına gitmiyorsun," dedi. "Neden?"

Dudaklarımı ısırdım. "Deplasman maçları nişanlılar, eşler veya uzun süreli kız arkadaşlar içindir."

Mila'nın elini alnına vurduğu gibi bir ses duydum. "Evie..."

"Akıllı davranmaya çalışıyorum, Mila," dedim. "Onun hakkında ne hissettiğimi biliyorsun. Çok yoğun bir duygu. O benimle aynı noktada değil ve belki de asla olmayacak. Buna saygı duymalıyım. Yedi yaşından beri ona hayran olduğum için onu benim seviyeme çıkmaya zorlayamam."

"Biliyorum," dedi. "Sadece *seni* seviyorum ve senin mutlu olmanı istiyorum. Mutluluğuna tutunmanı ve seni mutlu eden her şeyin tadını çıkarmanı istiyorum. Bunu hak ediyorsun çünkü sen harika bir insansın."

Gözlerim mutluluk gözyaşlarıyla doldu. "Seni çok özledim."

"Ben de seni özledim," dedi. "Maxim'in kız arkadaşı olduğuna inanamıyorum," dedi şarkı söyler gibi. "Sanki artık kardeş gibiyiz!"

Gülerek başımı salladım. "Kes şunu," dedim gülerek. "Biri duyacak ve beş saniye içinde bir makale yayınlanacak."

"Oh, lanet olsun," dedi, ciddi bir ifadeyle. "Bu henüz olmadı mı?" Henüz. Çünkü eninde sonunda olacaktı.

"Hayır," diye itiraf ettim. "Hiçbir şey olmadı. Ama o bana bunun kaçınılmaz olduğunu söyledi. Ben sadece... biliyorsun, spot ışıkları altında olmak beni pek rahat hissettirmiyor. Fotoğraf çekmeyi seviyorum, fotoğrafta olmayı değil."

"Anlıyorum," dedi. "Mahremiyet senin için önemli. Ama her halükarda muhteşemsin ve ben medyayı görmezden gelmeyi öğrendim. Adının hiç geçmediğini varsaymak daha sağlıklı."

Mila, basının kendisi hakkında yazdıklarına hiç aldırmış etmeme sanatında ustalaşmıştı. Babası ve ağabeyinin ünlü olması nedeniyle, hayatı da halk için aynı derecede ilginçti. Hatta geçen hafta BuzzFeed'de, en sevdiği dondurma çeşitleri ve İtalya'da alışveriş yapmayı sevdiği yerler hakkında bir makale yayınlanmıştı.

Sanat ve yemek gibi daha güvenli konular hakkında birkaç dakika daha sohbet ettikten sonra, "Derse gitmem gerek," dedi.

"Bu akşam benim için bir porsiyon daha makarna ye," dedim.

"Yiyeceğimi biliyorsun!" diye gülerek cevap verdi. "Şimdi kafadaki o şüpheli sesi sustur ve harika bir insan ol."

"Elimden geleni yapacağım," dedim ve telefonu kapattık. Yatakta uzanmaya devam ettim, zihnim karışık olsa da en iyi arkadaşımın sesini duyduktan sonra ruhum sakinleşmişti. Mila beni daha önce hiç yanlış yönlendirmedi ve kardeşini tanıyordu, belki de haklıydı. Belki Maxim şimdilik benimle birlikteydi ve kim demiş, yapabildiğim sürece bundan zevk almamalıyım diye?

* * *

Maxim'in fazla sessiz evinde dolaşarak, her şeyin Maxim'in istediği gibi temiz ve düzenli olduğundan emin oldum.

O bana dağınıklık konusunda hiç laf etmezdi zaten. Burada yaşadığım son birkaç ayda evi epey dağınık bırakmıştım ama o bir kez bile şikayet etmemişti. Ama bir haftadır yoktu ve onu o kadar çok özlemiştim ki, zihnimi meşgul etmek için kendime görevler vermek zorunda kaldım. Onun dönüşü için evi temizlemek, dikkatimi başka yöne çekmek için kolay bir yoldu.

Geçen hafta her gece telefonda konuştuk, ben takım arkadaşlarıyla kutlama yapması gerektiğini ısrar etsem de. O her zaman tam olarak istediği şeyi yaptığını, yani benim sesimi duymak istediğini söylerdi.

Tanrım, bunu söylediğinde neredeyse bayılacaktım. Nasıl bayılmayabilirdim ki? Ve şimdi eve dönüyordu ve ben heyecandan titriyordum. Onunla telefonda konuşmak çok kolaydı, ama onu bir hafta görmedikten sonra, aramızdaki o kıvılcımın hâlâ orada olup olmadığını merak etmeden edemedim. Yani, sadece bir haftaydı, ama yine de.

Arabasının garaja girdiğini duydum, sonra anahtarının kilitte döndüğünü duydum ve yemin ederim, göğsümde biriken heyecan ve endişe savaşı yüzünden nefes alamıyordum. Uzun yolculuğun ardından kendine gelmek için biraz zamana ihtiyaç duyacak mıydı? Sadece uyumak mı isteyecekti?

"Evie?" Maxim, sesinde bir parça merakla evin içinden geçerken seslendi. Oturma odasının köşesini dönerken durdu. Kot pantolon ve siyah Reapers tişörtü giymişti, yumuşak kumaşın altında kasları belirgindi, kobalt mavisi gözleri parlıyordu ve dudaklarında benim için olduğunu bildiğim bir gülümseme vardı.

Kanepenin önünde durup ellerimi ovuşturuyordum, ama ona gülümsedim. "Hoş geldin," dedim, çünkü aklıma gelen tek şey buydu. "Buzdolabını en sevdiğin atıştırmalıklarla doldurdum," dedim, gergin gevezelikimi durduramadan. "Acıktığın zaman diye."

Başını eğdi, aramızdaki mesafeyi ölçer gibi baktı. "Oh, açlıktan ölüyorum," dedi sonunda.

Bir adım geri attım. "Harika," dedim. "Seni yemek yemeye bırakayım..." "Evie," dedi, sesi alçak ve sert.

"Evet?" diye sordum.

Aramızdaki mesafeye doğru başını salladı. "Orada durmanın bir nedeni var mı?"

Omurgamdan bir sıcaklık dalgası geçti. "Başka bir yerde durmam mı gerekiyor?"

Kaşlarını kaldırdı, dudaklarını ıslatarak parmağıyla tam önündeki yeri işaret etti.

Bu hareket, gözlerindeki talepkar bakışla birleşince beni *mahvetti*. Tüm şüphelerimi, tüm gerginliğimi, tüm saçma sapan düşüncelerimi paramparça etti. O basit hareketle, ben *onun* oldum.

O alanı koşarak geçtim ve kendimi onun kollarına attım. Beni kolayca yakaladı, çıplak ayaklarım yerden sarkacak şekilde beni kendi seviyesine kaldırdı. Ağzı benim ağzımın üzerine eğildi ve damarlarımdan şimşekler çakan çılgın bir öpücük verdi.

"Seni özledim," dedim dudaklarının arasında.

"Hayal bile edemezsin," diye homurdandı Maxim, dilimi ağzına çekip sahip olduğum her sinir ucunu ateşledi.

Ona daha sıkı sarıldım, kokusunu içime çektim, kollarının beni sardığı hissi, ayrıldığımız her gün bunu düşünmüş gibi beni öpüşünü.

"Bekle," dedim nefes nefese, onun bakışlarına karşılık vermek için geri çekilirken. "Aç olduğunu söylemiştin."

Kurt gibi bir gülümseme dudaklarını şekillendirdi, bizi kanepeye götürdü, beni nazikçe sırt üstü yatırdı ve önümde diz çöktü.

"Açlıktan ölüyorum," dedi, parmakları göğsümün ortasından karnıma ve giydiğim Reapers eşofmanının kenarına doğru kayarken.

"O zaman ne yapıyorsun..."

Maxim tek bir hareketle pantolonumu ve iç çamaşırlarımı çıkardı, nefesimi kesen yumuşak bir hareketle beni ona çıplak bıraktı. Ellerini uyluklarımdan aşağıya doğru nazikçe gezdirdi, üzerime eğilirken bacaklarımı hafifçe ayırdı.

Onu izlerken kalbim göğsümde hızla atıyordu, tüm dünyam onun yüzünün bacaklarımda arasında durduğu yere daralıyordu, bana bakarken dudaklarında bir sırıltı vardı. "Arzuladığım şeyi alabilir miyim?" diye sordu ve ben mantıklı bir cevap veremedim, sadece başımı salladım...

Maxim dilini çıkardı, içimdeki sıcaklığın tam ortasına, ve ben bu hisle kanepeden eğildim. Bana sırtıttı, bir elini tekrar uyluğumun üzerine kaydırды, belime doladı ve kalçalarımda üzerine sabitledi.

Sonra beni tekrar yaladı.

"Maxim," diye fısıldadım, başımı geriye doğru eğerek milyonlarca sıcaklık dalgası cildimi kaplarken.

"Mmm," diye mırıldandı benim sıcaklığımın içinde. "Bunu özlemişim. Tadı rüya gibi," dedi, sözlerinin titreşimleri tenimde vızıldıyordu.

Dilini klitorisimde gezdirerek, onu döndürüp emip çevirerek sinir demetini canlandırdı. Yavaşça aşağı doğru ilerledi, dilini içime kaydırды, sanki penisiyle yapar gibi beni sikti, derine daldı ve tekrar yapmak için çekildi.

O beni yiyip bitirirken, ben inledim, nefesim kalbim kadar çılgındı. Beni tüketti. Beni, içimdeki her şey gerilene kadar, sıcaklık ve arzuyla dolu bir yay haline getirdi.

Maxim klitorisime geri döndü, dilini oraya sürerken, serbest elini bacaklarımda arasına kaydırды, iki parmağını içime soktu ve dilini kullanarak beni tahrik ederken beni pompaladı.

Nefes alamıyordum.

Düşünemiyordum.

Bu adamın merhametine tamamen teslim olmuşum ve başka hiçbir yerde olmak istemiyordum.

"Maxim!" Orgazmım beni sarstığında onun adını haykırdım, vücudum tekrar kanepeden kalktı ve uyluklarım titredi.

O kolunu kalçalarımın üzerine koyarak beni sabitledi ve ben bulanık gözlerle ona bakmayı başardım. O da benim bakışlarımla buluştu, gözleri çalkalanıyor, erimiş ve meydan okuyordu. Gözlerini benden ayırmadan eğildi ve beni tekrar yaladı, dilinde hissettiği tadı duyunca inledi. Ben tekrar titredim, aşırı duyarlı tenim onun devam eden, zevkli işkencesinde karıncalanıyordu.

"Maxim," diye nefes nefese söyledim. "Tanrım, bu çok, sen çok..." Beni merkezden klitorise kadar yaladığında, nefesimi zar zor alabileceğim kadar hızlı bir şekilde beni tekrar tahrik ettiğinde nefesim kesildi. Her şey aynı anda hem çok fazla hem de yetersiz geliyordu ve o güç, birkaç dakika öncesine göre iki kat daha hızlı bir şekilde içimde birikti.

Dilini içime soktu, sonra klitorisimin üzerine düzleştirdi ve...

Parçalandım, milyonlarca parçaya ayrıldım, dudaklarımdan onun adı bir çığlık olarak çıktı ve ciğerlerimden çıkan hava, başımı döndüren bir aceleyle geri geldi.

Maxim eğildi, dudaklarını yalarken bana sırtıttı. "Bu iki," dedi, gömleğinin eteğini tutup başının üzerinden çıkardıktan sonra kot pantolonunu da çıkardı.

Tanrım, o muhteşemdi. Kaslar, dövmeler ve ham, kontrolsüz tutku hepsi bir arada.

"Ne demek istiyorsun?" Sonunda, prezervatif takmasını izledikten sonra sordum. Üzerime eğildi, bir kolunu dayayarak kendini destekledi, ağzı benimkinden bir santim yukarıda duruyordu.

"Gittiğim her gün için sana bir orgazm yaşatacağım," dedi, bacaklarımın arasına yerleşirken sıcaklığı beni sardı.

Kalçalarımı yukarı doğru kaldırdım, zaten sertleşmiş olan penisi kaygan tenimin içinde acı verici bir şekilde kayıyordu. Tekrar titredim.

"Yedi tane olur Maxim," dedim inanamadan.

Eğildi, ağzını ağzımın üzerine eğerek beni öptü. Benim ve onun tadı birleşince boğazımdan bir inilti kaçtı. "Yapabileceğimi düşünmüyor musun?" diye sordu, alt dudağımı şakacı bir şekilde ısırarak.

"Tabii ki yapamazsın," dedim. "Ben yapabileceğimi sanmıyorum."

Maxim bana sırtıtarak baktı, kalçalarını kaydırды ve zaten ağrıyan bedenime penisini hizaladı ve bir santim içeri girdi. "Kendini hep küçümsüyorsun," dedi ve bir santim daha içeri girdi.

Ve bir santim daha, ta ki sonuna kadar girene kadar ve ben daha fazlasını almak için kendimi yukarı doğru kıvırmaya başlayana kadar.

Gözlerini kapattı, kasları sevinçle titreyerek vücudunu sarsan bir titremeye dalgalandı. "Siktir, kendimi evimde hissediyorum."

Sözleri göğsüme çarptı, kalbimi o kadar büyük bir sevinçle doldurdu ki, onu zar zor bastırabildim. Beni özlemiş. Gerçekten, içtenlikle özlemiş. Bu benim için çok şey ifade ediyordu... benim için dünyalar kadar değerliydi.

Yavaşça, nazıkçe, içimden çıktı ve tekrar içeri girdi, itişinin gücü güçlü ve sabitti ve beni o kadar doldurdu ki, nefes almakta zorlanıyordum.

Tekrar. Ve

tekrar.

Yavaş, işkence gibi vuruşlarla içime girerken, gözlerimi hiç bırakmadı, boş eliyle göğsümü okşadı, parmakları arasında meme ucumu yuvarladı, sonra aşağıya, kaburgalarıma doğru ilerledi ve sırtımın altına gizlice girerek beni hafifçe kaldırdı.

Bu açı, mümkün olduğunca derine girmesi için ona olanak sağladı, her bir ateşli itiş, içimde sadece ona ait olan o noktaya çarpıyordu. O nokta, tırnaklarımı sırtına geçirip yukarı doğru sallanmamı, onun hızını daha sert, daha hızlı olmasını istememi, onun beni tükettiği gibi bu adamı tüketmek istememi sağladı.

"Siktir, Evie," diye homurdandı, beni daha sıkı kavrayarak olduğum yerde tuttu ve kendini bana bıraktı. Kalçalarını piston gibi hareket ettirirken, her temas noktası bir uyanış gibiydi.

"Maxim," diye inledim, orgazmım gittikçe yükselirken onun penisini sıkıca kavradım.

Eğildi, sanki zevk ığlıklarımı içmek istercesine dudaklarını dudaklarıma bastırdı. Hızını yavaşlatıp içeri girip çıkarken, penisi o noktaya çarptığı anda pelvik kemiği klitorisime sürtünerek, her santimini ele geçirdiği zevk...

"*Lanet olsun,*" diye nefes aldım, orgazmımla vücudum titrerken onu sıkıca kavradım.

"Evet," diye fısıldadı, hala sert, hala acı verici vuruşlarla hareket ederek orgazmımı uyluklarım *titreyene* kadar uzattı.

Maxim hafifçe çekildi ve ben ona bakarken gözlerimdeki yıldızları kırıştırdım. Yüzünde mutluluk, gurur ve şehvetten başka bir şey yoktu.

Ben.

Biz.

O bakışı oraya ben koydum.

Çok açık ve harika bir bakış, daha önce hiç görmediğim bir bakış.

Elimi uzattım, yüzünü avuçlarımla arasına aldım ve dilimden dökülen sözleri durduramadım: "*Seni seviyorum.*"

Mavi gözlerinde bir şey parladı, ama ben başka bir kelime daha söylemeden beni öptü.

Hayatı buna bağlıymış gibi öptü beni.

Stanley Kupası'nı kazanmak buna bağlıymış gibi öptü beni.

Geri çekildi, ikimizi de kanepeden kaldırdı ve beni kollarına aldı. "Nereye gidiyoruz?" diye sordum, sesim zayıf ve doymuş bir tondaydı.

"Sana yedi tane söz verdim," dedi, sesi boğuktu. "Sıradaki benim yatağımda olacak."

Dördüncü ve beşinci onun yatağında oldu.

Altıncı, yatak odasındaki duvara yaslanarak gerçekleşti.

Ve ancak yedi sayısına ulaştığında benimle birlikte gelmesine izin verdi. O zamana kadar, ben o kadar şehvetle çıldırılmış ve mutlulukla dolmuştum ki

ona o üç kelimeyi söylediğimi hayal ettiğime emindim.

MAXİM

Mayıs ayının ilk haftası bulanık geçti. Konferans playofflarında grubumuzda birinci sıradaydık ve baskı kırılma noktasına gelmişti. Kazanmamız bekleniyordu, medya tarafından kesin favori olarak gösteriliyorduk ve yayınlanan her övgü dolu haber bu beklentileri daha da artırıyordu. Mükemmellikten daha azı hayal kırıklığı yaratacak ve başarısızlık olarak kutlanacaktı.

Profesyonel sporlar hakkında öğrendiğim bir şey varsa, o da şudur: İnsanlar kahramanlarını severler, ama onların düşüşünü izlemeyi de çok severler ve bizim üzerinde durduğumuz kaide, büyük bir düşüşe hazırды.

Şu ana kadar ilk dört maçımızın üçünü kazanmıştık, bu da bizi bu akşamki beşinci maç için tekrar ev sahamıza geri getirmişti.

"Bu gece şanslı hissediyor musun, Zolotov?" diye sordu bir muhabir, soyunma odasına giderken mikrofonu yüzüme dayayarak. Bu gece kazanırsak playoffların ilk turunu geçeceğiz.

Maça gitmeden önce mutfak tezgahında Evie'yi öptüğüm anı düşündüm. "Kesinlikle." Yüzümdeki gülümseme samimiydi.

Bu gece burada olacağını söylediği için kendimi daha da şanslı hissediyordum.

Beni sevdiğini söyleyen kadın. Onu buna mecbur tuttuğumdan değil. İnsanlar orgazmın doruğunda her türlü şeyi söylerler, ama yine de. O söylemişti.

Soyunma odasına girip yerime oturduğumda, hazırlık yaparken diğer arkadaşlara selam verirken, maç öncesi heyecanı hafif bir coşkuyla karışmıştı.

Sonunda. Beni daha önce oynamış görmemiş değildi, ama her zaman Mila'ya eşlik etmek için gelirdi. Bu sefer benim için geliyordu. Tribünde, aile bölümünde olacaktı, bütün gün onun gülümsemesini izleyebilecektim.

İlk kez, hayatımda hep ayrı tuttuğum parçalar yerine oturuyor gibi hissettim. Belki Evie, Mila'nın arabuluculuğu olmadan diğer eşlerin ve kız arkadaşların onu kabul edeceğini görürse, sadece bir maç veya gizli randevular için değil, benimle daha fazla dışarı çıkmaktan daha rahat hissederdi.

Belki de gala gibi bir etkinliğe hazır olurdu. Hayırseverlik etkinliğine katılmam zorunluydu, ama onsuz gitmek istemiyordum. Bu da bir ilişkinin parçasıydı, değil mi? Ama bu gerçekten bir ilişki miydi?

"Hey," Brogan parmaklarını yüzümün önünde şıklattı. "Burada mısın?"

Sarsıldım. "Sanırım düşüncelerimde biraz kayboldum." Yine de bir şekilde şin pedlerimi ve pantolonumu giymiştim.

"Dikkatini ver," dedi ve McPherson koçun konuştuğu yere başını sallayarak Florida savunmasının zayıflıklarını hatırlattı.

Kahretsin, koçu duymamak için gerçekten dikkatim dağılmış olmalı.

"Bir kadın var, değil mi?" Babamın geçen hafta yaptığı suçlamalar kafamda yankılanıyordu. "Bu yüzden bu kadar dikkatsizsin. Sezon dışında bunu konuşmuştuk sanıyordum. Bu yıl sadece maça odaklanacağın konusunda anlaşmıştık sanıyordum."

Yanılıyordu. Evie dikkatimi dağıtmıyordu. O en iyi türden bir uğur tılsımıydı ve eve dönmenin en sevdiğim yanıydı. Ama dikkatimin dağıldığını inkar edemezdim, özellikle de Brogan sanki aklımı kaçırmışım gibi bana yan gözle bakarken.

Koç maç öncesi motivasyon konuşmasını bitirdi ve ben de geri kalan ekipmanlarımı giydim, son olarak formamı başımdan ve omuz pedlerimden geçirdim.

"Bu beşinci maç, beyler," dedi koç gülümseyerek. "Altıncı maç olacak mı, o size bağlı. Şahsen, yarın akşamı izinli olmak istiyorum."

Onunla aynı fikirde olduğumuz için bir alkış tufanı koptu.

Yirmi dakika sonra, Florida'nın karşısında sıralanmış olarak buz üzerindeydik. Teknik ekip, karanlık buzun üzerine dev bir orak sallayan bir ölüm meleği yansıtmışken, ben omuzlarımı çevirdim.

Spikerler tek tek başlangıç kadrosunu okudu.

Sterling'in adı okunduğunda ve o kaleci ekipmanlarıyla çizgiye doğru kayarken, damarlarımdan gurur dalgası geçti.

Sağa, babamın sezon için satın aldığı, yedek kulübesinin hemen arkasındaki koltuklara baktım ve onun isteksizce alkışladığını fark ettim. Bana kaşlarını kaldırarak, her hareketimi izleyeceğini hatırlatır gibi bakınca, midem düğümlendi ve patenlerimin altında yerçekimi değişti. Her oyunu.

Sanki bilmiyormuşum gibi.

"1,88 metre boyunda, başlangıç merkezi, Carolina Reaper, Maxim Zolotov!" Bu anons kalabalığı coşturdu ve ben spot ışığı altında ileri doğru kayarak, kardeşimden 6 metre uzaklıktaki kırmızı çizgide durdum.

O bana başını salladı, ben de ona başımı salladım. Cannon'ı anons ettikleri o saniye, o çizgide sadece ikimiz vardık, ortak genetik yapımıza ve ayrı evlerde büyümüş olmamıza rağmen bir bağ kurmuş iki adam.

Bakışlarım aile bölümüne kaydı, ama tribünler karanlıktı ve kalabalığın içinde Evie'nin yüzünü görmek zordu.

Sonra anonslar bitti, ışıklar yandı ve Evie, Fiona'nın hemen yanında duruyordu. Evie gülümsedi ve yerçekimi düzeldi. Benim bir şutu kaçırmam ya da bir oyunu mahvetmem umurunda değildi. Bu maçı kazanmamız ya da kaybetmemiz, benim mutluluğuma etkisi dışında umurunda değildi. Formamdaki numara umurunda değildi, sadece onu giyen adam umurundaydı ve bu bilgi beni kulaklarımdan kulaklarıma kadar gülümsetmişti.

El salladı. Ben de el salladım.

Sonra arkasını dönüp bana sırtını gösterdi ve omzunun üzerinden gülümsedi.

İşte oradaydı, benim ismim omuzlarında, her zamanki kapüşonlu sweatshirt'ü değil, benim formamın üzerinde uzanıyordu. Diğer kızların bazıları erkek arkadaşlarının formaları terziye götürmüşlerdi. Onları daha seksi hale getirmek ya da daha dar hale getirmek için bedenlerini küçültmüşlerdi, ama benim kızım öyle yapmamıştı. O formanın altında ne olduğunu tam olarak bilmem için tek bir değişiklik yapmasına gerek yoktu. Ve her şey *benimdi*.

Çok seksi. Ona bu kelimeleri dudaklarımla söyledim ve buradan bile kızardığını görebildiğime yemin edebilirim. Beni değiştirmeye çalışmadığı gibi, onu da değiştirmedığı için onu seviyordum. En kötü ruh halimde bile beni olduğum gibi kabul eden tek kişi oydu.

"Zolotov!" Koç yedek kulübesinden bağırdı.

Kahretsin! Tüm takım ilk oyun öncesinde bankta toplanmıştı.

Koşarak birkaç adımda mesafeyi kapattım ve toplanmanın kenarında durdum.

"Bize katıldığın için teşekkürler," diye alay etti Sterling. "Seyirciler arasında hoşuna giden bir şey mi gördün?"

"Kapa çeneni." Omzuyla ona o kadar sert çarptım ki, koçun meşhur hızlı sözlerini söylemeye devam ederken dengede kalmak zorunda kaldı.

Sonra, onun başının üstünden, yedek kulübesinin arkasındaki cama bakarak bir hata yaptım. Babam, kollarını göğsünde kavuşturmuş, bana öfkeyle bakıyordu. Yüzündeki ifade, bu maç başka bir seviyede olsaydı camı kırıp içeri gireceğini söylüyordu.

Kalbim hızla çarptı ve beni, tribünden babamın bağırarak verdiği talimatları açıkça görmezden geldiğim için formamdan tutup buz pistinden çekip çıkarılan on bir yaşındaki çocuğun bedenine geri döndürdü.

Artık on bir yaşında değilsin.

Ona neredeyse aynı şekilde sert bir bakışla karşılık verecektim, onun saçmalıklarından o kadar bıkmıştım ki, sırf onu kızdırmak için, artık beni kontrol edemeyeceğini göstermek için maçı mahvetmek istedim. Ama her zaman annemi düşünmek zorundaydım ve o öne eğilip sağa bakarak aile bölümünü taradığında, gözlerinde gördüm... Evie'yi gördüğü anda... benim formamla.

Bakışları tekrar bana döndü, gözleri büyüdü.

Onlarca yıl sürmüş olabilir, ama sonunda babamı şaşırtmayı başarmıştım ve içimi kaplayan mide bulantısı bunun iyi bir şey olmadığını söylüyordu.

"Üç deyince, Reapers!" Koç bağırdı. "Bir, iki, üç!"

"Reapers!" diye bağırdık hepimiz, toplanmayı bozarak.

Lanet olası odaklan. Babam bu kelimeleri dudaklarıyla söyledi ve gözlerinde gördüğüm öfke, fazlasıyla yeterli bir uyarıydı.

Ona orta parmağımı göstermeyi kendime sakındım, özellikle de Evie'ye doğrudan erişimi varken ve ben cam duvarın arkasında kalmışken ve yüz yüze gelmek için buzun ortasına doğru kayarken.

Sonraki iki saat kırk beş dakika boyunca, canımı dişime takarak oynadım. Üç gol attım ve iki asist yaptım. Florida'yı mağlup ettik ve altı gol attık.

Ama bu, babamın bana dik dik bakmasını engellemedi, ya da ben her bench'te oturduğumda ensemde onun bakışlarının sıcaklığını hissetmemi engellemedi, hatta şimdi, maç sonrası konferans odasında mikrofonlu uzun masada otururken bile, babamın daralmış gözleri odanın arkasından lazer ışını gibi üzerimdeydi.

Dünyada Sergei Zolotov'u oyundan atacak bir lig yetkilisi yoktu.

İlk ortak basın toplantımızda ben koçun bir yanında otururken, Sterling diğer yanında oturuyordu. Duş alıp ısınma ceketimi giymiştim, ama avuçlarım terliydi ve sahneye çıkmadan önce Langlely'nin bana uzattığı su şişesini neredeyse düşürüyordum.

Burada olması gereken kişi, kaptanımız Axel, yani kocası olmalıydı, ama Florida'dayken bir şekilde boğaz enfeksiyonu geçirmişti.

Koç, masanın ortasından, "Kaptanımızın iyileşmesi için bir maç boyunca yokluğuna dayanabilecek güçlü bir takım kurduğumuz için inanılmaz şanslıyız," dedi. "Ve Maxim Zolotov'un bu gece onun yerine geçerek gösterdiği başarı, Axel'in ne kadar iyi bir akıl hocası olduğunu gösteriyor."

Ben de onaylayarak başımı salladım. Topluluk önünde konuşmak benim işim değildi ve Sterling'in cildindeki hafif yeşilimsi renk tonuna bakılırsa, onun da işi değildi.

Bu kürsüden inmek istedim. Evie'yi bulmak, onu koluma almak ve babam ona tek kelime bile etmeden buradan gitmek istedim. Kadınımı eve götürmek ve bugün evden çıkarken hazırladığım sürprizi ona göstermek istedim.

Sadece onu ve zihnime getirdiği sükuneti, evimize hiç çaba harcamadan yarattığı huzuru istiyordum.

Koç bir sonraki muhabiri çağırdı.

"Maxim, geçmişte maç öncesi batıl inançların konusunda oldukça açıktın," diye başladı. "Hala geçen sezon yaptığın şeyleri yapıyor musun?"

"Not defterindeki kağıtları çevirdi. "Sanırım maçtan önce Dr Pepper içmek ve anahtarlarını astığın yerle ilgili bir şeydi, değil mi?"

Basın odasında bir kahkaha patlaması oldu.

Ön kollarımın üzerine yaslanarak ağzımı mikrofona yaklaştırdım. "Evet, hala Dr Pepper içiyorum ve herhangi bir sponsorluk anlaşmasına kesinlikle açığım," diye şaka yaptım ve alıştırılmış bir gülümsemeyle.

Muhabirler arasında bir kahkaha dalgası daha yükseldi.

"Ve daha önce bu sezon bir uğurlu tılsımın olduğunu söylemiştin?" diye devam etti muhabir, kalemini hazırlayarak.

Gülümsedim. "Bu sezon kesinlikle şanslı bir adam olduğumu söyleyebilirim, ama bu konuda vereceğim tek bilgi bu."

Sterling eliyle ağzını kapattı, gözlerinde kahkaha belirdi ve koç bir sonraki soruyu aldı.

"Jansen, bu sezon üçüncü, bu ay ise ikinci kez rakibi gol atamadan bitirdin. Sawyer McCoy ile birlikte oynadığın bu maçlarda her iki maçta bir başlangıç yapmanın sana yardımcı olduğunu düşünüyor musun?"

Sterling öne doğru eğildi. "Sawyer olağanüstü bir kaleci ve onunla birlikte oynadığım için inanılmaz şanslıyım. İkimiz de birinin başlangıçta oynaması için binlerce değişken olduğunu biliyoruz ve bu kadar tahmin edilebilir olduğumuzu düşünmek istemem."

Yine kahkahalar.

"Ama bunun çoğunun savunmamızın başarısı olduğunu söylemezsem haksızlık olur. Puku bizim bölgemizden uzak tutmak için harika bir iş çıkarıyorlar ve bugün forvetlerin yaptığı geri koşular izlemesi inanılmazdı." Başını bana doğru çevirdi. "İkinci periyotta kardeşim..." Babam ona sert bir bakış attığında boğazını temizledi. "Üzgünüm, Maxim'in ikinci periyotta yaptığı gibi, hat değişimi sırasında hızlıca geri kayarak puck'ı mavi çizgiye ulaşmadan süpürmek, shutout'ları mümkün kılan şeydir. Bu tamamen bir takım çalışmasıdır." Gülümsedi, bu da beni gülümsetti.

"Bugün herkes gülümsüyor gibi görünüyor!" diye bağırdı gazetecilerden biri. "Ve ne kadar da benzer gülümsemeler," diye güldü başka bir gazeteci.

Sterling ve benim kardeş olduğumuz bir sır değildi, ama daha önce kimse babamızın yanında bu konuda şaka yapmaya cesaret edememişti.

"Yeterince takılırsanız, tüm Reaper'lar birbirine benzemeye başlar," diye şaka yaptı koç ve gazeteciler güldü.

ESPN'den bir muhabir, herkesin duyabileceği kadar yüksek sesle babama "Gurur duyuyor olmalısınız" diye sordu.

"Nasıl gurur duymayayım?" diye cevapladı babam, soğuk ve sahte bir gülümsemeyle.

Oradan olabildiğince çabuk çıktık ve Koç, daha fazla soru almak için koridorun ortasına rahatça adım attığında, babamın ikimize de ulaşmasını engellediğini fark ettim.

"Birden ona kadar bir ölçekte, bunun garip bir dokuz olduğunu söyleyebilirim," diye mırıldandı Sterling.

Kızlar köşeyi dönerken, "Bu çok cömert bir puan" diye cevap verdim.

"Shutout!" diye bağırdı London ve kendini kocasının kollarına attı.

"Hey," dedi Evie, ağzında utangaç bir gülümsemeyle. "Güzel maçı."

Koridora baktım, etrafta muhabirlerin olmadığını gördüm ve onu köşeyi dönerek kollarımın arasına çektim. "Sen tribünde olduğunda çok daha iyiydi."

"Senin küçük uğurlu tılsımın mı?" Bana gülümsedi, ellerini yüzüme koydu.

Dudaklarım dudaklarına değdi. "Şu anda kendimi şanslı hissediyorum..."

"Hey, siz ikiniz, bir grup arkadaş Scythe'a gidiyoruz," dedi Briggs, Evie'nin arkasına gelerek. "Gelmek ister misiniz?"

Evie bana kaşlarını kaldırdı, ama ben başımı salladım. "Planlarımız var."

"Var mı?" diye sordu.

"Var." Başımı sallayarak cevap verdim, göğsüm sıkıştı.

"Var," diye tekrarladı, Briggs'e gülümseyerek.

Bizi eve götürmek için hız sınırını aşmış olabilirim.

"Bizi gazetecilerin önünden gizlice geçirdiğin için teşekkürler," dedi Evie, kapıdan içeri girerken.

"Sorun değil. Bu konuda nasıl hissettiğini biliyorum." Anahtarlarını bir çiviye asıp benimkileri kancaya astım.

"Özellikle babanla ilgili olarak..." Ağzı açık kaldı. "Her seferinde bunu mu yapıyorsun?"

"Anahtarlarını benim kancama astığını her fark ettiğimde, onları taşıyorum," omuz silkerek cevap verdim. "Bu önemli."

"Sen. Saçmalıyorsun." Gülerек parmak uçlarına yükseldi ve beni öptü.

"Hey, batıl inançların işe yaramadığına dair bilimsel bir kanıt yok." Ben de onu öptüm, dilimi ağzına soktum ve onun dilini benimkine çekerek karşılık verdim.

Yumuşak bir inilti çıkardı, sonra geri çekildi ve öpüşmeyi sonlandırdı. "Dikkatimi dağıtırsın. Londra ile konferansı izledim."

"Tamam mı?" Çenesini öptüm, bir elimi tişörtünün yanından aşağı kaydırarak belini avuçladım.

"Orada babanla işler tuhaflaştı. Sen iyi misin? Sterling iyi mi?"

"İkimiz de oradan çıktık, yani sorun yok diyebilirim." Eğilip kulağının hemen altındaki küçük deri parçasını öptüm ve o titredi.

"Ama, yani, zor olmalı..."

"Zor," diye söz verdim ve elini benim aletime götürdüm.

"Maxim," diye inledi. "Sadece bu konu hakkında konuşmuyorsun."

Başımı kaldırıp gözlerine baktım. "Sen kollarımdayken bu benim en sevdiğim konu değil."

"Hiçbir zaman en sevdiğin konu olmadı," diye mırıldandı.

"Belki de ağzımı başka şeyler için kullanmayı seviyorumdur." Onu tekrar kollarıma çekip, nefes nefese kalana kadar öptüm, ta ki parmakları boynuma dolanıp nefesimiz düzensizleşene kadar. "Ne zaman seni dünyaya gösterebilirim, Evie?"

"Bu evde sahip olduğumuz dünyayı seviyorum," dedi ve alt dudağını ısırıldı.

"Haftaya bir gala var..."

"Maxim." Başını salladı, vücudu gerildi. "En azından

konuşabilir miyiz? Baskı yok. Sadece konuşalım."

O başını salladı ve ben rahat bir nefes alıp elini tutup geri çekildim. "Bunu yatak odasında konuşmak istiyorum."

"Her şeyi yatak odasında konuşmayı seviyorsun," diye alay etti, ama gözleri parlayarak peşimden geldi.

"Bir şey yapmış olabilirim." Onu merdivenlerden yukarı, koridordan geçerek bizim yatak odamız olarak düşünmeye başladığım odaya götürürken gülümsememi zorlukla bastırdım. "Kızma."

"Çünkü her kadın, bir erkeğin böyle başlamasından hoşlanır," diye güldü.

Işıkları açtım ve yüzünü izledim, odaya geri çekildim ki tepkisinin tek bir anını bile kaçırmayayım.

Dudakları aralandı ve çenesi düştü, bakışları duvardan duvara atlayarak, büyüttüğüm ve çerçevelettiğim fotoğrafları inceledi. Hepsi onun, bizim fotoğraflarımızdı.

"Hafıza kartımı çaldın," diye suçladı, gözleri hala bir fotoğraftan diğerine atlıyordu.

"Suçluyum. Ama hemen geri koydum." Baskıları, matları, çerçeveleri ve montajı sipariş ettikten sonra.

En etkileyici fotoğraf, pencerenin yanında sırtını kavisli bir şekilde eğmiş, ellerini başının üzerine koymuş, tüm vücudu 40'ların pin-up kızları gibi sergilenen fotoğrafiydi. "Onu gördüğüm anda sertleşiyorum," diye fısıldadım, o fotoğrafı incelerken arkasına yaklaşarak.

"Çok fazla." Yutkundu. "Çok fazla ben."

"Hayatımda daha fazla sanat ve kültüre ihtiyacım olduğunu şaka olarak söyleyen sensin." Boynunun yanına öptüm.

"Peki ya bunlar?" Hafifçe döndü ve başlığın üzerinde asılı olan bir dizi 8x10 çerçeveli fotoğrafa baktı. Hepsi biraz bulanık ve odaklanmamıştı, çünkü ilk seferimizin ikinci turunda fotoğraf çekerken kamerayı nereye doğrulttuğuma dikkat etmemiştim. İlk fotoğraf, çıplak uyluğunun yanını kavrayan elimdi.

"Onları düşündüğüm anda bile sertleşiyorum."

Nefesi kesildi. "Odak tamamen bozuk, biliyorsun," diye öğüt verdi, ama ağzının köşesi şakacı bir gülümsemeye dönüştü.

"Kahretsin, ben de sınıfta akran değerlendirmesi yapacağını sanmıştım." Kulağının kabuğunu ısırđım ve o titreyerek bana yaslandı.

"Bunun duygusu..." Yutkundu ve ortadaki resmi işaret etti, ağzımın boynunun kıvrımını okşadığı, başını geriye attığı için çenesinin ucu görünen resmi.

"Seksi," dedim.

"Cehennem kadar ateşli," diye onayladı. "Ve bunlar..." Ellerin in saçlarımda olduğu bir fotoğraf ve kalçalarımın onu yatağa sabitlediğı bir başka fotoğraf vardı, hiçbir şey görünmüyordu ama *her şey* ima ediliyordu. "Bunlar..." Nefesini tuttu ve ben dudaklarımı boynunda gezdirirken nabzı dudaklarımın altında hızlandı.

"Lanet olasıca muhteşem. Tıpkı senin gibi."

Kollarımda döndü ve beni öptü, dili daldı ve ona ait olduğunu söylediğim her şeyi aldı.

Ellerimiz ve ağızlarımız çılgınca hareket ediyordu, öpücükler ve inlemeler arasında giysilerimiz çıkıyordu, ta ki onu tamamen çıplak hale getirene kadar, inanılmaz göğüsleri göğsüme değiyordu, sert meme uçlarının tenimde hissi beni inlemeye zorluyordu.

"Bunu açıkça yapmak istiyorum," diye fısıldadım ağzına, ellerim onun kalçalarını kavrayıp beni ona doğru kaldırdı.

"Bu fotoğraflar mı? Çünkü bence bu, ahlaksızlığın sınırında." Tırnakları saçımı tırmaladı ve ağzıma gülümsedi.

"Biz. Bizim açıkça ortaya çıkmamızı istiyorum. Benimle galaya gitmeni istiyorum." Yatağa ulaşana kadar ilerledim.

"Maxim..." Bu, bir yalvarış fısıltısıydı.

Onu yatağın kenarına oturtup gözlerimi onunkilerden ayırmadım. "Senden mahremiyetinden vazgeçmeni istediğimi biliyorum. Yüzüne kameraların yönelmesini ve bir iki muhabirin işine karışmasını istediğimi biliyorum." Başparmağım ve işaret parmağımla çenesini tutup yüzünü kaldırdım, böylece bakışlarını kaçıramadı. "İkimizin de bu ilişkinin ne olduğunu tanımlamamaya çok dikkat ettiğimizi biliyorum."

Gözlerini kapattı.

"Evie," diye fısıldadım, önünde dizlerimin üzerine çökerek. "Bana bak, bebeğim."

Alnı kırıştı. "Benden veremeyeceğim şeyler istiyorsun."

"Evangeline."

Yeşil gözleri açıldı ve benimkilere baktı.

"Bunun ne olduğunu bilmiyorum. Ama biliyorum ki, karşımıza çıkan her etkinlikte kolumda başka birini istemiyorum. Tek başıma gitmeyi kaldıramadığımdan değil. Ama senin benimle olmanı istiyorum. Benimle birlikte olmaktan utanıyor musun?" Dişlerimi sıktım, kullandığım kelimeleri lanetledim ve tekrar denedim. "Benimle birlikte bunu yapmaktan utanıyor musun?"

"Tanrım, hayır." Öne eğildi ve başparmağıyla alnımı okşadı. "O değil. Takımındaki herkes biliyor, değil mi?"

"Hemen hemen." Başımı eğip bacağına öptüm. "Mmm."

Kalçaları sallandı. "Ve arkadaşlarım da biliyor."

"Doğru." Diğer uyluğunu öptüm, narin cildine küçük bir iz bıraktım ve galayı, tanıtımı unutma, hayatımın geri kalanını onunla bu yatakta geçirme içgüdüleriyle mücadele ettim.

"O zaman benim için önemli olan herkes biliyor. Tıpkı normal çiftler gibi." Kalçasının ve uyluğunun arasındaki kıvrımı dilimle okşadığımda nefesini tuttu. "Bunu yaptığında düşünemiyorum."

"İyi, o zaman düşünmeyi bırak ve sadece evet de." Geriye yaslandım ve onu ters çevirdim, bacakları sarkarken kalçalarını yatağa sabitledim.

"Maxim!"

Ağzımı dizinin arkasına koydum.

"Sadece normal bir çift olamaz mıyız? Ne olursa olsun?" Ben uyluklarının arkasını öperken o inledi. "Normal insanlar basın açıklaması yapmaz ya da kırmızı halıda yürümez."

"Çift iyi bir kelime," dedim diğer dizinin arkasına, dilimi hassas cildinde gezdirerek. Kahretsin, boğazının derinliklerinden çıkardığı o küçük ses çok seksi idi. "Ve benim hayatımda normal olan hiçbir şey yok, Evie."

"Biliyorum." Ben uyluklarının arkasını öperken, ağzıma karşı kıvrandı.

Uyluklarını ayırdım ve onu yatağın kenarına çektim, parıldayan amının kıvrımlarını ortaya çıkardım. Ağzım sulandı ve sikim onun için zonklamaya başladı. Zaten ıslak ve parlakdı ve vücudum, onun içine girmenin ne kadar iyi hissettireceğini tam olarak bildiğim için ağrıyordu. "O zaman neden var olmayan bir şeyi istiyorsun?" Açıkta kalan tenine hafifçe üfledim.

Nefesini tuttu. "Çünkü bu..."

Bekledim ve devam etmediğinde, dilimi klitorisine değdirdim. "Maxim!"

Dönmek için hareket etti ama ben kalçalarını yatağa sabitledim.

"Senin için normal olan Instagram'da bir durum paylaşmak olurdu, değil mi?" Onu öptüm, tatlı, baş döndürücü tadı karşısında inledim.

"Sanırım?" Elleri yorganın içinde yumruk oldu ve ben o küçük tomurcuğun etrafında çalışarak, ona ihtiyaç duyduğu basıncı ve ritmi hiç vermeden onu kızdırdım.

"Yani Instagram'da seni yatağında tuttuğumu paylaşmamı mı tercih edersin?" Bir kez daha yaladım.

O ılgılık attı, kalçaları ağzıma doğru geriye doğru sallandı.

"Ee?"

"Bu çok daha kötü olur!"

Tamamen hayal kırıklığıyla inledim ve dilimle onu becerdim.

"Aman *Tanrım*." Ağzıma doğru itti ve ben de anında baskıyı bıraktım. "Bu adil değil."

"O zaman durmamı söyle." Klitorisini uzun ve sert bir şekilde yaladım. "Beni bitirmeni istiyorum!"

"Benimle galaya gitmeni istiyorum." Klitorisinin etrafında bir tur daha döndükten sonra parmağımı derinlemesine içine soktum, duvarları boyunca öne doğru kıvırdım. "Siktir, çok darsın Evangeline."

"O zaman buraya gel ve beni sik!" Kalçaları tekrar sıçradı ve ben onu yerinde tutmak için ön kolumu belinin altına koydum.

"Senin için normal olan bir Instagram paylaşımı ya da ailenle tanışmak..." Parmağımı içeri ve dışarı sokarak onu çalıştırdım.

"Sen zaten ailemle tanıştın!"

"Aynen. Benim için normal olan maçlara gitmek..."

"Bugün yaptığım gibi!" İkinci parmak da birinciye katıldığında inledi.

"Yaptın." Penisim kendi kalp atışı gibi zonkluyordu, onu alıp ikimizi de o sınıra itmemi istiyordu. "Ve benim için normal olan, benimle etkinliklere gitmek ve belki de seni karanlık, özel bir köşeye çekip birkaç kez boşaltmak."

"*Şimdi* orgazm olmama neden ol." İnlemesi beni neredeyse yıkıyordu.

"Benimle gel, lütfen. Bunu tanımlamamız gerekmez." Klitorisine bir öpücük kondurdum. "*Ne olduğumuzu* konuşmayabiliriz. Sadece benimle gel. Arkadaşım olarak gel. Sevgilim olarak gel. Ne olarak istersen gel, Evangeline, sadece benimle gel." Kahretsin, gerçekten yalvarıyor muydum?

Hayatımda hiç bir kadına yalvarmamıştım, ama o yalvarmaya değer biriydi. Dudaklarım klitorisini sardı ve emdim, dilimle okşadım.

O çılgılık attı. "Tamam! Tamam! Seninle galaya gideceğim, lütfen sen..."

Ben çoktan ayağa kalkmıştım, çoktan sikimi onun girişine yönlendirmiştim, çoktan içine girmiştim, o isteğini bitiremeden.

"Sik beni!" diye bağırdı. "Evet!"

O kadar derine girdim ki, geri çekilebileceğimden emin değildim. O kadar sıcaktı, dar ve yumuşaktı ki, zevk omurgamdan aşağı akarak kontrolümü kaybetmeme neden oldu.

"Çok iyi hissettiriyorsun." Ona tekrar tekrar girdim, onu hiç olmadığı kadar derine aldım, omurgasına öpücükler yağdırdım ve sonra istediğinde onu daha sert sikmek için iki kalçasını da kavradım.

"Maxim!" diye bağırdı ve ben bunu kaydetmek istedim, deplasman maçlarında geçirdiğim her yalnız gecede bu sesi tekrar tekrar dinlemek istedim.

"Çok. Çok. İyi." Bu tür bir zevki tarif edecek kelime yoktu. Amının sıklığı, tenlerimizin sesi... "Siktir!" Neden bu kadar iyi hissettiğimi anladığımda tamamen dışarı çıktım. "Prezervatif yok." Komodine uzandım.

"Hap kullanıyorum," dedi yumuşak bir sesle. "Sorun yok. Zaten başka biriyle birlikte olmadım ki..."

"Ben de," dedim, elim çekmece kulpundan düşerken. "Senden önce aylarca kimseyle birlikte olmadım."

"O zaman senin için sorun yoksa benim için de sorun yok," dedi, omzunun üzerinden bakarak, yeşil gözleri büyük ve derin, ve çok güven vericiydi.

"Evet, sorun yok, hatta daha da iyisi." Yutkundum ve sikimi onun girişine geri getirdim, onun ıslaklığıyla parıldayan ve kayganlaşmıştı. "Emin misin?"

"Eminim," diye fısıldadı.

Kalçalarını tutup sırt üstü çevirdim, böylece gözlerine bakabilirdim. "Ben de." Aramızda ne olduğunu, ya da kalbimi birdenbire sıkıştıran bu duyguların ne olduğunu tam olarak bilmiyordum, ama onu herkesten daha çok istediğimden emindim. Her zamankinden daha çok.

Onu kendime çekip sertçe öptüm, sonra tekrar içine girdim ve her saniyesinin tadını çıkardım. Sonra ikimizi de tatmin olana kadar seviştik, gözleri gözlerime kilitli, sonunda beni sıkıca kavrayıp boşaldığında titriyordu. Ancak o zaman ben de boşaldım.

"Sana istediğin cevabı vermediğim her seferinde bunu mu yapacaksın?" diye alay etti, göğüslerimiz hala inip kalkarken.

"Yani, işe yararsa." Onu öptüm ve ikimiz de güldük.

Ve adını koymaya korktuğum bir şey göğsümde açıldı, aşına olmadığım bir duygu, beni çok korkutan bir duygu, ve o anda anladım ki, aramızdaki bu şeyi mahvettiğimde ve bittiğinde, çok acı verecekti.

EVIE

"Bu ne?" Bristol bana siyah bir fiyonkla sarılmış parlak kırmızı bir kutu uzattığında sordum.

"Sana küçük bir hediye," dedi, bana gülümseyerek.

"Bekle, birlikte bir galaya hazırlanmak hediye verme durumu mu?" diye sordum, paniğe kapılarak. "Neden kimse bana söylemedi?" Banyo aynasının önünde makyajını yapan Fiona'ya suçlayıcı bir bakış attım. Kızlar dün bana mesaj atıp Brogan'ın evinde onlarla birlikte hazırlanmak isteyip istemediğimi sormuşlardı ve tabii ki kabul etmiştim. Onlarla vakit geçirmeyi çok seviyordum. Ama hediye getirmem gerektiğini bilmiyordum.

"Hayır, tabii ki hayır," dedi Fiona.

Bristol başını salladı. "Sadece sana bir şey vermek istedim," dedi. "Beğenmezsen giymek zorunda değilsin."

Fiona'nın bana ödünç verdiği bornoza baktım. Kapısına vardığım anda elime bornozu ve şampanya kadehini tutuşturmuştu. O zamandan beri şampanya yudumlarken ve doğaçlama dans partileri verirken yavaş yavaş hazırlanıyorduk.

"Fiona'nın elbiselerinden birini ödünç alacağımı sanıyordum," dedim. Elbette, bedenlerimiz aynı değildi, ama o bana, benim vücut hatlarıma çok yakışacak esnek bir kumaştan yapılmış bir elbise olduğunu söylemişti.

"Aç şunu," diye teşvik etti Bristol ve Fiona gözlerini sürmekten vazgeçip izlemek için yanımıza geldi.

Kutuyu aldım ve Fiona ile Brogan'ın yatak odasındaki şezlonga oturdum. Panik duygumu merakım bastırdı ve aceleyle kurdeleyi çözdüm, kutunun kapağını açtım.

"Aman Tanrım," diye haykırdım, kutudaki kumaşı parmaklarımla okşadıktan sonra elbiseyi tamamen çıkardım. "Bu..." Kelimeleri bulmakta zorlandım. "Bu..."

"Senin rengin," dedi Bristol kendinden emin bir şekilde.

Ayağa kalktım, elbiseyi kendime doğru tutup lüks kumaşı elime aldım.

"Zaten giyinme zamanı geldi," dedi Bristol. "Neden denemiyorsun?"

Başımı salladım, banyoya koşarak girdim ve bornozu çıkardım. Elbiseyi giydim ve aynada kendime bakarken tamamen suskun kaldım.

Avcı yeşili kadife, tüm kıvrımlarımı tam da doğru şekilde sarıyordu, omuzları açık üst kısmı dekoltemi vurgularken aynı zamanda zarıflığını de koruyordu. Etek kısmı bükümlüydü ve ayak bileklerimden üst bacaklarıma kadar uzanan bir yırtmaç vardı. Fiona'nın bana uygulamasına yardım ettiğı makyajla - elbiseyle mükemmel uyumlu dumanlı koyu yeşil gözler - ve Bristol'un buklelerimi şekillendirdiğı topuzla, kırmızı halıya çıkmaya hazır gibi görünüyordum.

Vay canına. Kırmızı halıya hazırdım. Bu gece gözlüklerim yerine kontakt lens takmayı bile tercih etmişim. Kendime bir kez daha baktım, bu sefer bir fotoğrafçının gözünden, ve elbisenin sanki benim için yapılmış gibi göründüğünü inkar edemedim.

Durun.

Kapıyı açtım ve Bristol ile Fiona görünüşümü görünce nefeslerini tuttular. Onlara doğru yürürken hep gülümsüyor ve iltifatlar yağıdırıyorlardı.

"Bristol, bu elbiseyi benim için mi yaptın?" diye sordum, gözlerimi kocaman açarak.

Fiona alkışladı, Bristol bana gülümsedi ve etrafımda bir daire çizdi. "Belki," dedi ve kalbim gırtlığıma kadar çıktı.

"Sen... Bunun karşılığını ödeyemem," dedim, ellerimi göğsüme koyarak kalbimin göğsümden düşmesini engellemeye çalışır gibi. Ünlü bir tasarımcının benim için bir şey yapması her gün olan bir şey değildi... Tamam, bu hiç olan bir şey değildi. Görünüşe göre, bu dünyaya düşene kadar hiç olmamıştı. Bu rüyadan ne zaman uyanacaktım?

"Bunu para için yapmadım," dedi Bristol, bana dönüp gözlerimin içine bakarak. "O gece *Scythe'da*, vücut tipine uygun kıyafetler bulmakta zorlandığını söylediğinde, içimde bir şeyleri harekete geçirdi," diye açıkladı. "Sen bir ilham kaynağısın, Evie. Yaratıcı bir ilham geldi ve gala, bu yaratıcılığı denemek için mükemmel bir fırsattı."

Fiona'nın yüzümde yaptığı işi mahvetmemek için minnettarlık gözyaşlarımı tutarak ona göz kırptım. "Teşekkür ederim," dedim. "Dürüst olmak gerekirse, senin gibi arkadaşlara sahip olmak için ne yaptığımı bilmiyorum." Fiona'ya bakarak onu da bu söze dahil ettim. Sonra en iyi arkadaşımı özlediğim için içimi bir acı kapladı, çünkü Mila bu geceye bayılırdı.

İkisi de bana el sallayarak veda etti.

"Artık Reaper ailesinin bir parçasısın," dedi Bristol.

"Bu, güven ve sadakatin kutsal bir çemberi gibi," diye ekledi Fiona. "Artık bizden kurtulamazsın."

"Sanki bunu deneyeceğim de," dedim.

Bir saatlik son rötuşların ardından, üçümüz de şık giyinmiş ve çıkmaya hazırдық. Brogan, Skye'yi Langley ve Axel'in dadısına bırakmak için çıkmıştı. Dadı, tüm ekip galada bir arada olabilsin diye bu gece hem Skye'yi hem de Collin'i bakmayı nazikçe kabul etmişti. Maxim'den az önce aldığım mesaja göre, o zaten Brogan'ın evinin önünde beni almayı bekliyordu.

"Hazır mısınız?" diye sordu Fiona, üçümüz onun ve Brogan'ın evinin ana kapısına doğru yürürken.

"Hiç de bile," diye alay ettim, ama sonra elbiseye baktım ve fikrimi değiştirdim. "Belki biraz," dedim. "Bu elbise sayesinde."

Bristol bana gülümsedi. "Elbise seni yapar, sen elbiseyi yapmazsın. Bu tamamen senin sayende."

Ona tekrar teşekkür ettim, sonra kapıyı açıp Brogan'ın verandasına çıktık ve büyük garaj yolundaki manzarayı görünce aniden durduk.

Brogan takım elbise giymiş, arabasının yanında bekliyordu ve Cormac da onun arabasının yanında hemen hemen aynı pozda duruyordu, ama ikisini neredeyse hiç fark etmedim, Fiona ve Bristol onlara doğru yürürken ısıklık çaldıklarında bile.

Hayır. Benim gözüm sadece şık siyah takım elbiseli, Aston Martin'inin önünde dururken ceketinin altından parıldayan koyu mavi renkli, çarpıcı adamdaydı. Verandada durup ona, sanki o benim James Bond'um, ben de onun hayallerindeki Bond kızıymışım gibi bakarken, bana baktığında ağzı açık kaldı.

Topuklarıma dikkat ederek, yavaş ve kararlı adımlarla ona doğru yürüdüm, her adımda kalbim hızla atıyordu.

"Evangeline," diye fısıldadı, ulaşabileceğim mesafeye geldiğim anda elimi tuttu. "Harika görünüyorsun."

Ona gülümsedim ve Bristol'a baktım. Cormac ona kapıyı açarken bana göz kırptı.

"Sen de harika görünüyorsun," dedim, dikkatimi tekrar ona çevirerek.

Bana bakarak gözlerini kırptı, sanki daha fazla şey söylemek istiyormuş gibi, ama sözcükler kayboldu.

"Hazır mısın?" diye sordum, o birkaç saniye orada durup sadece bana bakarken, kobalt mavisi gözleri vücudumun her santimini incelerken.

Brogan ve Cormac arabalarını çoktan çalıştırmışlardı, ama Maxim en son gelen olduğu için onların çıkışını engelliyordu.

"Evet," dedi, onu esir alan düşüncelerden kurtulmak için gözlerini kırıştırarak. Arabayı dolaşarak kapımı açtı ve ben yerleşmeden sürücü koltuğuna geçmedi.

Kısa bir sürüşün ardından Maxim, katılımcıların vale şeridine yanaştı. Bu şerit, her iki yanında paparazzilerle dolu kırmızı halıya çıkıyordu.

Elbise sayesinde kazandığım özgüven, bu kadar çok flaşlı kamera karşısında parçalanmak üzereydi. Şu anda, bizden kısa bir süre önce gelen Axel ve Langley'e bağırıyor ve fotoğraflarını çekiyorlardı. Sonra Cormac ve Bristol, ardından Fiona ve Brogan çıkıyordu, bu da demek oluyordu ki...

"Sıra bizde," dedi Maxim, arabayı indirme noktasına yavaşlatarak. Arabayı park etti ve penceresinin dışında sabırla bekleyen vale görevlisini görmezden geldi. Bunun yerine, vites kolunun üzerinden uzanıp elimi tuttu. "Söyle," dedi ve ben derin bir nefes aldım. "Tek kelime. Tek gereken bu. Rahatsız olursan, gideriz."

Elini sıktım, dokunuşunun ve sözlerinin sıcaklığı içime işledi ve heyecanımın çoğunu yok etti. Beni bu galaya ilk kez davet ettiği anıların hatırası da oldukça yardımcı oldu. O adam diliyle dünyaları sarsabilirdi. Dünyanın en muhteşem erkeği kolumdayken nasıl iyi hissetmeyeyim ki?

"Hazırım," dedim ve o bana gülümsedi, arabadan indi, anahtarları vale görevlisine verdi ve aceleyle kapımı açtı.

Her şeyin yerinde kalmasını sağlamak için dikkatlice dışarı çıktım ve Maxim'in uzattığı eli destek olarak kullandım. Kırmızı halıya bir yüksek topuklu ayakkabım değdiğinde, bir düzineden fazla flaş patladı ve bu şoktan biraz irkildim. Maxim hemen kolunu belime doladı, benimle yavaşça yürüdü ve beğendiği bazı fotoğrafçılar için poz verdi. Elim tutmadı, bana hiç dokunmamayı tercih etti. Hayır, beni yanına çekti ve bırakmaya niyeti yokmuş gibi görünüyordu.

"Maxim! Maxim!" Her yönden onun adı sesleniyordu, o kadar çok ki Maxim'in belirli bir sesi nasıl tespit edip onlara soru sormaları için işaret ettiğini hiç anlamadım.

Ben sadece yüzümü bozmadan ve çok gergin görünmeden gülümsemeye çalışıyordum.

"Evet?" diye sordu, boş elini yanına indirdi.

"Bilmemiz gerekiyor," dedi kadın muhabir, beni işaret ederek. "Son röportajlarında bahsettiğin gizli uğurlu tılsım bu mu?" Muhabir ona, sonra bana gülümsedi, dostça ve masum görünüyordu.

Sorun yok. Ne derse desin sorun yok. Nefes al. Sadece nefes al.

Maxim bana baktı ve ben de ona bakmaktan kendimi alamadım. Onun gözleri beni başka hiçbir şeyin yapamadığı şekilde büyüledi, sanki benim için özel olarak yaratılmış gibi görünen o bakışla tüm gürültüyü bastırdı.

"Elbisesi bile şans getirecek renkte," diye devam etti muhabir, bir cevap almak için ısrar etti.

Maxim bana göz kırptı, sonra tekrar muhabire odaklandı. "Şunu söyleyebilirim," dedi ve kalbi boğazıma kadar çıktı, çünkü hafifçe kalçamı sıktı.

"Bu kişi bana zaman ayırmadan önce oyunum tamamen bozulmuştu." Yine bana baktı ve ben de ona göz kırtım. "Bu inanılmaz, zeki, süper yetenekli sanatçının bende ne bulduğunu bilmiyorum, ama gerçekte?" Gazeteciye döndü. "şanslı olan benim."

Kalbim göğsümde çarpıyordu, içimde kelebekler uçuyor ve ıldıırıyordu. Maxim Zolotov. Lanet olsun ona. Doğru kelimeleri bulmuştu. Beni çılgına çevirecek tüm güce sahipti. Hem de *kırmızı halıda*. Bundan sonra ne yapacaktım?

Neyse ki, buna gerek kalmadı çünkü o beni kırmızı halıda ilerlemeye teşvik etti ve birkaç hokey ile ilgili soruyu yanıtladıktan sonra, nihayet bu geceki gala etkinliğine ev sahipliği yapan tarihi binaya giden dev taş kemeri geçtik.

O kadar derin bir nefes aldım ki, başım döndü.

"Nasıl gitti?" diye sordu, takım arkadaşları, konuklar ve gümüş tepsilerde aperatifler ve içecekler servis eden garsonların arasından geçerken beni yanında tuttu.

"Düşündüğüm kadar zor olmadı," dedim ve o, servis tepsisinden iki kristal kadeh aldı ve birini bana uzattı. "Ama bu senin tatlı dilin sayesinde olabilir," dedim ve kadehi ona doğru uzattım.

Kadehini benimkine çarptı ve ikimiz de şimdiye kadar tattığım en güzel şampanyadan hızlıca bir yudum aldık. "Her kelimesinde ciddiye dim," dedi, sesi alçak ve aramızda fısıldayarak.

Yüksek taş tavanlı devasa balo salonu, konuşmalar ve müzikle adeta uğultulu bir hal almıştı, ama o bana öyle konuştuğunda, bana öyle baktığında, ben sadece onu duyabiliyor ve görebiliyordum.

Odanın diğer tarafında Sterling, London ve birkaç takım arkadaşının sohbet ettiği barı işaret etti. Ben de başımı salladım ve o bizi o yöne doğru çekerken uzattığı elini tuttum.

"Vay canına, Evie," dedi Sterling, onlara ulaştığımızda. "ok güzelsin," dedi.

"Aman Tanrım," dedi London, Langley ile sohbet ettiği yerden dönerek. İki de muhteşem elbiseler içinde

parıldayan gümüş ve mavi. "Harika görünüyorsun! O elbise nereden?"

"Teşekkürler," dedim, yanaklarım kızardı ama şaşırtıcı bir şekilde, genellikle ilgi odağı olmanın getirdiği gerginlik gelmedi. Belki de şu anda içimde yaşanan kelebeklerin uçtuğu mutluluk partisiyle baş edemediler. Her halükarda, ben de akışına bıraktım. "Aslında Bristol benim için yaptı."

London'ın ağzı açık kaldı, sonra kalabalığı taradı, şüphesiz Bristol'u arıyordu. "Ona ne kadar harika göründüğünü söylemek için sabırsızlanıyorum! *Vay canına*, Evie." Küçük çantasını karıştırdı, sonra cep telefonunu çıkardı. "İkinizin fotoğrafını çekmeliyim. Birlikte harika görünüyorsunuz."

Maxim hiç çaba harcamadan elini belime doladı. Ve benim için büyük bir şaşkınlık yaratan bir şekilde, sanki bizi birbirimize bağlayan mıknatıslar varmış gibi ona doğru eğildim ve sanki bunu binlerce kez yapmışız gibi gülümsedim.

"Yaşasın!" dedi London, fotoğraf çekerek. "Sana gönderirim," dedi ve telefonunu bana doğru uzattı. "Jansen'la benim fotoğrafımızı da çekebilir misin?"

"Seve seve," dedim içtenlikle. Elbette, kameramı yanımda getirmedi, ama herhangi bir ekipmanla iyi bir açı ve ışık bulabilirdim. Telefonunu aldım ve Jansen, nefes almak kadar kolaymış gibi kollarını onun etrafına doladı. Ve ikinci fotoğrafı çekerken, London'ı ona bakması için yukarı doğru çevirdi, onun bakışlarıyla karşılaşınca gerçek, samimi ve kesinlikle muhteşem bir gülümseme belirdi.

Fotoğrafi çektim ve bu sevgi dolu anı sonsuza dek yakaladım.

Telefonunu geri verdiğimde London, "Teşekkürler," dedi. "Sen en iyisisin. İlk galandan ne düşünüyorsun?"

İlk galam. Gala değil. Çünkü Maxim ve ben birlikte kalırsak daha pek çok gala olacaktı. Beynimden geçen bu tür düşünceleri engelleyemiyordum.

"Harika," dedim, kalabalığa bakarken onun bakışlarını takip ederek. Bazı çiftler zarif dans pistinde dans ederken, diğerleri keten masa örtüleriyle örtülü yüksek yuvarlak masaların etrafında duruyordu. Şampanya akıyordu, müzik sohbetlerin arasında çınılıyordu ve her şey tek kelimeyle harikaydı.

Brogan ve Cormac küçük grubumuza katıldıktan sonra, içkilerimizi yudumlarken hepimiz rahat bir sohbe daldık ve kendimi bu rolde giderek daha fazla rahatlamış buldum. Bu sıkı sıkıya bağlı aileye mükemmel bir şekilde uyum sağladığım, Mila'nın en iyi arkadaşı ya da Maxim'in kız arkadaşı olmadığım, *Evie* olduğum bir rol. Uzun zamandır ilk kez kendime ait bir yer bulmuş gibi hissettim ve Mila'nın da bizimle birlikte bu harika geceyi yaşamasını dilese de, kendi başıma ayakta durabildiğim için kendimle gurur duyuyordum.

"Evie!" McKittrick, Fiona, Bristol ve London ile sohbet ettiğim arkamdan seslendi. Kraliyet mavisî takım elbisesiyle çok şık görünen McKittrick el sallarken ona gülümsedim. "Harika görünüyorsun!" dedi ve ben de ona teşekkür ettim. "Dans etmek ister misin?"

Maxim, Sterling ve Brogan'ın bara yaslanarak bir şey hakkında derin bir sohbet içinde oldukları yere baktım, sonra omuz silktim. "Tabii," dedim, elini tuttum ve o bizi kalabalık dans pistine götürdü.

Bana karşı her zaman çok nazikti, özellikle Mila ve ben Charleston'a ilk geldiğimizde. Kasabaya yeni gelen çocuklar olarak söyleyecek bir şey vardı ve daha önce onu, Greene'i ve diğer bazı çaylakları birkaç kulübe eşlik etmiştik. O benim iyi bir arkadaşım olmuştu, köşede saklanmaya çalıştığımda beni her zaman güldüren veya dans ettiren, ama asla "*senden hoşlanıyorum*" havası vermeyen bir arkadaş. Hatta, söz konusu kulüplerde birkaç kez ona kız tavlama konusunda yardım etmişim, bu da onun diğer kadınlarla daha fazla dans etmesini sağlamıştı, ama aslında onun yardıma ihtiyacı yoktu.

"Bu çok iyi," dedi, bana aptalca sırtarak ve tavandaki hoparlörlerden gelen neşeli melodi eşliğinde bir yandan diğer yana sallanarak.

"Beğendim," dedim, onun hareketlerini taklit ederek ve o elimi tutup beni dramatik bir şekilde döndürdüğünde gülerek. Şarkı, eski bir hitin enstrümantal versiyonuydu, ama ritmi harikaydı.

Diğer elimi de tuttu ve bizi bu tarafa, o tarafa çevirdi.

"Peki," dedim, tekrar ayrılmadan önce bir araya geldiğimizde etrafımıza bakarak. "Bu gece kime göz koydun?"

McKittrick sırttı ve ben onun gözünü diktiği kadına acımaya başladım. Harika bir adamdı ve kimse onun ne kadar seksi olduğunu inkar edemezdi, ama o çok eğlenceli olmasının yanı sıra aynı zamanda tehlikeli biriydi. Eminim

hiçbir fikre hayır demediğinden eminim, fikir ne kadar kötü olursa olsun. Mesela o ve Greene, gittiğimiz kulüplerden birinde barın üstüne çıkıp, şişeden direkt votka içerek striptiz yapmaya karar verdikleri zaman gibi.

"Bu gece burada yarım düzine bekar kadın gördüm," dedi, balo salonunda takılan birkaç farklı kadın grubunu işaret ederek. "Ama ben ona yöneliyorum," dedi ve çok kurnazca beni döndürerek bahsettiği sarışını görebilmemi sağladı. Kadın çok güzeldi, ama bana ciddiyetini gösteren mütevazı bir havası vardı. Neredeyse bir avukat ya da öğretmen havası gibi.

Beni kendine doğru çektiğinde gülmekten kendimi alamadım. "Ne?" diye sordu, yüzünde bir gülümsemeyle.

"O çok güzel," dedim. "O sadece..."

"Kötü çocuk olduğum için beni cezaya koyacakmış gibi mi?" diye cümlemi tamamladı.

"Aman Tanrım, McKittrick," dedim, şakacı bir şekilde göğsüne vurarak. "Saçmalıyorsun."

"Bu doğru," dedi, sonra sarışını tekrar süzdü. "Ama belki de buna ihtiyacı vardır."

Gülerek başımı salladım. "Belki. Her halükarda, sana bol şans diliyorum..."

Çok iyi tanıdığım bir göğse çarptık ve sözlerim boğazımda kaldı. Maxim dans pistinin ortasında durmuş, McKittrick'i en iyi nasıl yok edeceğini planlar gibi bakıyordu.

"Affedersiniz," dedi McKittrick, ama gözleri alaycı bir ifadeyle bakıyordu. "Dans ediyorduk."

"Gidiyordunuz," diye Maxim neredeyse kükredi ve ben gülmeme engel oldum. Gözleri benimkilere çarptı ve ben onun bakışlarındaki vaat karşısında dudaklarımı sıkıca kapattım.

McKittrick gülerek başını salladı ve beni bıraktı. "Eğlence bitti, Evie," dedi ve bana göz kırptı. Tanrım, kavga etmek istiyordu. Yemin ederim. "Yine *Orchid'e* gitmeliyiz," dedi yavaşça geri çekilirken. "Orada zekanıza ihtiyacım var."

Elimi sallayarak onu uğurladım. "İyi şanslar..." Sarışının hala arkadaşlarıyla sohbet ettiği yeri işaret ettim.

"Sen şans kraliçesi olduğuna göre, tüm o enerjiyi alacağım!" diye bağırdı, topuklarını döndürüp doğrudan sarışına doğru yöneldi.

"Şimdi benimle dans edecek misin?" diye sordu Maxim, beni nazikçe göğsüne çekerek. "Yoksa ben yeterince iyi değil miyim?"

Kollarımı boynuna dolarken ona sahte bir somurtma yaptım, müzik daha yavaş bir melodiye geçti. "Zavallı Maxim Zolotov, benim ilgimi çekmek için biraz rekabetle başa çıkamıyor mu?"

Maxim, dans pistinde bizi hareket ettirirken kaşlarını kaldırdı, melodinin yönlendirdiği şekilde vücutlarımız birbirine yapışmış ve mükemmel bir şekilde kaynaşmıştı. Sanki birlikte dans etmek için yaratılmıştık ve birlikte pek çok şeyi iyi yaptığımız için, bu durum beni pek de şaşırtmadı.

"O bir rakip *mi*?" diye sordu Maxim ve onun ciddi bir soru sorduğunu anlamam birkaç saniye sürdü.

Dudaklarımdan bir kahkaha patladı, o kadar sert ve hızlıydı ki neredeyse ikiye katlanacaktım, ama Maxim dans ederken beni vücuduna sıkıca sarıldı. Meraklı bakışına boğazımı temizledim, sonra başımı salladım. "Hayır. Hiç de bile," dedim. "Sana arkadaş olduğumuzu söylemiştim. Mila da öyle. Seninle yaşamaya başlamadan önce hepimiz buluşur, dans etmeye ve içmeye giderdik. Bilirsin, insanların rahatlamak için yaptığı şeyler."

Dudakları sinsi bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Dans etmeyi ne kadar sevdiğini bana hiç söylememiştin," dedi. "En sevdiğin şeyin yemek pişirmek olduğunu sanıyordum."

"Ben karmaşık bir kadını, Maxim."

O güldü, dudaklarında sinsi bir gülümseme belirdi. "Bunu bilmek iyi oldu, çünkü dans benim uzmanlık alanlarımdan biri."

Başımı eğdim ve ellerini kalçalarıma kaydırıp bizi tek bir vücut gibi hareket ettirip, dönüp eğilip, bu ateşli, günahkar dansın her ritmini yakaladığında nefesim kesildi. Diğer dansçılar bize yer açmak ve açıkça izlemek için geri çekildiler.

Maxim'in bana bakışları yüzünden gergin veya utangaç olmaya vaktim olmadı. Sanki ben onun dünyasının merkeziymişim gibi. Sanki ben

Onun rahatlamasını, çocukluğundan beri yaşadığı günlük baskıdan kurtulmasını sağlayan anahtar gibi. Sanki onun tüm sorularının cevabı benmişim gibi.

Müzik bitti ve Maxim dansımızı durdurduğunda insanlar *alkışladı*. Beni göğsüne yaslayarak tutarken, ben ona gülümseyerek nefes nefeseydim. McKittrick resmen çılgılık attı.

Yanaklarım kızardı ve Maxim, topuzumdan kaçan bir bukleyi kulağımın arkasına koydu.

"Evie'nin dans standartlarını geçtim mi?" diye sordu, beni dans pistinden çekip, hala ona alkış tutan birkaç takım arkadaşına başını salladı.

"Sen her Evie standardını geçiyorsun," dedim, o bizi bara geri götürürken. "Her zaman geçtin."

Maxim aniden durdu, gözleri beni, yaptığımız hafif şakalaşmayla hiçbir ilgisi olmayan, tamamen kalbimi çalmakla ilgili bir bakışla sabitledi. Ki bunu zaten tamamen, kesinlikle başarmıştı.

"Evie..." diye başladı, sonra durdu ve elini yanağımın üzerinde gezdirdi. "Ben —"

"Maxim!" Asher Silas, doğru gittiğimiz barın yanındaki yuvarlak masadan seslendi. Reapers'ın sahibi bize el salladı ve Maxim o tarafa doğru yürümeye başladı.

"Kızlarla bir şeyler içmeye gidiyorum," dedim ve dansın ardından çok ihtiyacım olan suyu bulabileceğim barı işaret ettim.

Maxim bana sıırttı. "Seni McKittrick'le dans pistinde bulursam..."

"Ne yaparsın?" diye meydan okudum.

Beni kendine çekti ve sadece benim duyabileceğim şekilde sesini alçaltarak, "O zaman kitaplarındaki adamlar gibi sana tam bir alfa gibi davranmak zorunda kalırım. Seni bağlayıp erkeklik gururumu incittiğin için cezalandırırım" dedi.

Onun çizdiği görüntüyle damarlarımdan bir şimşek geçerek içimden bir sıcaklık yükseldi.

"O zaman kesinlikle McKittrick'i bulacağım," dedim ve o düşük ve sert bir şekilde homurdandı.

"Sen benim ölümüm olacaksın," dedi ve sonra beni bıraktı. "Benim küçük uğurlu tılsımım."

MAXIM

O çok seksi bir kadındı.

O elbise her kıvrımına yapışıyordu ve yakası beni liseye geri dönüp o muhteşem göğüsleri emmek istememe neden oldu. Ve benden uzaklaşırken kışının sallanışı? Hipnotize ediciydi. Bu gece onu ilk gördüğüm andan itibaren ona dokunmaktan kendimi alamamıştım.

İki adım attım ve onu göğsüme çektim. "Bu gece bunları becereceğimi biliyorsun, değil mi?" diye kulağına, sadece onun duyabileceği kadar yüksek sesle fısıldadım.

"Anlamadım?" Kaşlarını kaldırdı, yanakları kızardı.

"Şu anda göğsüme bastırılmış olan bu muhteşem göğüsler." Elimi sırtına koyup onu bana daha sıkı çektim. "Bu gece onları becereceğim."

Utançtan nefesini kesip kekelemek yerine, bana gülümsedi. "Sözler, sözler." Sonra kollarımdan kurtulup Fiona'nın beklediği barın sonuna doğru yöneldi.

Sonra barın karşı ucunda, sanki kendi özel VIP bölümleriymiş gibi masayı işgal eden erkek grubuna döndüm. Çoğunlukla öyle olduğu için.

"Senin durumun çok kötü!" Sterling, Asher'in yanında dururken sırtarak sırtıma bir şaplak attı. "Bunu izlemek çok eğlenceli."

"Kapa çeneni." Yanlış söylediği de yoktu.

"Burası ne, milyarder bölümü mü?" Yarı şaka yarı ciddi bir şekilde masayı taradım. "Öyle de denebilir," diye gülerek cevapladı Asher.

Bu avantaj, Charleston ve çevresindeki tüm franchise sahiplerini harekete geçirmiş görünüyordu.

Ethan Berkeley, kasabamızın MLB

takımının sahibi Ethan Berkeley, Asher'in diğer yanında duruyordu ve yatırım olarak nitelendirilebilecek kadar pahalı bir takım elbise giyiyordu. Adam tam bir sert adam olarak biliniyordu, ama Raleigh Raptors'ın adrenalin bağımlısı sahibi Weston Rutherford ile sohbet ediyordu. Weston, bu etkinlik için Kuzey Carolina'dan gelmiş olmalıydı. Sonra Calgary NHL franchise'ının sahibi Crossland McClaren vardı, gözleri bana Bristol'un —Brigg'in nişanlısı— gözlerini çok hatırlatıyordu, ama bu onun ağabeyi olduğu için beklenen bir şeydi. Ama en sondaki adam?

"Vay canına, bu Gareth Maxfield mı?" diye sessizce sordum, gözlerim bir anlığına fal taşı gibi açıldı.

Charleston NFL franchise'ının sahibi olan Cougars, lanet olasıca... devasa bir adamdı, ki bu, benim boyumun 1,80'in üzerinde olduğunu düşünürsek, bir şey ifade ediyordu. Crossland gülerek, Armani smokin gibi görünen giysisinden papyonunu koparıp cebine attı.

"Evet," diye cevapladı Asher, gözleri ileriye bakarken, kehribar rengi bir sıvıyı yudumlarken.

Sterling başını çevirdi, gözleri fal taşı gibi açıldı. "Bu mafya bağlantılı adam —"

Kardeşimin kafasının arkasına bir şaplak attım. "Böyle şeyleri yüksek sesle söylemezsin."

"Cougars'ı nasıl satın aldığını hiç sormadık." Asher gülümsedi ve başını salladı. "Maxfield ile konuşmadığımız bazı konular var, bu kesin."

"Hey, Zolotov," dedi Crossland, masanın üzerine eğilerek. "Bu sıcak güney gecelerinden bıkmadın mı? Çünkü benim bir takımım var..."

"Lanet oyuncularımı çalmaya çalışmayı bırak." Silas gözlerini devirdi.

Crossland güldü. "Yani, ona daha iyi bir teklif yapabilirsem..." Asher'a kaşlarını kaldırdı. "Ya da belki bu geceki maçta farklı bir bahis yapmak istersin?"

"Benim takımım asla masaya yatırılmaz, bunu sen de biliyorsun." Crossland'a sinirli bir bakış attı.

"Sadece söylüyorum..." Crossland başladı ve Asher'in yüzündeki ifade beni boğazımı temizlemeye itti.

"Teklifin için teşekkürler, ama Reaper olarak mutluyum," dedim Crossland'a. Diğer takımlara, bulunduğun yerden memnun olduğunu söylemekle, köprüleri yakmamak arasında her zaman bir denge kurmak gerekir. Takaslar o kadar yaygındı ki, en son istediğim şey, bana kızgın bir franchise sahibi ile Calgary'de kalmaktı.

"Gördün mü? O mutlu," diye mırıldandı Asher ve içkisinin geri kalanını bir dikişte içti. "Sterling de öyle, bilgin olsun."

"Çok mutluyum," diye cevapladı Sterling.

"Eh, takımın bu yıl kupayı kazanmak için en iyi konumda olduğunu düşünürsek, ben de mutlu olurdum," dedi Ethan, yanından geçen sarışın kadına bakarak.

"Bakalım nasıl gidecek," dedi Asher, sanki biz onun yanında durup tüm beklentilerin yükünü omuzlamıyormuşuz gibi, ipeksi bir sesle.

"Ne hakkında konuşuyorsunuz?" diye sordu Langley, Axel'in koluna girerek yanımıza yaklaşırken. Hemen arkalarında Evie, Fiona, London ve Brogan da bize doğru geliyorlardı.

Siktiğimin seksi kadını. O bana doğru gelirken aklıma gelen tek kelime buydu. Artık resmileşti, ben bir mağara adamıydım ve tek içgüdüm, kadını mümkün olduğunca çabuk eve götürüp o elbiseyi çıkarmaktı.

"Kazanmak," diye cevapladı Ethan.

"Oh, ne kadar uygun bir geçiş," diye gülümseyerek cevapladı Langley. "Sports Illustrated aradı ve Reapers hakkında ve onların deyimiyle, ilk gerçek Kupaya koşmamızın baskısıyla nasıl başa çıktığımızı anlatan bir makale yazmak istiyorlar." Bana döndü. "Ve makaleyi sana ve diğer birkaç arkadaşına odaklamak istiyorlar."

"Bana mı?" Evie kolumun altına kayarken kaşlarım yukarı kalktı. Bana bu kadar uyumlu olmasını, sanki vücudum onun vücuduna göre şekillendirilmiş gibi olmasını seviyordum.

"Sen." Başını salladı.

İlk tepkim hayır demek oldu. Evie mahremiyetine önem verirken, hayatımı spot ışığına çıkarmak, tam olarak olmak istediğim destekleyici erkek arkadaş tipi değildi. *Az önce erkek arkadaş kelimesini düşündün.*

"Yapmalısın!" Evie parlak bir gülümsemeyle beni cesaretlendirdi. "Biliyorum, sen..."

"Senin üzerinde olacağını söylediler, benim üzerimde değil," diye alay etti, kalçasıyla benim kalçama çarparak. "Senin için çok iyi bir reklam olur."

Gözlerimi kırptım. Tanıtım. "Onlara yapacağımı söyle," dedim

Langley'e. "Yapacak mısın?" Mutlulukla gülümsedi.

"Yapacağım." Eğilip Evie'nin dudaklarına bir öpücük kondurdum. "Sadece Evie'nin benimle çekilmiş fotoğraflarını kullanmaları gerektiğini söyle."

Evie nefesini tuttu.

"Anladım," dedi Langley hemen ve çantasından telefonunu çıkardı.

"Bunu ciddi olarak söylemedin," diye fısıldadı Evie.

"Fotoğrafları satın aldıklarında ne kadar para kazanacağını bir düşün. Galeri için daha fazla para." Onu göğsüme doğru çevirdim ve alnına bir öpücük kondurdum.

"Bu harika olur," diye fısıldadı.

"Anlaştık," dedi Langley, telefonuna bir şeyler yazmaya başlamıştı bile.

"Madem isteklerde bulunuyoruz," diye başladı Fiona, Asher'ın yanına kayarak. "Senden bir ricam var."

"Skye'nin uçağa binebileceğini zaten söyledim," dedi Asher, kalabalık dans pistine hafif bir gülümsemeyle bakarak. "Biraz bebek kahkahası iyi gelir."

"Teşekkürler, ama..." Alt dudağını ısırdı.

"Sadece ona sor," dedi Brogan iç çekerek, yakası çok sıkıymış gibi yakasını çekiştirerek.

Asher tüm dikkatini Fiona'ya verdi.

Derin bir nefes aldı ve gözlerini kapatarak çekindi. "Bak, hayır diyebilirsin ve muhtemelen hayır demelisin, ama ona söz verdim

sana soracağımı söyledim, o yüzden sana soracağım çünkü o benim en iyi arkadaşım..."

"Lütfen bana beni kör randevuya çıkarmaya çalışmadığını söyle," diye mırıldandı Asher.

"Hayır!" Fiona'nın gözleri fal taşı gibi açıldı. "En iyi arkadaşım Daisy bir yazar ve bir sonraki kitabı milyarderler hakkında olduğu için seni takip etmek istiyor, çünkü sen bir milyardersin."

Weston öne doğru eğildi. "Oh, bu iş ilginçleşmeye başladı." Diğer tüm franchise sahipleri Asher'a döndü. "O bir yazar." Bakışları Fiona'ya odaklandı.

"Evet." Fiona başını salladı.

"Ona ne yazdığını söyle," dedi Brogan nişanlısına. "Romantizm."

Kız gülümsedi ve ellerini ovuşturdu.

Asher bir adım geri attı.

"Oh, şimdi *gerçekten* ilginç oldu," dedi Ethan sırtarak.

"Ve bir romantik roman için beni *takip etmek* mi istiyor?" diye sordu Asher, yüzündeki kan çekilirken. "Yani... tam olarak ne arıyor?"

Gareth bile şimdi öne eğilmişti.

"Seks pozisyonları," dedi Weston sırtarak, çilek sarısı saçlı asistanı Brynn onunla Ethan'ın arasına kayarken.

"Her şey seksle ilgili değil." Brynn elinin tersiyle Ethan'ın göğsüne vurdu ve onun arkasından uzanarak içkisini alıp şampanyadan bir yudum aldı. Ethan ona baktı ve bardağı anlamlı bir şekilde işaret etti. "Ne? Barda servis ettikleri içkiler *berbat*. Sizinkiler daha iyi." Brynn Ethan'ın gözlerinin içine baktı ve bir yudum daha aldı.

"Seks değil," diye söz verdi Fiona. "Milyarderlik yönünü doğru yansıtmak istiyor. Programın, yaşam tarzın..."

"Yani gölge etmek için aramızdan en sıkıcı olanı mı seçti?" Ethan hala gülümseyerek sordu.

"Bana sorabileceğini bildiği kişiyi seçti," diye karşılık verdi Fiona.

"Programından sapmaya dayanamadığı için hayır diyecek olanı," diye alay etti Weston, sonra geçen garsondan bir içki daha sipariş etti.

Sanırım milyarderler bile ne zaman teslim olacaklarını biliyorlardı.

Asher başını Fiona'ya doğru eğdi. "Çok meşgul olduğumu biliyorsun, değil mi?" "Sana söylemiştim," dedi Weston, sadece homurdanan Gareth'a.

"O inanılmaz derecede titiz ve doğru olmak istiyor," diye ısrar etti Fiona. Brogan onaylayarak başını salladı.

"Siktir et, anladık," dedi Weston sırtarak. "Bu geceki maçı beklememize bile gerek yok. Bahse girerim ki... geçen ayki maçtan kalan Crossland'ın çok değerli iyilik fişlerinden birini, bunu yapmayacağına dair. Senin değerli küçük rutininizi tehlikeye atmazsın."

Asher başını Weston'a çevirdi. "Siktir git. O kadar katı değilim."

"Evet," dedi Gareth, ön kollarını uzun masaya dayayarak. "Öylesin."

"Peki yaparsam ne kazanacağım?" diye sordu Asher Weston'a.

Evie'nin elbisesinin kadife sırtını elime sürterek, aylık poker oyunlarının nasıl işlediğine dair bir fikir edinmeye başladım.

"Kazandığını bilmenin verdiği tatmin mi?" Ethan içkisini yudumlarken önerdi.

"Detayları öğrendikten sonra seçtiğin bir fiş," diye cevapladı Weston. Ethan, Crossland ve Gareth hep birlikte ona baktılar. "Ne? Detayları bile bilmeyen bir adama bahis yüklemeyeceğim."

Hepsi duyulmaz sesler çıkararak, sinirli bir şekilde başlarını sallayarak onayladılar.

Asher masaya baktı, gözleri hızla bir oraya bir buraya hareket ediyordu, sanki birkaç gün boyunca takip edilmeyi kabul etmek gibi basit bir şeyin riskini ve getirisini hesaplıyor gibiydi.

"O çok sessizdir," diye söz verdi Fiona.

"Ona yalan söyleme." Brogan gözlerini devirdi. "Daisy sessiz *değil*, ama komik ve onu seviyorum, eğer bu yardımcı olursa."

"Kimseyi sevmediğın gerçeğini göz önünde bulundurursak?" Asher kaşlarını kaldırarak sordu.

"Aynen öyle." Brogan omuz silkti.

"Peki," dedi Asher, burnunun köprüsünü ovuşturarak. "Ona birkaç ay sonra programımın boşalacağını söyle. O zamana kadar bazı önemli işlerim var ve..."

"Harika!" Fiona sözünü kesti. "Çok sevinecek! Teşekkürler!" "Bunu çok pişman olacağım," diye mırıldandı.

"Zengin insanlar tuhaftır." Şarkı değişti ve Evie'yi dans pistine geri çektim. dans pistine geri çektim.

"Zengin adamın sözü," Evie güldü ve kollarını boynuma doladı.

"Hayır. Şuradakiler," franchise sahiplerini işaret ettim, "tamamen başka bir seviyedeler. Benim aptalca param var, ama onların iğrenç, ömür boyu harcayamayacakları kadar çok paraları var." Hafifçe eğildim ve onu öptüm. "Ve Sports Illustrated'da fotoğrafları yayınlanacak bir kız."

Dudaklarıma gülümsedi. "Beni eve götür."

"Kesinlikle."

Rekor sürede eve vardım, her kilometre ile Evie'nin eli bacağımda gittikçe yukarı çıkarken onu görmezden gelmeye çalıştım. Otoyoldan çıktığımızda parmakları sikimin çizgisini okşuyordu.

Eve girer girmez onu tamamen yutacaktım. Kahretsin, belki de eve kadar beklemeyecektim. Belki de park eder etmez onu arabada alacaktım.

"Bu gece harikaydı," dedi mahalleye girerken. "Tüm o gazetecilerin önünde olmak ürkütücü olur diye düşünmüştüm, ama sen bana bunun önemsiz bir şey olduğunu hissettirdin."

"Seninle gerçekten gurur duydum," dedim, dişlerimi sıkarak araba yoluna saptım. "Ve o parmaklarınla bana ne yaptığını çok iyi biliyorsun."

"Umarım seni bütün gece olduğu gibi şehvetle delirtmişimdir." Elini benim aletime koydu ve smokinimin pantolonunun üzerinden sıktı. "Bütün gece

Bütün gece gömleğinin düğmelerini açmak istedim."

Garaja girdim, arabayı park ettim ve döndüm, Evie'nin ensesini kavrayıp onu öpücüğüme çektim.

Hiç tereddüt etmedi, tatlı ısırıklar ya da alaycı dokunuşlar yoktu. Öpücük, ona olan tüm arzusun, ihtiyacımın her zerresini içeriyordu. Dilimi ağzına sokarken, tatlı şampanya ve Evie'nin tadını alırken, açık ve şehvetliydi.

"Arabada mı, duvarda mı?" diye sordum, sözlerimi söylemek için aramızda yeterli mesafe bırakarak. "Seçim senin, ama şimdi kararını ver."

"Vites değiştirme, kötü," diye nefes nefese söyledi, tırnakları koluma batarak hoş bir acı hissi uyandırdı. "Duvar, iyi."

"Gidelim." Arabadan atladık ve garajdan eve çıkan merdivenlerde buluştuk. Eller. Ağızlar. Diller. Kapıyı açıp onu eve sürüklerken tek hissettiğim Evie'ydi.

Smokinimin ceketi bir yere düştü. Düğmeler patladı. Kol düğmeleri yere düştü.

Yeterince hızlı değildi. Ellerimi *hemen* ona dokundurmak istedim.

Onu kapalı kapıya iterek başını eğdim ve elimi elbisesinin yırtmaçından yukarı doğru kaydırırken, altında sadece ipeksi bir cilt hissederek onu derin bir şekilde öptüm.

"Çok yumuşak," dedim öpüşmelerin arasında.

"*Benim*," diye fısıldadı, elleri fermuarımın üzerinde.

Bu sözler, tutunduğum son medeniyet kırıntılarını da parçaladı ve o çıplak penisimi avuçladığında boğazımdan düşük bir inilti çıktı. Elleri *sihir* gibiydi. Beni nasıl okşayacağını, aklımı nasıl başımdan alacağını çok iyi biliyordu ve şimdi bu becerisinin her zerresini kullanıyordu.

"Duvara yaslanmakla ilgili bir şey mi demiştin?" Bacağını uyluklarımın arkasına doladı.

"Kapı da olur." Bacağını belime kaldırdım ve ayakkabısının topuğu kıcıma batıverdi. "Bana hazır olduğunu söyle, Evangeline," dedim, elim uyluklarından yukarı kayarak amını örten ipek parçayı avuçlarken. "Siktir, bana çok hazırsın. Sırılsıklamsın."

"Şimdi, Maxim," diye talep etti ve başımı kendine doğru çekerek öptü.

İki elimle kalçalarını tutup kaldırdım ve onu kapıya yasladım. "Ayak bileklerini kilitle." O da öyle yaptı. Tanrıya şükür Bristol o kullanışlı küçük yarığı koymuştu. Hızlıca yana doğru çekince Evie'ye tamamen ve tamamen erişebildim.

"Seni seviyorum," diye fısıldadı dudaklarıma, benim sikim onun girişine değdiğinde.

"Sana ihtiyacım var," diye cevap verdim, ona başka hiçbir kadına söylemediğim sözleri söylerken, tek bir hamlede her santimini içime alırken, derin ve sert bir şekilde giriyordum. Kadınları severdim, kadınları isterdim, hatta kadınlardan zevk alırdım, ama hiçbirine *ihtiyacım olmamıştı*. Evie'ye olduğu gibi.

"Maxim!" diye bağırdı, elleri omuzlarımı sıkıca kavradı.

"Cennet gibi hissediyorum." Geri çekilip onun sıcak, kaygan ipeğine tekrar girmeden önce söyleyebildiğim tek kelimeler bunlardı. İkimiz de inledik ve ben onu kapıya dayayıp her itişte çılgılık atacak kadar sert bir şekilde becerirken, ağızlarımız dağınık, telaşlı bir öpücükle birleşti.

Birlikte olduğumuz her seferinde daha da iyi oluyordu. Daha ateşli. Daha vahşi. Evie ile hiçbir zaman tatmin olmadım, her zaman daha fazlasını istedim. Kulaklarımda daha fazla inlemesi, daha fazla sızlanması, tırnaklarının derimde daha fazla iz bırakması. Sadece... daha fazlası. Tekrar tekrar ona girdim, o benim kalbimi yavaşça çalarken ben de onun vücudunu ele geçirdim.

Zevk omurgamdan aşağı akarken, onun etrafımda kıvrıldığını, vücudunun gerildiğini hissedebiliyordum.

"Benimle gel," emrettim, bir elimle onu desteklerken, diğer elimle aramızdaki mesafeyi aşarak klitorisini okşadım. "Senin bana ihtiyacın var."

Ben okşayıp okşarken, onun arzuladığını bildiğim hassas baskıyı uygularken, o çılgılık attı. "Her zaman. Seninle." Sözleri, dudaklarıma karşı kekelemiş nefeslerden ibaretti.

"Her zaman," diye talep ettim, onu o uçurumun kenarında tutarken, uyluklarının beni mengene gibi sıkıştığını hissettim.

"Her zaman," diye söz verdi.

Sonra ona tam olarak ihtiyacı olanı verdim, parmaklarımdan baskısı ve penisimin itişiyi onu orgazmın zirvesine çıkardım.

Kendi boşalmam beni ele geçirdiğinde inledim, onun içinde sarsılırken beni unutulmaz bir mutluluğa sürükledi.

İşte bu, cennet buydu. O, hak etmediğim bir ödül ve kazanmak için yeterince mücadele etmediğim bir huzurdu. O bir armağandı ve ben ona layık olup olmadığımı bilmiyordum.

Onu yere indirirken bacaklarım titriyordu, onun vücudunun sıcaklığından uzaklaşırken onu nazikçe öptüm. "Hadi duşa gidelim," diye fısıldadım, o ise göğsüme tutunarak dengede kalmaya çalışıyordu.

"Duş mu?" Güzel gözlerinde kötücül bir parıltı belirdi.

"Sana bunları sikkmek için bir söz verdiğimi hatırlıyorum." Başımı eğip göğüslerinin şişkinliklerini öptüm.

"Duş harika bir fikir." Güldü ve onu kollarımın arasına aldım, atılmış paltoyu atlatarak onu doğrudan yukarı çıkardım ve sözümü yerine getirdim.

EVIE

"Chicago havası sana yakışıyor," dedi Maxim, otel odamızda dururken.

Maxim, şık lacivert bir takım elbise giymişti, kravatı boynunda mükemmel bir şekilde duruyordu ve her an takım otobüsüne binmek üzereydi.

Ona gülümsedim, parmaklarımla kravatının pürüzsüz kumaşını okşarken, parmak uçlarımda yükselerek ağzımı onun ağzına bir santim yaklaştırdım. "Her şey sana yakışıyor," dedim ve şakacı bir şekilde ağzına bir öpücük kondurdum.

Çok hafif bir alaydan dolayı göğsünde düşük bir homurtu yankılandı ve omuzlarımı nazikçe kavrayarak beni döndürdü, böylece sırtım kapalı kapıya değdi. Beni köşeye sıkıştırdı, kobalt mavisi gözleri benimkilere sabitçe bakıyordu. "Senin burada benimle olmanı çok seviyorum," dedi, burnunun ucunu benim burnumun üzerinde gezdirerek. "Sonunda benimle seyahat etmeye karar vermeni çok seviyorum."

Sıcak titremeler tenimde dans etti, içim arzuyla doldu. Her şekilde *aşkını* söylüyordu, ama bir şekilde söylemiyordu. Ancak bunun beni bir saniye bile rahatsız etmesine izin vermedim, aramızda her şey çok iyi giderken... İlk kez deplasman maçına gitmeye karar vermemin ana nedeni buydu.

Harika gidiyorduk. Aramızdaki duvarlar artık kağıt kadar inceydi ve elbette, ona onu sevdiğimi söylediğimde... birkaç kez, cevap vermemişi, ama onu gerçekten suçlayabilir miydim? Maxim Zolotov'u sevmek konusunda bir ömür boyu pratik yapmışım.

Aramızda olanlar onun için yeniydi. Ayrıca, benim onun geçmiş ilişkilerinden farklı olduğumu bana her zaman garanti ediyordu. Ben özel birisiydim. Onun tek ve tek uğurlu tılsımı. Bu arada...

"Sana bir öpücük borçluyum," diye fısıldadım, vücudum onun vücuduna yapışık, parmakları kafatasımın tabanından boynuma, köprücük kemiğime ve daha aşağıya doğru kayarken, tüm vücudum adeta titriyordu.

"Döndüğümde bana bir öpücükten çok daha fazlasını borçlu olacaksın," dedi, çok sevdiğim o sinsi gülümsemesini göstererek. "Maç olmasaydı, bu tayıtı çıkarır ve sadece o formayla seni becerirdim."

Giydiğim Reapers formasına baktım - tabii ki onun formasıydı. Her zaman sırtımda onun adını taşıyordum, ama resmi olarak birlikte olmaya başladığımızdan beri bunun anlamı değişmişti. Artık *tamamen* ona ait olmanın nasıl bir his olduğunu biliyordum ve bu, şimdiye kadar yaşadığım en heyecan verici ve en korkutucu duyguydu.

"Şimdi hoşuna gitti," diye alay ettim, bakışlarımı tekrar ona çevirerek. "Altı yılın yetti."

Maxim ellerini belimin etrafına doladı, beni kendine doğru çekti, ben de ayak bileklerimi sırtına doladım ve kollarımı boynuna doladım. "İnatçıydım," dedi, başını sallarken gözleri özür diler gibiydi. "Gözümün önündeki şeyi göremedim. Seni görmeliydim. Yapmalıydım..."

"Şaka yapıyordum Maxim," dedim, dudaklarımı tekrar onun dudaklarına değdirdikten sonra onu daha sert öptüm. Ağzımı onun ağzına eğdim, o beni kapiya bastırırken ben de kalçalarımı onun kalçalarına sıkıca bastırdım. Dillerimiz buluştuğunda o inledi ve içimde ihtiyaç, arzu ve açlığın çarpışmasıyla sarsıldım.

Tanrım, Maxim'i öpmek üçlü espresso kadar canlandırıcı ve kitaplardaki erkek arkadaşlar kadar baştan çıkarıcıydı. Beni mutlulukla doldurdu.

Maxim bir elini serbest bırakıp parmaklarını saçlarıma doladı ve daha derin bir açıyla beni ölebilmek için nazikçe çekti. Dilini ağzımda dolaştırırken inledim, tatlı dokunuşları ve yakıcı dalışları ayaklarımı ayakkabılarımda içinde kıvrılmaya zorladı. O ağız... Tanrım, o ağızla o kadar çok harika şey yapabiliirdi ki.

"Ugh," diye inledi, dudaklarını dudaklarımdan ayırdı, göğsünün inip kalkışının ritmi benimkine uyuyordu. "Seni istiyorum," dedi. "Dilimde senin tadını istiyorum."

"Maxim," diye fısıldadım. "Oyun..."

"Oyunu siktir et," diye homurdandı, beni kendine doğru çekerek, ince tayıtımın kumaşı üzerinden ne kadar sert olduğunu hissetmemi sağladı.

Nefesim kesildi, içgüdülerim beni o sert uzunluğa doğru eğilmeye itti. Titredim, ama bir şekilde tutunmayı başardım. "Maxim," dedim, sonra onun kollarından kurtuldum. Ayaklarım yere değdi ve avuçlarımı göğsüne koyup onu nazikçe iterek yanından geçebildim. "Sana sahip olduğum tüm şansını verdim," diye alay ettim, otel yatağının yanında dururken. "Gidip onu harcamalısın," diye devam ettim, kapıyı işaret ederek. "Böylece daha sonra yeniden doldurabilirsin."

Dudaklarında yavaş, baştan çıkarıcı bir gülümseme belirdi. "Bu gece sana pek çok alçakça şey yapacağım, Evie. Beni hissetmeden, teninde kokumu hissetmeden yürüyemeyeceksin," dedi, sözleri damarlarımdan şimşekler geçiren bir vaat gibiydi.

"O zaman acele et ve kazan," dedim. "Böylece bana daha çabuk geri dönebilirsin."

Bir adım geri attı, kapıya dönmeye tenezzül etmeden kapı koluna uzandı. "Sizi tribünde arayacağım."

"Orada olacağım," dedim, biraz nefes nefese, sonra onun kapıdan fırlayıp gitmesini izledim, sanki bir dakika daha kalsaydı gerçekten *maçı siktir* edip benimle kalacakmış gibi.

Tabii ki bunu milyon yıl boyunca istemezdim ya da beklemedim. Maxim, zehirli bir ortamda büyümüş olmasına rağmen takımına ve oyuna ihtiyaç duyuyordu. Ben de bunu destekliyordum. Her zaman destekledim, her zaman destekleyeceğim. Ama onun kalmak isteyecek kadar çekici olduğum düşüncesine gülümsemeden edemedim.

* * *

S kye, küçük gürültü önleyici kulaklıkları ve Brogan'ın formalarından birinden yapılmış gibi görünen özel taşıyıcıyla çok sevimli görünüyordu. Boynunun arkasını gıdıkladım ve bana gülümsedi.

"Ateşler içindeler," dedi Fiona, yanımda oturduğu yerden, Skye'nin taşıyıcısından poposunu okşayarak.

"İzlemesi çok eğlenceli," diye itiraf ettim, buz pistine odaklanarak neredeyse ışık saçarak. Maxim iki gol atmıştı bile, şutları havada bir silahın mermileri gibi uçuyordu.

"Zolotov sonunda eski formuna kavuştu," dedi arkamızdaki sıradan bir kadın sesi ve ben omzumun üzerinden bakmadan edemedim.

Reapers forması giyen bir grup kadın maçı izlerken sohbet ediyordu. Hiçbirinin Reapers oyuncularından biriyle ilişkisi olduğunu sanmıyorum, ama bu küçük aileye katıldığımdan beri tüm önemli diğerlerini tanımıyordum.

"Nihayet," dedi başka bir kadın. "Sezon başında neredeyse kupayı kaçırmamıza neden oluyordu."

"O her zaman kötü bir dönemden sonra geri döner," dedi ilk kadın.

Fiona bana dirsek attı ve ben de maça odaklanmak için ona bir gülümseme attım. Maxim'in adını duyduğumda meraklanmamak elde değildi, ama o kadar da kötü şeyler söylemiyorlardı - sanki tüm sezon takımın değil, sadece onun omuzlarında duruyormuş gibi, Kupayı neredeyse kaybetmelerine neden olduğunu saymazsak.

Bu, babasının Maxim'in kafasına hayatı boyunca kazıdığı düşünce tarzının aynısıydı, Maxim'in düşüncelerini meşgul ediyor ve her maçta geri dönüşü olmayan bir noktaya kadar kendini zorlamasına neden oluyordu. Yine de, son zamanlarda onda daha hafif *bir şeyler* olduğunu söylemeliyim. Oyunda kontrollü bir özgüven vardı ve bu çok ferahlatıcıydı, sanki oyuna yeniden aşık olmuş gibiydi. Sadece bu düşünce bile, onun kaleye doğru kayarken kalbimin hızla atmasına neden oluyordu.

Bir şut daha attı ve puck tam hedeflediği yere, kalecinin omzunun üzerinden geçerek ağın arkasına girdi.

Fiona ve ben ayağa kalktık ve Reapers taraftarlarıyla birlikte tezahürat yaparken, takım oyuna odaklanmaya devam etti ve avlanan yetenekli savaşçılar gibi buz üzerinde süzülerek ilerledi. Bu galibiyeti istiyorlardı, bu galibiyete ihtiyaçları vardı ve onları izlerken nefesim kesildi.

Bir bip sesi duyuldu ve Fiona cebinden cep telefonunu çıkardı, az önce aldığı uyarıyı kaydırarak okudu.

"Aman Tanrım," dedi arkamdaki kadınlardan biri o kadar ani bir şekilde ki, ona bakmaktan kendimi alamadım. O da telefonunu çıkarmıştı ve arkadaşlarına bir şey gösteriyordu. Gözleri benimkilere kaydı ve yüzündeki acıma ifadesine bakınca yanaklarım kızardı.

O bakışı görmezden gelerek tekrar arkama döndüm. Muhtemelen Maxim'in artık resmi olarak piyasadan çekilmesinden nefret eden hayranlarından biriydi. Ona kızamazdım çünkü benim yerimde başka biri olsaydı, ben de kıskanırdım.

"Hayır," dedi Fiona, telefonuna bakarak başını salladı.

"Ne oldu?" diye sordum, onun üzgün bakışından endişelenerek.

Fiona hemen telefonunu cebine koydu. "Önemli bir şey değil," dedi, ama ben bunun kesinlikle önemli bir şey olduğunu anlayabiliyordum.

"Bu *çok* korkunç," dedi arkamızdaki kadınlardan biri, ama gülüyordu. "Bakın ne kadar göze çarpıyor."

Boynumun arkasında bir tür farkındalık hissi uyandı, sanki bir odaya girdiğinizde herkes sizin hakkınızda konuşuyordu ve odada sessizlik çöktü.

Fiona'ya döndüm, o da bana üzüntü ve biraz da öfke dolu gözlerle baktı. "Fiona," dedim, boğazımı yutarak. Kalbim hızla atıyordu, adrenalın damarlarımdan akıyordu ve içimdeki her içgüdü kaçmamı haykırıyordu. Okulda yeterince alay konusu olmuştum, kan kokusunu alabiliyordum. Belki o kadınlar benim hakkımda konuşmuyorlardı, ama sanki öyleymiş gibi hissediyordum.

"Evie," dedi, bana özür diler gibi bir bakış attı. "Önemli değil. Yani, önemli değil. Sadece aptalca bir makale. Sen daha iyi bilirsin..."

"Ne makalesi?" diye sordum, koltuğun kenarını ellerim acıyana kadar sıkıca kavrayarak.

"Aptalca bir makale," dedi. "Aramaya çalışma. Önemli değil. Telefonumda isimlerimizin geçtiği haberler için bir uyarı var ve o uyarı çıktı."

Arkamızdan bir kahkaha patlaması daha yükseldi ve ben bir saniye gözlerimi kapattım. "Gösterir misin lütfen?" Gözlerimi tekrar açabildiğimde sordum. "Ya bana gösterirsin ya da kendim ararım."

"Peki," dedi Fiona iç çekerek, telefonunu çıkarıp bana uzattı. "Sadece dedikodu gazetesi," dedi, gördüklerini görebilmem için ekranı kaydırarak. "Bu tür şeyleri gerçekten görmezden gelmelisin. Bu işin doğasında var. Hiçbir gerçeklik payı yok, Evie. Sen harikasin ve Maxim'le arandaki durumu biliyorsun."

Haberin başlığını okurken onun sözleri arka planda kayboldu.

Bunlardan biri diğerlerinden farklı; Maxim Zolotov'un önceki şans tılsımlarına ve bunların nasıl sıralandığına bir bakış

Başlığın altında altı fotoğraf vardı, her birinde Maxim başka bir kadınla birlikteydi, son fotoğraf hariç, o fotoğrafta ben vardım.

Gerçekten berbat bir fotoğraf.

Sabah kahve almaya çıktığımızda çekilmiş olmalıydı — Maxim, Reapers marka eşofman altı ve beyaz tişörtüyle çok çekici görünüyordu, ben ise ağartıcı lekeli grup tişörtüm ve geniş paça pamuklu pantolonumla sanki onu çukurdan çıkarmış gibiydim, saçlarım dağınıktı ve tepeye toplanmıştı.

Yutkundum ve makaleyi okudum.

Yukarıdaki fotoğrafta Maxim Zolotov'un daha önce onaylanmış "Uğurlu Tılsımları" görünüyor. Bu kadınların ortak noktası, hepsinin sevgili Carolina Reapers'ı NHL yarışmacıları arasında en üst sıralarda tutmak için üzerlerine düşeni yapmış olmaları. Evet, Zolotov kadınlarını tavşan ayağı gibi seviyor: uğurlu.

Ancak, bu kadınlardan birinin diğerlerinden farklı olduğunu söylemek kolay ve burada sadece en bariz olanından bahsetmiyoruz. Zolotov'un en son uğurlu tılsımı, yakın zamanda New York'un podyumlarında yürümeyecek, ama bunun ötesinde daha derin bir anlamı var. Önceki uğurlu tılsımı Melina Nowak, Vogue dergisinde yer alan bir prima balerindi. Paulina Diaz, çok beğenilen bir kanalda dört kez Emmy ödülü kazanan bir aktrisd. Sheri Dubois, ünlü bir eğlence haberleri sunucusuydu ve hala da öyle, Candice Martin ve Katy Lambert ise Victoria's Secret mankenleri.

Fotoğrafçılık yüksek lisans öğrencisi Evangeline Walsh, uzun vadede Zolotov'un uğurlu tılsımı olmayı planlıyorsa, yapması gereken bazı işler var. Uğurlu seriyi bozan kişi o mu olacak? Yoksa ondan önce gelen uzun listeye bir yenisi mi eklenecek?

Hikaye ilerledikçe Reapers ile ilgili tüm detayları sizlere aktaracağız!

Okumayı bitirip Fiona'nın telefonunu ona geri verirken parmaklarım titriyordu.

Ağlama. Burada değil. Burada değil.

Kalabalık çılgınca bir gürültüye boğuldu ve bu bana titrek bir nefes almam için biraz zaman kazandırdı. Gözlerim yaşlarla doldu, ama ayağa kalkıp alkışlamayı başardım.

Reapers az önce lig şampiyonluğunu kazanmıştı ve binlerce insan tezahürat yaparken benim kalbim paramparça olmuştu.

* * *

"Tamam, ne oldu?" Maxim, ikimiz de otel odasına döndüğümüzde sordu.
"Bana *tebriklerden* başka tek kelime etmedin."

Televizyonun yanındaki küçük masanın önünde durup, kalemi elime alıp ileri geri çeviriyordum.

"Evangeline," diye yalvardı, odayı geçip beni kendine döndürdü.

Tüm acımı, utancımı ve kırık kalbimi saklamak için ördüğüm duvar, gözleri benimkilere kilitlendiği anda yıkıldı. Gerçekten endişeli görünüyordu ve bu beni daha da incitti.

Çünkü hepsi yalandı.

Hepsi.

Bana hissettirdiği şeyler, kendimi özel hissetmemi sağladığı şeyler.

"Konuş benimle," diye talepte bulundu.

Ve o bana uzanırken, göğsümde öfke kaynarken, ben kırıldım. Onun dokunuşundan kaçtım
dokunmasından kaçtım ve sanki ona tokat atmışım gibi geri çekildi.

"Bana, sahip olduğun tek uğurlu tılsım olduğumu söylemiştin," diye bağırdım, aslında ondan çok kendime kızgındım. Ona inanan bendim. Kendimi, onun için bir oyunu kazanmanın bir aracından daha fazlası olduğumu düşünerek kandıran bendim.

"Ne?" diye sordu, yüzünde şaşkınlık belirdi.

Gözlerimi devirdim, telefonumu aldım ve rekor sürede makaleyi buldum. Telefonu eline tutuşturdum, sonra onun yanından geçip dolabın yanındaki küçük bankta açık duran valizimin yanına gittim. O makaleye odaklanıp, sonuna geldiğinde çenesini gıcırdatarak okurken, ben valizimi topladım.

Maxim arkasını döndü, telefonu bana doğru uzattı ve yanımdaki çantayı görünce gözleri fal taşı gibi açıldı. "Bekle, bu kadar mı? Bir saçma makale okudun ve çekip gidiyorsun?"

Boğazımdaki yumruyu yutarak, telefonumu elinden kaptım. "Neden olmasın, Maxim? Benim okuduğum şeyi sen de okudun mu? Aynı resimleri gördün mü?" Sesim çatladı ve gözyaşlarımı tutamadım. "Burada kalıp sabahleyin kendime saygı duyabilir miyim?"

Maxim başını geriye attı. "Kendine saygı mı? Dalga mı geçiyorsun?" Cebime attığım telefonu işaret etti. "Bu en iyi haliyle dedikodu gazetesi saçmalığı, Evie. Bunu konuşmuştuk. Medya haber için her şeyi yapar ve ilişki dramaları çok satar."

"Yani inkar mı ediyorsun?" diye sordum. "Bana, yüzüme karşı, o kadınlarla ne kadar süre çıkmış olursan ol, sana şans getirdikleri için çıkmadığını mı söylüyorsun?"

Parmaklarını saçlarının arasına geçirdi, derin bir nefes aldı ve yavaşça bıraktı. "Geçmişimi biliyorsun. Yüzlerce kadınla çıktım..."

"Ve aşağıda seni bekleyen yüzlerce kadın daha var!" diye bağırdım. "Hepsi de senin bir sonraki uğurlu tılsımın olmak için can atıyor." Hıçkırarak ağladım, gözlerimden öfkeli gözyaşları akarken tam bir sokak çocuğu gibi ses çıkardım.

"Hiçbiri seninle kıyaslanamaz!" diye bağırdı Maxim.

Gözyaşlarımı sildim ve nefesimi yavaşlatmaya çalıştım. "Doğru," dedim, tüm vücudum adrenalinle titriyordu. Onun geçmişine denk olabileceğimi düşündüğüm için kendime bağırarak istedim. Hem özel hem de kamusal hayatında ona yetecek kadar iyi olduğumu düşündüğüm için. "Karşılaştırılamayacağımı biliyorum," dedim. "Makale bunu oldukça açık bir şekilde ortaya koydu."

"Evie, bunu sana söylemekten nefret ediyorum, ama medya bir haber için kelimenin tam anlamıyla her şeyi söyler veya herkesi yerle bir eder. Görüntüleme, yorum ve paylaşım almak için. Bu, bizim hakkımızda yazdıkları son makale olmayacak. Bunu anladığını sanıyordum. Bundan uzak durman gerektiğini, bunun seni etkilemesine izin vermemen gerektiğini bildiğini sanıyordum."

"Etkilenmemek mi?" Ona şaşkın şaşkın baktım. "Maxim, benim özel ve *bize* özgü olduğunu düşündüğüm bir şeyi, sanki dünyanın en çok konuşulan konusuymuş gibi ortalıkta sergilediler!"

"Senin hakkında ne hissettiğimi *biliyorsun*," dedi Maxim, bana doğru bir adım attı, ama ben bir adım geri çekildim.

Eğer bana dokunursa, onu memnun etme ihtiyacımdan başka hiçbir şey kalmayana kadar parçalanırdım. *Onun* ihtiyacı olan her şey olma ihtiyacım.

"Öyle mi?" diye sordum, yıllardır içimde sakladığım sözleri dökerek. "Çünkü seni on sekiz yaşımdan beri seviyorum. O duygunun ne olduğunu bile bilmeden önce bile seni seviyordum. Ve aylardır sana gerçeği söylüyorum. Seni *seviyorum* Maxim Zolotov ve bana vermek istediğin parçalarını alabilirsem sonsuza kadar bekleyebileceğimi düşündüm." Derin bir nefes aldım, ona cevap vermesi için bir an verdim, ama çenesi kilitliydi, kasları seğiriyordu. Ve sessizliği, bu itirafa cevap vermemesi, kalbimin geri kalanını paramparça etti. Boğazımı temizledim, uyuşmuş bir tür hüznün beni sardı. "Ama ben senin için sadece bir araç olamam, Maxim. Sen bir sonraki şanslı tılsımın gelmesini beklerken, ben burada oturup sana tüm kalbimi ve ruhumu veremem."

Maxim irkildi, kobalt mavisi gözleri öfkeyle parladı. Benden bir adım uzaklaştı, başını sallayarak ellerini ceplerine soktu. "Eğer benim hakkımda gerçekten böyle düşünüyorsan, o zaman belki de beni hiç tanımıyorsun," diye tersledi. "Belki de sadece benim hakkımdaki *fikri* sevdin, tıpkı aşağıdaki diğer hayranların gibi. Fanteziyi sevdin, sana fiziksel olarak verebileceğim şeyi." Omuz silkti. "Daha önce kimse seni doğru dürüst tatmin edemedi, oda arkadaşın da olabilir, değil mi? En iyi arkadaşının ağabeyi? *Ne kadar da* uygun, Evangeline."

Dudaklarım aralandı, sözlerinin acısı göğsüme balyoz gibi çarptı. Çenemi kaldırdım, gözyaşlarımın arasından onun bakışlarını kaybetmeden ona bir adım yaklaştım. Hareket etmedi. Bana uzanmadı. Sadece öfke ve dökülmemiş gözyaşlarıyla parlayan o acımasız mavi gözleriyle bana baktı.

"Seni *gördüm*, Maxim," dedim ve o titredi. "Kimse seni benim gördüğüm gibi görmedi. Kalbini gördüm, babanın bir zamanlar sevdiğin şeyi nefret etmen için seni nasıl kullandığını gördüm. Sevdiklerine karşı nasıl nazik olabildiğini gördüm

sevdiğinlere karşı nazik, nefret ettiğınlere karşı acımasız olabildiğini gördüm. Kimsenin görmediğı Maxim'i gördüm. Takımına yardım etmek, kız kardeşinin en iyi arkadaşına yardım etmek için elinden geleni yapan Maxim'i." Yutkundum. "Soğuk kalbinde, büyürken nefret ettiğı, *kıskandığı* kardeşi ile bir ilişki kurmayı başaran Maxim'i. Bir zamanlar sevdiğin oyuna gözlerinde ateşle baktığını gördüm, o tutkuyu tekrar tekrar kazanıp kaybettiğini gördüm. Tüm o zorlukları, yüzünde utangaç bir gülümseme ve yürüyüşünde kendine güvenle nasıl atlattığını izledim." Dudaklarımı yaladım, gözyaşlarının ve hüznün tadını aldım. "Benim aşık olduğum Maxim *buydu*. Paparazzilerin önündeki, Armani giyen Maxim değil."

Döndüm, valizimi de yanımda sürükleyerek. Elimı kapı koluna koydum, ruhum kan ağılıyormuş gibi hissettiğimde nefesimi tutmaya çalıştım.

Ama o tek kelime bile etmedi.

Ben de durmadım. Kapıdan geçtim ve arkama bakmadan kapıyı çarptım.

Birkaç saat ve gözyaşlarıyla dolu bir uçak yolculuğı sonra, gidecek başka yerim olmadığı için Maxim'in evine girdim. Ve kokusu beni vurdu, taze yarayı yeniden açtı, odama zar zor ulaşabildim.

"Evie?" Mila yatağında uzanmış, bir dergiyi karıştırıyordu, ama beni görür görmez ayağı fırladı.

"*Mila*," diye bağırdım, ağlayarak kollarına atıldım. "Seni özledim," dedim gözyaşlarım arasında.

"Beni *o* kadar özlemiş olamazsın," dedi, yüzümü incelemek için beni geri iterek. Kafasını salladı. "Onu öldüreceğim."

MAXIM

“Beş! Dört! Üç! İki! Bir!” kalabalık, dev ekranla birlikte geri sayım yaparken bağırdı.

Kalbim güm güm
atıyordu. Buzzer
çaldı. Kollar beni
sardı.

Eller sırtıma, kaskıma vurdu.

Tarafhtarların tezahüratları ve alkışları kulaklarımı doldurdu.

Stanley Cup finallerinin ilk maçını kendi sahamızda
kazanmıştık.

"Bir bitti, dört kaldı!" Axel kalabalığın içinde bağırdı ve hepimiz onaylayarak
bağırdık.

Bu sevinç, son on gündür etrafımda bir tuğla duvar gibi büyüyen ilgisizliği
ortadan kaldırdı. Ama mutlu olmam gerekirdi, değil mi? Bu sarı tuğlalı yoldu
ve Oz sadece dört maç uzaktaydı.

Öyleyse neden hala bu kadar lanet olasıca... üzgündüm?

Nedenini biliyorsunuz.

Buzdan çıktık ve taraftarlar her zamanki gibi tribünlerden tünelin girişine
asılıp en sevdikleri oyuncular için bağııyorlardı. McKittrick sopasını ona
umut dolu bir gülümsemeyle bakan esmer bir kıza verdi ve Axel de babası
tarafından parmaklıkların üzerine kaldırılan bir çocuğa aynısını yaptı.

"Senin uğurlu tılsımların olacağız Maxim!"

Başımı kaldırıp baktığımda, kızıl saçlı ikizler bana öpücükler gönderiyor ve
Maxim'in Lucky Charms yazan tişörtlerini gösteriyorlardı.

Ne oluyor lan?

Zorla gülümsedim, kaskımdan iki parmağımla selam verdim ve tünelden geçerek arenanın içine girdim. Makaleye çok kızmış olsam da, tüm dünyadaki herkesin bu makalenin yazıldığını unutmamasını istesem de, bunu hayranlarımdan çıkarmayacaktım.

O aptal makale tek başına her şeyi mahvetmişti.

"Harikaydı!" Sterling omzuma vurdu. "İlk periyotta attığın şut bu akşam SportsCenter'da yayınlanacak, buna şüphe yok."

"Göreceğiz," dedim, koridorda yüzümüze doğrultulan kameralardan ve mikrofonlardan zar zor kaçarak soyunma odasına girerken. "Sen de harika oynadın. Üçüncü çeyrekteki o kurtarış altın değerindeydi."

Sterling omuz silkti. "Sawyer maçın çoğunu oynadı, ama sanırım ikinci maça ben başlayacağım." İkimiz de bankta oturduk ve ekipmanlarımızı çıkarmaya başladık.

Koç en son içeri giren kişi oldu ve kapıyı arkasında kapattı, gözleri bizi tarayarak maç sonrası röportajlar için ihtiyaç duyacağı oyuncuları arıyordu. Basını soyunma odasından uzak tutmak sadece birçoğumuzu koruyordu.

"Ben değil," diye mırıldandım. "Ben değil." "Axel!" Koç bağırdı. "Sawyer!"

İki adam inleyerek başlarını salladılar. Bu geceki röportajlar için malzeme olacaklardı.

.

Maç sonrası rutinimi aceleyle tamamladım, ekipmanlarımı kaldırdım, terimi yıkadım ve Armani takım elbise olan sivil kıyafetlerimi giydim.

Benim aşık olduğum Maxim buydu. Gösterişli paparazziler, Armani giyenler değil.

Kravatımı sıkarken Evie'nin sözleri aklıma geldi ve ayaklarıma baktım, gerçekten kanıyor muyum yoksa öyle mi hissediyorum diye. Hayır, kan yoktu, sadece eskiden olduğumuz şeyin parçalanmış kalıntıları vardı. Belki Evie Armani giyen versiyonuma aşık olmamıştı, ama o da benim gerçek halim için benimle kalmamıştı, o zaman giydiğim kıyafetlerin ne önemi vardı ki?

O umursamadı. Benimle tartışmaya tenezzül etmedi. İlişkimizi, aptal bir magazin manşetinin ötesinde görece kadar önemsemedi. Bana hiç şans tanımadı, düşüncelerimi ve duygularımı hiç dikkate almadı. Sadece saçma bir makale okumuş ve benimle birlikte olmanın, o lanet olası cümlelerin ona yüklediği incelemeye değmeyeceğine karar vermişti. Ben hala uçaktayken eşyalarını toplayıp evden çıkmıştı ve ben eve vardığımda çoktan gitmişti.

İlişkimiz için savaşmaya hazır olarak eve girdiğimde, boş bir ev buldum.

Beni sevmek buraya kadarmış.

Onu her düşündüğümde olduğu gibi, göğsümdeki acı patladı. Beni pençesine alan bu ıstıraptan çok, uyuşukluk daha iyi bir seçimdi ve nefesimi içime çekerek, acı hissini işlevsel kalmamı sağlayan küçük kutuya geri itmeye çalıştım.

"Yani evet mi?" Sterling, anahtarlarımı alırken bana sordu. "Ne?"

Kaşlarımı çatarak kardeşime baktım.

"Dinlemiyordun, değil mi?" Diye iç geçirdi.

"Üzgünüm." Kafam çok dağınıktı ve o da bunu biliyordu.

Gözlerinde acıma belirdi. "Yarın antrenmandan sonra Londra ve benimle akşam yemeği yemek ister misin diye sormuştum.

Yoksa..." "Boş bir eve mi dönmekten?"

"Bütün gece kendine acıyarak vakit geçireceksin diyecektim, ama sen zaten durumu çok iyi özetledin."

Ağzımın köşeleri gülümsemeye başladı. "Düşüneceğim. Ailem şehirde," diye cevapladım, elimi soyunma odasının kapısına koyarak bir saniye tereddüt ettim. "Biliyor musun?" Omzumun üzerinden geriye dönüp onun bakışlarıyla buluştum. "Neden ikiniz de bizimle gelmiyorsunuz? O zaman başka bir evde büyüdüğünüz için ne kadar şanslı olduğunuzu gerçekten görebilirsiniz."

Yüzü soldu. "Evet, ben bu teklifi geçeceğim."

Evie beni terk ettiğinden beri ilk kez güldüm, ama sesim tıpkı benim gibi boş geliyordu. Sanki içim boşaltılmış gibi hissediyordum, sanki biri ruhuma girip iyi olan, değerli olan her şeyi alıp beni boş bırakmış gibi.

"Maxim!" dedi ilk muhabir, yolumuza çıkarak. "İlk yarıda harika bir şut attın!"

"Teşekkürler." Yürümeye devam ettik, ama muhabir de bizimle aynı hızda yürümeye devam etti.

"Serinin geri kalanında da aynı şansın devam edeceğini düşünüyor musun?" Mikrofon yüzüme dayandı ve Sterling içinden küfür etti.

"Şans, onu nasıl değerlendirdiğine bağlıdır," diye cevapladım. "Ve serinin geri kalanında batıl inançlara değil, becerilerime güveneceğim."

"Bu, maçlardan önce Dr Pepper içemeyeceğimiz anlamına mı geliyor?" Gülümsedim. "Hadi, saçmalamaya gerek yok."

"Orada bir çanta var," dedi Sterling, soyunma odasını işaret ederek.

Brogan salıncak kapılardan çıktı ve gazeteciler hemen peşinden koştu, Sterling ve ben boş koridorda yalnız kaldık ve ailelerin güvenlik görevlisinin arkasında beklediği yol kavşağına doğru yürüdük.

"Bebeğim!" diye bağırdı London, personel rozeti sayesinde güvenlik görevlisini geçerek koşarak geldi ve kollarını açtı.

Kardeşimi kızdırmak için yoluna çıktım ve onu kucakladım. "Tatlım!"

"Sen benim bahsettiğim Azrail değilsin ve bunu biliyorsun, Maxim!" London güldü ve onu tekrar ayağa kaldırdığımda omuzlarımı itti.

Sterling onu kollarına aldı ve ikisi adeta birbirlerine eridiler. Kardeşimin burada mutlu bir hayat sürdürdüğüne çok sevindim, ama aynı zamanda benim öyle olmadığımı hatırlatarak kalbimi parçaladı.

Beni... ben olduğum için isteyen tek kız vardı ve yine de onu elde tutmaya yetmemişti.

Sterling, kolunu London'ın omzuna dolayarak, bekleyen ailelerin arasına doğru yürüdük ve benim ailemi... yani bizim ailemizi bulduk. Asher, playofflar olduğu için babamın yasağını kaldırmış olmalıydı. Ama yine de, onun yokluğunu açıklamak, babamın gururlu bir baba anı yaşamasına izin vermekten daha baş ağrıtıcı olurdu, bu yüzden onu anlıyordum.

Annem, Jackie O'yu gururlandıracak zarif bir takım elbise giymiş, Mila'nın saçından bir şeyi temizliyordu, babam imza dağıtıyordu ve *vay canına*. O da oradaydı.

"David!" Aramızdaki mesafeyi hızla aştım, zavallı Fiona'ya basmamak için zar zor kaçındım ve ağabeyime sarıldım. O da bana sarıldı ve sanki yine on yaşındaymışım gibi saçlarımı karıştırdı. "Geldin!"

"Evet," diye gülümsedi. "Bu Stanley Kupası. Hokey kuralını çiğnemek için değer diye düşündüm."

Koridordaki gürültü konuşmayı neredeyse imkansız hale getiriyordu, bu yüzden ailemi dışarıya, otoparka götürdüm ve Sterling ve London'ın bir dakika arkasında nemli gece havasına çıktık. Biz dışarı çıktığımızda onlar çoktan arabasına binmişlerdi.

Sterling, London'ın kapısını kapatırken elini salladı ve direksiyonun başına geçerken elini kulağına götürerek evrensel "*beni ara*" işaretini yaptı.

"Vay canına, bu o değil mi?" David, gözlerini kocaman açarak arabanın hareketini takip ederken sordu.

"Kardeşimiz mi? Evet." Sterling'e başımı salladım ve o ve London park yerlerinden ayrıldılar. "Şehirdeyken onunla tanışmalısın."

"O bizim kardeşim değil," dedi savunmacı bir tavırla.

"Aptal olma." Arkama bakıp ailemizin geri kalanının yaklaşmakta olduğunu gördüm. "Bu ailede zaten yeterince pislik var."

"Kahretsin. Öyle olduğunu bilmiyordum." David utanmış gibi görünüyordu, ellerini ceplerine soktu. Artık zayıf ve formdaydı, ama yıllar boyunca buz pistinde geliştirdiği ağır kasları artık yoktu.

"O iyi bir adam ve babamın pantolonunu kapalı tutamaması onun suçu değil," dedim aceleyle Mila yaklaşırken, annem ve babam biraz geride kalmış, açıkça tartışıyorlardı.

"O gerçekten nasıl biri?" diye sordu David, ama Mila bize ulaştığında cevap verecek vaktim olmadı.

"Babamın bir sarışının göğüslerine imzaladığı bir imza yüzünden tartışıyorlar," diye mırıldandı, sanki bir hayranının göğüslerine imza atan benmişim gibi bana dik dik bakarak.

"Ne?" diye sordum, kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak.

"Ne olduğunu biliyorsun," diye tısladı, gözlerini bana dikerek. "Eve geldiğimden beri seni ilk kez görüyorum..."

"Ve nerede yaşadığımı biliyorsun," diye karşılık verdim.

"Sen de benim *kiminle* yaşadığımı biliyorsun!" diye bağırdı, gözleri ateş gibi yanıyordu. "Nasıl yapabildin Max? Onu nasıl böyle incitebildin?"

"Burada neyi kaçıyorum ben?" David ikimizin arasında bakışlarını gezdirdi.

"Onu incittim mi?" Anahtarlarımı sıktım, avucumun içi acıdı. "Fark etmediysen Mila, o *beni* terk etti."

"Onu suçlayabilir misin? Ona kalması için bir neden vermedin!" Minik boyuna göre şaşırtıcı bir güçle göğsüme parmağını batırdı.

"Haberin yok mu kardeşim, kalmak için bir neden aramıyordu, yoksa bunun için, *bizim için* savaşırdı! Bunun yerine, ilk akla gelen, kolay yolu seçti. Suçlayacak birini arıyorsan, kıcını kaldırıp eve git ve

"O seni seviyor!"

"Ne oluyor lan?" David aramıza girdi ve beni nazikçe Mila'nın ulaşamayacağı bir yere itti.

"Hiçbir şey!"

"En iyi arkadaşımla yattı!" Aynı

anda cevap verdik.

David'in başı sarkaç gibi sallandı, şok içinde Mila'ya baktı, sonra da kaldırdığı kaşlarını bana çevirdi. "Evie ile yattın mı?"

"Uzun hikaye." Elimi yüzüme sürdüm.

"*En iyi arkadaşımı becermene* nasıl uzun bir hikaye olabilir?" diye karşılık verdi Mila. "Onu seninle bırakıp İtalya'ya gittim, eve döndüğümde ise ağlayan bir arkadaş buldum. Onun kalbini kırdın!"

"Belki de o *benim kalbimi* kırdı!" diye bağırdım.

Mila sessiz kaldı, çenesi bir santim kadar açıldı. "Lanet olsun," diye mırıldandı David, geri adım atarak.

"Senin evine koşup ona geri dönmesi için yalvarmam, her *nefes aldığımda* canımın yanmadığı anlamına gelmez, Mila. Sen hikayenin sadece bir tarafını biliyorsun."

"Çünkü bana kendi tarafını anlatmıyorsun," dedi yumuşak bir sesle.

"Neden anlatayım ki?" Ses tonum sözlerimden daha yumuşaktı. "En iyi arkadaşın olduğunu bilirken mi? Bana Jansen, Caz ve ihtiyacım olursa tüm Reaper'lar var, Mila. Evie'nin ise sadece sen varsın." Acı ve incinmiş bir kahkaha attım. "Çünkü o beni kesinlikle istemiyor, değil mi?"

Mila cevap vermek için ağzını açtı, ama babam David'i itti ve onu geriye doğru sendeletti.

"Üçüncü katta olanlar neydi öyle?" Babam yüzüme yaklaştı.

"Sergei!" Annem bağırdı, topukları kaldırımda tıklayarak bizim yönümüze doğru koştu.

"Karışma!" diye bağırdı, ona bakmadan. Ayak sesleri durdu.

"Görmedin mi baba, biz *kazandık*." Kenara çekildim.

O da peşimden geldi. "Ve neredeyse kazanamıyordun! Pes ettin ve onu yanından geçirdin. Mücadelen nerede? Azmin nerede? Seni bundan daha iyi yetiştirdim! Nasıl bu kadar sıradanlıkla yetinebilirsin?"

David'e baktım ve o da mesajı anladı, babamla Mila'nın arasına girdi ve yavaşça ikisini de döndürerek annemi de arkasına aldı. Eğer burada

öfkemi kontrol edemezsem, sözlerimin bedelini başkaları ödeyecekti ve bunu hepimiz biliyorduk. "Hangi oyundan bahsettiğini anlamadım baba."

Lamba ışığı altında yüzü kızardı. "Dört dakika yirmi sekiz saniye sonra, forveti yanından geçirdin. Sen sadece... vazgeçip yedek kulübesine gittin."

"O bir hat değişikliğiymiş, baba," dedim yumuşak bir sesle, öfkemi elimden geldiğince dizginleyerek. "Defans oyuncularını hala buzdaydı ve Sterling muhteşem bir kurtarış yaptı."

"Sen lanet olası işini yapıp puck'ı durdursaydın, o bunu yapma şansını bulamazdı!" diye bağırdı, bir adım daha atarak yüzünü benimkinin hemen önüne getirdi.

"Baba..." diye başladı David.

"Senin tavsiyene ihtiyacım yok, *pes eden*." Babam parmağını David'e doğru uzattı.

"Lanet olsun, baba. ACL'si yırtıldı. Ne yapmasını bekliyordun ki?" Bana saldırması bir şeydi, ama David'e saldırması bambaşka bir şeydi. "Doktorlar ona artık oynayamayacağını söylediler."

"Bu da *bana seni* bıraktı." Babam bana öfkeyle baktı. "Ve sen her şeyi mahvediyorsun, sırf bir kız yüzünden mi?"

Mila nefesini tuttu ve yana kaçtı, ama David onun hareketine uyum sağlayarak onu korudu.

"Evie bir kadın değil. Kafam karışık değil, ben..." *Mahvolmuşum. Yıkılmışım. Parçalanmışım.* Ama o bu kelimeleri sadece zayıflık olarak görecekti. "Üzerinde çalışıyorum. İkinci maçta oyuncu değişikliklerini daha iyi izleyeceğim. Şimdi lütfen annemi eve götürür müsün? İnsanların ona bakmasından nefret ettiğini biliyorsun." Ve takımımın sahadan çıkmakta olduğunu düşünürsek, kesinlikle bizim yönümüze bakışlar vardı.

Babam, Cannon ve Briggs'in çıktığı kapıya doğru baktı, geri adım attı ve takım elbisesinin yakasını düzeltti. "Çarşamba görüşürüz Maxim." Annemin yanına yürüdü ve annem bu temastan dolayı gerginleşmesine rağmen kolunu annemin beline doladı. "David?"

David ikisine bir baktı, sonra bana döndü. "Max'in evinde kalacağım."

"Sen bilirsin. Mila, seni eve bırakacağız." Annemle birlikte, kiralık arabalarını park ettikleri güvenli otoparka doğru yürüdü.

"O nasıl?" Kız kardeşim onlara doğru yürürken cesaretimi toplayıp sordum.

"Kendin sor," diye cevapladı omzunun üzerinden, annemle babamı yakalamak için aceleyle uzaklaşırken, David'le beni ışığın altında arabamın yanında bırakarak.

"Ondan nefret ediyorum," diye mırıldandım, anahtarlıkla arabamın kilidini açarken. "Bin."

"Gerçekten Evie ile yattın mı?" diye sordu, yolcu koltuğuna otururken.

"Bu konuyu açma, David." Bu, ona vereceği tek uyarıydı. "Sterling'in nasıl biri olduğunu gerçekten bilmek istiyor musun?"

O başını salladı.

"O, babamdan korkmayan tek kişi." Bu her şeyi açıklıyordu.

* * *

Geçen yıl London'la asansörde mahsur kaldıktan sonra Sterling'le tanışmaktan daha garip olan tek şey, ertesi gün antrenmandan sonra oturma odamda David'le tanışmasını izlemektir. Tanışırken çok gergin ve resmiydiler, ama şimdi... Lanet olsun, bunun ne olduğunu bile bilmiyordum.

David solumdaki koltuğa oturdu, ayak bileğini dizine dayadı ve Sterling'i incelerken parmak uçlarıyla koltuğun döşemesine vuruyordu.

Sterling sağındaki koltuğa uzanmış, bir şişe suyla arkalarına yaslanmış, David'in dikkatli bakışlarını fark etmemiş gibi davranıyordu.

Bu arada ben kanepede oturmuş, sanki her an korkunç bir şekilde ters gidebilecek bir laboratuvar deneyiymiş gibi durumu izliyordum. Sessizlik dayanılmaz hale gelince sonunda "Biri bir şey söylesin" diye emrettim.

"Maxim'in spor kıyafetlerini giyiyorsun," dedi Sterling.

Tamam, bu ilginç bir seçimdi, ama en azından konuşmayı başlatmıştı.

"Çantamı babamın..." O irkildi. "Babamız sezon için kiraladığı yerde bıraktım ve ekstra bir takım elbise almak ve dizimin neden düzgün iyileşmediğine dair heyecan verici bir ders almak için uğramak pek içimden gelmiyordu."

"Evet, ben de Maxim'in kıyafetlerini giyerdim," dedi Sterling başını sallayarak ve kahve masasındaki kaseden bir cips almak için uzandı. "O adamdan lanet olası bir veba gibi kaçınıyorum." Geriye yaslandı ve ayak bileğini dizinin üzerine attı.

"Böyle daha iyi." David bir cips aldı ve aynı pozisyonu aldı.

"Dizine ne oldu?"

"Ön çapraz bağım yırtıldı." David omuz silkti. "Antrenman yapmak için çok erken buz pistine döndüm ve düzgün bir şekilde iyileşme şansını mahvettim." Boynunun arkasını ovuşturdu.

"Dur tahmin edeyim. Sevgili baban, doktor izin vermeden seni arka bahçedeki buz pistine çıkardı," dedi Sterling, kendi boynunun arkasını ovuşturarak.

"İyi tahmin, ama her şeyi bildiğini sanma..." diye başladı David.

Ben kahkahayı patlattım, sesim tonozlu oturma odasının duvarlarında yankılandı. Kahkahanın şiddetinden kaburgalarım ağrıdı ve iki kardeşim de aklımlı kaçırmışım gibi bana bakarken nefes nefese kaldım.

"Ne oluyor, Max?" diye sordu David, dudağını kıvrarak.

"İkinizi bir görün!" İkisini de işaret ederek gülmeye devam ettim. "Aynı şekilde oturuyorsunuz. Aynı hareketleri yapıyorsunuz. Çok komik!"

Birbirlerine baktılar.

Sterling ilk gülen oldu, dudakları yukarı doğru kıvrılarak sırıttı. David sonunda alaycı bir şekilde gülümsedi.

"Konuyu değiştirelim," dedi Sterling. "Senin hakkında konuşmaya ne dersin
"Gözlerini bana çevirdi. Gülmeyi

kestim. "*Bana ne olmuş?*"

"Sen siktin lanet mutsuz oluyorsun Chicago'dan beri
diye başladı, "Ne zaman gururunu bir kenara bırakıp

kızını geri almaya gideceksin?"

"O gerçekten onun kız arkadaşı mı?" diye sordu David, kaşlarını kaldırarak.

"Tabii ki," diye cevapladı Sterling. "O ikisi Ocak ayından beri ayrılmazlar. Kız ona sırılsıklam aşık ve sen de onun da kızı sevdiğini biliyorsun. Sadece bu konuda bir şey yapmak için fazla inatçı davranıyor."

"Evie'ye aşık mısın?" David'in sesi yumuşadı.

"Ben..." Kafamı salladım. "Ben bir şeyim." Bu aşk mıydı? Bu acının tanımı bu muydu? Bu korkunç, acı verici özlem?

"Ve işte bu yüzden..." Sterling beni işaret etti, "...seni terk etti."

"Beni aptal bir magazin haberi yüzünden terk etti," diye bağırdım. "Bir salak, çıktığım kızları karşılaştırmış ve Evie, benim için bir önemi olmadığını düşünerek kaçtı, çünkü birbirimize olan duygularımızdan çok, bir muhabirin düşüncelerini daha çok önemsendi." Acıyla karışık öfke o kadar fazlaydı ki, hangisinin nerede bittiği, hangisinin nerede başladığı belli değildi. "Beni terk etti. Bana güvenmedi."

"Tabii, ona onu sevdiğini söyleyememenin bununla *hiçbir* ilgisi yok mu?" diye sordu Sterling.

David yüzünü buruşturdu.

"Ne?" Sterling ağabeyimize döndü.

"Evinde her kesik ve çürüğü iyileştirmek için yara bandı gibi kullanıldığında, *aşk* gibi bir kelimeye çok fazla önem vermek zor. Büyürken babamızın *aşkından* yaptığı şeyler hakkında duyduğumuz bahaneleri duysaydın, sen de bu kelimeye pek hevesli olmazdın." Ağzına bir cips daha tıktırdı.

Sterling ve ben de aynısını yaptık ve sadece çiğneme seslerimiz bir dakikalığına sessizliği doldurdu.

"O bu hayatı hiç istemedi," dedim sonunda, elimi, eğilip nefesimi içine çekersem onun kokusunu alabileceğimi bildiğim yastığa koyarak. "Kameraları, medyayı, spot ışıklarını hiç istemedi." Onu özlemenin verdiği acıdan kurtulmak için göğsümü ovuşturdum.

"Anlıyorum," dedi David, başını sallayarak. "O hepimizden daha sessizdi." Gülümsedi. "Mila'dan daha sessizdi, orası kesin."

"Amin," dedi Sterling, bir cips daha alarak.

"Onu zorladım," diye itiraf ettim, sesim neredeyse çatlayacaktı. "Ona sahneye çıkması için yalvardım, onu o galaya neredeyse sürükleyerek götürdüm. O sahneden kaçan kişi o olabilir, ama sahneyi hazırlayan bendim." Suçluluk duygusu boğazıma kadar yükseldi ve orada takıldı.

Kahretsin, onu özlemiştim.

Onun kahkahasını ve mutfağımızda yemek pişirirken çıkardığı sesleri özlüyordum. Onunla kanepede oturup, o fotoğrafları düzenlerken televizyonda film izlemeyi özlüyordum. Eve girdiğimde onu öpmeyi özlüyordum, hatta anahtarlarını benim lanet olası kancama asmasını bile özlüyordum. *Onu* çok özlüyordum, ve bu seks hakkında düşünmeden önceydi.

Tabii ki, onu yatağında özlüyordum, ama en çok onunla konuşabilmeyi, her şey hakkında onun fikrini duyabilmeyi özlüyordum.

"Onunla konuşmayı denedin mi?" diye sordu David.

Kafamı salladım. "Benimle konuşmak isteseydi, arardı."

"Ve eğer senin, ona... Sterling abartılı bir şekilde omuz silkti, "...oh, bilmiyorum, onu yeterince önemseydiğini kanıtlamanı isteseydi, o dört harfli kelimeyi söyleyemesen bile, onu aramak için..." David gibi bana kaşlarını kaldırdı.

"Onu aramalısın," diye önerdi David. "Bu kadar mutsuzsan, kaybedecek neyin var ki? *Daha* mutsuz olmak mı?"

"Katılıyorum." Sterling başını salladı. "Ve dürüst olmak gerekirse, yine nefret ediyormuş gibi oynuyorsun."

Gözlerim onun gözlerine kaydı. "Anlamadım?"

"Evie'yle birlikteyken, farklı bir şey vardı." Bir açıklama arıyormuş gibi başını salladı. "Buzda gülümsüyordun. Onu arıyordun. Sanki omuzlarında dünyanın yükü yokmuş gibi kayıyordun."

"Bugün yavaş olduğumu mu söylemeye çalışıyorsun?" Gözlerimi ona dikip baktım.

"Hayır!" Sterling, David'e tek bir bakışla yardım istedi.

"Sanırım bugün mecbur olduğun için oynadığını söylüyor. Sanki istediğin değil de sahip olduğun tek şey gibi, ki bu, şu anda her çocuğun hayalini yaşadığını düşünürsek bir şey ifade ediyor. Kupayı kazanmak için oynuyorsun, Max."

Ve eve döndüğünde Evie yoksa bunun hiçbir anlamı yoktu.

"Sana bir soru sorabilir miyim?" Sterling gergin bir şekilde yutkundu. "Çünkü henüz sormadın mı?"

Gözlerini devirdi. "Oynamayı seviyor musun ki?"

Gözlerimi kırptım. "Tabii ki seviyorum."

"Bu bu kolay, saçmalık cevap." David ileri eğildi, Sterling'in Sterling'in duruşuna uyum sağladı. "Kendin için mi oynuyorsun? Yoksa hala onun için mi oynuyorsun? Annemin başa çıkamayacağını düşündüğün için mi oynuyorsun? Çünkü sana kesin olarak söyleyebilirim ki, o yıllardır onunla başa çıkıyor. Her şey senin sorumluluğunda değil ve o pistin dışında da bir hayat var, Max. Evie sana, onun hayalleri yerine kendi hayallerin için yaşadığında hayatın ne kadar güzel olabileceğini birazcık bile göstermişse, o zaman şu lanet telefonu aç."

Kahve masasına uzandım ve telefonumu avucuma aldım.

"Sadece bir tartışma," diye ısrar etti Sterling. "Hepsi bu. Lanet bir makale yüzünden bir tartışma. Bu çok basit. Ara. Özür dile. Yalvar. Diğer tüm kadınların senin geçmişin olduğunu, onun ise geleceğin olduğunu bilmesini sağla."

Ya beni istemiyorsa? Ya beni tekrar reddedip kalbimin kalanını da kırarsa? Bunu atlatabileceğimden emin değildim. "Belki sınavlardan sonra," mırıldandım.

"Sen çok korkuyorsun," diye suçladı David, dilini şaklatarak ve arkasına yaslanarak.

"Daha çok dehşete kapıldım," diye itiraf ettim. "Ve ikimiz de biliyoruz ki, o benimle olursa bu boktan durum tekrar tekrar yaşanacak. Her zaman yüzünde bir kamera

yüzüne bir kamera ya da bir web sitesinin ana sayfasında bir dedikodu olacak." Boğazımdaki yumruyu yutmaya çalıştım. "Belki sınavlardan sonra..."

"Belki emekli olduktan sonra," diye alay etti David. "Lanet olsun, Maxim. Hokey senin kariyerin ve evet, çok iyi bir kariyer, ama hayatının getirdiği gerçek darbelerden kaçmak için onun arkasına saklanmayı bırak."

Başımı salladım ve arkama yaslanarak telefonuma baktım, Evie'nin arayıp beni özlediğini söylemesi için, böylece tüm bunları geride bırakabilmemiz için. İlk adımı onun atmasını istedim, böylece beni geri istemese bile yıkılmayacaktım.

Kardeşlerimi dışarı atıp aşağıya inip antrenman yapma, hayal kırıklığımı üretken bir şekilde dışa vurma dürtüsüne karşı koymaya çalıştım. *Babamın isteyeceği gibi.*

Ama ben ne istiyordum ki?

Evie'yi mi? Kupayı mı? Babamın onayını mı? David'in huzurunu mu? Sterling'in mutluluğunu mu? Kanepeye yaslandım, kendimi berbat bir durumda olduğumu kabul etmeye fazlasıyla hazırdım. Evie kaçıp gitmekte haklıydı.

"Konuyu değiştirelim," dedi Sterling, David'e gülümseyerek bana çok ihtiyacım olan bir çıkış yolu sağladı. "Maxim çocukken nasıldı?"

David güldü. "Oh, bunun için çok daha fazla yiyeceğe ihtiyacımız olacak."

* * *

Ertesi gün ikinci maçı evimizde kazandık, ama Mila'nın yanındaki boş koltuğu görünce kalbim sıkıştı. Evie'nin geleceğini gerçekten beklemiyordum, ama umut acımasızdı ve seni terk ettiğinde bıçak gibi kesiyordu.

Anaheim'da üçüncü maçı bir gol farkla kaybettik.

Babam yüzüme karşı çıkıp bunun ikinci yarıda bir şutu kaçırdığım için olduğunu söyledi, ama onun sözleri Evie'yi özlemek kadar canımı yakmadı. Tekrar tekrar telefonuma uzandım, ama bir muhabir köşeyi döndüğü anda neden mesafemi korumam gerektiğini hatırladım.

Dördüncü maçı kazandık, ama yine de sevinç gelmedi.

O gün skor tahtasından çok telefonuma bakarak geçirdim.

Sonunda beni yıkan, yenilginin ardından London'ın Sterling'i sıkıca kucaklaması oldu.

Evie ile de bunu istiyordum. İyi, kötü. Çılgınlığı değdiren halka açık anlar ve özel anlar. Onun özgüvenle parlamasını ve benim ona ait olduğumu bildiği için başkalarının yazdıklarının hiçbir önemi olmadığını bilmesini istiyordum. Kız kardeşimle galeriyi açtığında onun yanında olmak istiyordum ve kazan ya da kaybet, onun da benim yanımda olmasını istiyordum. Ona bir gol, bir galibiyet, hatta lanet olası kupa bile gerekmiyordu.

Parmaklarım titriyordu, ama kalbim hızla çarpmaya başlayıp düşüncelerim kadar hızlı atarken, ona söylemem gereken sözler beynimde dolanırken, onun numarasını çevirdim.

Bir kez çaldı. İki kez. Üç kez. Cevap vermedi.

Otobüs hareket etti ve son umudumu geride bıraktı.

EVIE

Hafif bir rüzgar, üniversite kampüsümüze dağılmış ağlayan söğütlerin uçlarını okşarken, topraksı, nanemsi bir koku esintiyle yayıldı. Derin bir nefes aldım, bu günün sevincine odaklanmak için elimden geleni yaptım, ama bu çok zordu.

Mila ve ben, isimlerimizin okunmasını beklerken cüppelerimizi giydik, Charleston güneşi ağaçların gölgesinden parılıyordu. Güneşli, mutlu bir gündü, ama bu, bulutlarla kaplı zihnimi ve kalbimi daha da kasvetli hale getirdi.

Sonunda mezun oluyorduk. Yıllarca süren çalışma, ekstra dersler ve sayısız saatler süren ders çalışmanın ardından, Mila ve ben bu kampüsten her ikimizin de kendi alanlarında yüksek lisans derecesiyle ayrılacaktık.

Kutlama yapmam gerekirdi.

Başardıklarımız için zıplamalı ve avazım çıktığı kadar bağırmalıyım.

Bunun yerine, adımı okuduklarında ve yıllarca süren sıkı çalışmamın sembolü olan kağıdı bana uzattıklarında zorla bir gülümseme yapabildim.

Mila benden kısa bir süre sonra geldi ve ben içimdeki tüm neşeyi ona tezahürat edip alkışlayabildim. Fazla bir şey değildi, ama ona sahip olduğum her şeyi verdim. O bunu hak etmişti. Bunu kazanmıştı. Ve ben onunla çok gurur duyuyordum.

"Başardık!" Mila, o günün ilerleyen saatlerinde, kendimize geri aldığımız dairede sevinçle bağırdı. Şansımıza, daireyi kiraya verdiğimiz kiracı, kendi eğitimleri için yurt dışına gitmeden önce sadece birkaç aylığına daireye ihtiyaç duyuyordu, bu yüzden her şey mükemmel bir şekilde yolunda gitti.

"Evet, başardık," dedim, onun heyecanına yetişemedim.

"Evie..." Kapımızın çalınması, söylemek üzere olduğu şeyi kesintiye uğrattı ve bana azarlayıcı bir bakış attıktan sonra aceleyle kapıya koştu.

Beynim kalbime Maxim'in gelmesinin *imkansız olduğunu* söylese de, kalbim boğazıma kadar çıktı. Mezuniyetimiz, Stanley Cup finallerinin beşinci maçının oynanacağı hafta sonuna denk gelmişti ve onun bu maçlardan birini kaçırmaması imkansızdı. Küçük kız kardeşinin mezuniyeti için bile. Ama Mila umursamadı. Birkaç gece önce telefonda ona bunu söylediğini duymuştum, kulak misafiri olduğumdan değil tabii.

"Mila Zolotov ve Evie Walsh için teslimat," diye bir erkek sesi kapının diğer tarafından geldi ve ben kanepeden başımı kaldırıp Mila'nın iki kutuyu imzalayıp kapıyı kapatmasını gördüm.

Mila gülümsedi ve elindeki küçük paketleri salladı. "Mezuniyet hediyeleri!" Yanımdaki kanepeye oturdu ve bana da benimkini uzattı.

Dışında kart yoktu, ben de karton kutunun kapağını açtım, ama içinde başka bir kutu daha vardı, bu seferki siyah deriden yapılmış ve üzerine altın rengi harflerle yazılar yazılmıştı. Kapağı parmaklarımla açtım ve küçük kutuyu açtım...

İçeriğine bakınca nefesim kesildi ve gözlerim anında yaşlarla doldu. Bir kolyeydi — tek bir kolye ucu olan ince bir pembe altın zincir. Zümrütlerle süslenmiş, elmaslarla işlenmiş dört yapraklı yonca. Ters çevirdim ve arkadaki yazıyı okurken kalbim sıkıştı. *Evangeline'im*, hayal edilebilecek en küçük harflerle yazılmıştı.

Evangeline'im. Bu cümle Maxim'in sesini zihnimde canlandırdı, kristal berraklığında bir sesle.

"Sen benim Evangeline'imsin. Sabahları uyandığımda ilk düşündüğüm, uykuya dalmadan önce son düşündüğüm sensin. Beni maaşım ya da statüm için değil, ben olduğum için seven kadın sensin. Sezon boyunca beni tatlı yemeye ikna edebilen ya da sadece boxer şortumla kaymaya ikna edebilen tek kişi sensin."

Kolyenin altında küçük bir not vardı, üzerinde şöyle yazıyordu:

Sen tek kişiydin.

Mila kutuyu incelemek için bana yaklaştı ve eliyle bir çığlık attı. "Bu muhteşem," dedi, gözleri sempatiyle doluydu.

"Sana ne gönderdi?" diye sordum, kolye hakkında yorum yapmak yerine.

Mücevher muhteşem ve mükemmeldi ve üzerindeki oyma ruhumu her yönden acıtıyordu. Not ise bana olmaması gereken şeyleri istetmişti. Maxim son zamanlarda aramış ve mesaj atmıştı, ama hepsi olaydan sonraydı. Ben ona kalbimi ve ruhumu açtıktan sonra, o bana karşılığında sadece sessizlik vermişti.

Beni sevmediğini inkar etmeye bile çalışmamıştı ve bu adildi, ama lanet olsun, beni bu ıstıraptan kurtarabilirdi. Benim o kişi olmadığımı ve asla olmayacağımı söyleyebilirdi, böylece her geçen gün ona daha fazla aşık olmaktan vazgeçebilirdim. Peki ya bu kolye? O cümle? Hiçbir ihtimal yokken, hala bir şansımız olduğunu düşünmeme neden oldu.

Beni sevmeyeceğine dair hiçbir işaret vermeden, ilişkimizi sürdürmemi mi bekliyordu? Yani, *ah*. Kalbimi parçalamak bir şeydi, ama onu tamamen yok etmek, hayatının geri kalanını birlikte geçirmek istediği kadını bulana kadar onunla kalmak beni tamamen mahvederdi. Onu ne kadar sevdiğim önemli değil, kendime bunu yapamazdım. Onun mutluluğu için kendimi feda edemezdim. Aşk böyle bir şey değildi. Aşk, her iki taraf için de sürekli büyüyen, acı veren, taviz veren, öğrenen ve tüketen bir çabaydı. Ve her ne kadar ikimiz için de yeterince sevebilmeyi istesem de, işler öyle yürümüyordu.

Onun hediyeleri, mesajları ve aramaları bana imkansız olduğunu bildiğim bir gelecek umudu veriyordu. Çünkü Maxim beni gerçekten, içtenlikle sevseydi ya da gelecekte beni sevebileceğini düşünseydi, bunu söylerdi. Nadiren bir şeyleri saklardı, bu yüzden bu konudaki sessizliği benim için yeterince anlamlıydı. Maxim bana gerçekten istediğim şeyi asla veremezdi: tüm kalbini —ve ben de onun ihtiyacı olan şans tılsımı olamazdım, nefesimi kesene kadar onu öperek maçları kazanmasına yardım etmek için bekleyemezdim...

Omurgamdan bir sıcaklık geçti, Maxim'in bana yaptıklarının asla silinmeyecek izleri. O benim içimde uyandırdığı şey. Bana bunu yapabilecek başka kimse olmayacaktı, bundan emindim.

"Tenis bileziği," dedi Mila, kutuyu kaldırarak ipek iç kısmında uzanan parlak elmasları bana gösterdi.

"Vay canına," dedim, ona gülümseyerek. "Sen onun en sevdiği kız kardeşi olmalısın," diye şaka yaptım.

Mila bana gülümsedi. "Mizah yapmaya çalıştım," dedi başını sallayarak. "En iyi arkadaşım orada bir yerlerde yaşıyor."

"Üzgünüm," dedim, zümrüt kolyeye bakarak. Başparmağımla kolyeyi okşadım, dokusu tüylerimi diken diken etti, sanki Maxim kolyeyi kutulayıp bana göndermeden önce aynı şeyi yapmış gibi. "Zor."

"Biliyorum," dedi. "Belki onunla konuşsan daha kolay olur." Kalbim onun haklı olduğunu haykırıyordu.

Zihnimde, o otel odasındaki görüntüsü belirdi — fiziksel ilişkimizi yüzüme vururken, onu sevmemin tüm nedenlerini anlatırken sessiz kalıyordu.

Ama adil olmak gerekirse, o ilişkiye o koşullarda girdiğimizi çok iyi bilmeme rağmen, beni kullandığını suçlamıştım. Yine de, onun beni uğurlu tılsım olarak kullanmasıyla, benim yıllardır özlem duyduğum adam tarafından sevildiğimi hissetmek için onu kullanmam arasında, aramızda *gerçek* bir şey olmuştu. Gerçek, ham ve affedilmez.

Ya da, öyle

olduğunu

sanmıştım. Benim

için öyleydi.

"Yapamam," dedim sonunda ve kolyenin bulunduğu kutuyu kapatıp kenara koydum. Parmaklarım, onun benim için özel olarak seçtiği şeyi takmak için boynuma kaydırmak için kaşınıyordu. Ama neden kalbimi tüm bu acıya maruz bırakayım ki?

"Ama denedi, değil mi?" diye sordu Mila.

"Evet," dedim. "Aradı. Mesaj attı. Ama tüm mesajları..."

"Aradığın kelimeleri söylemiyorlar mı?" diye Mila cümlemi tamamladı.

"Aynen öyle." Parmaklarımı saçlarımdan arasından geçirdim. "Onu ne kadar uzun zamandır sevdiğimi biliyorsun, Mila. Ve bir süreliğine, aramızdaki ilişki çok gerçekçi geliyordu. Belki de bana verdiği şeyle yetinebilirdim, ama olanlardan sonra... onun hayatındaki gerçek ana karakter gelene kadar sadece bir yer imi olduğumu fark ettikten sonra, onunla kalamazdım."

Mila kolunu omzuma doladı ve beni yanına çekti. "Yine kendine yeterince değer vermiyorsun."

Omuz silktim, ona yaslanarak en iyi arkadaşımın geri dönmesinden keyif aldım. "Eğer gerçekten istediği ben olsaydım, uzun vadede o ve ben dünyaya karşı,

bana "Üzgünüm" diye mesaj atmazdı. O şöyle derdi..." "Seni sevdiğini," diye Mila yine benim için cümleyi tamamladı.

Gözlerimi sıkıca kapattım, gözyaşlarımı tutmaya çalışarak. "Evet. Ama söylemedi. Bu

Adil. Onu buna zorlayamam. Bunu biliyorum. Ve çok uzun bir zaman ve içimi aramadan sonra, onunla tekrar arkadaş olabileceğim." Onu hayatımdan sonsuza kadar çıkarmak için onu çok fazla seviyordum. "Sadece iyileşmek için biraz zamana ihtiyacım var."

"O sana mesajlar atıp hediyeler gönderirken bu zor olmalı," dedi Mila ve ben başımı salladım. "Belki de sana iyileşmen için zaman tanımasını söylemelisin. Açık ol."

"Belki," dedim iç çekerek.

Ama boğazıma kadar yükselen korkuyu engelleyemedim. Çünkü ona mesafe istersem ve o da bunu kabul ederse, bu ilişkinin gerçekten bittiği anlamına gelirdi. Ve onu bana bağlayan son ipliği kesip atabileceğimi sanmıyordum.

* * *

"Yüzde yüz haklıydın," dedi Mila, galerinin pencerelerinden birini temizlerken. Pencereler lekesizdi - geçen hafta gösterdiğimiz çabalar sayesinde - ama açılışa yaklaştıkça, Mila'nın gerginliği artıyordu. "Burası tam bir rüya gibi," diye devam etti, geri adım atarak emeklerimizin sonucunu hayranlıkla seyretti.

Lekeli beton zeminleri süpürürken durdum ve ona gülümsemek için başımı kaldırdım.

"Bu yeri bulduğumuz için çok şanslıyız," dedim, yüksek kirişli tavanları ve çoğu benim olan bir düzineden fazla baskıyla süslenmiş duvarları hayranlıkla seyrederek.

Sahibimizin tezgahının arkasında küçük bir düz ekran televizyon asılıydı, Reapers Stanley Cup finallerinde beşinci maçı oynuyordu. İşimi her durdurduğumda, kendimi tutamayıp skoru kontrol etmek için yukarı baktım. Ses seviyesi düşüktü, ama açıklamak istediğim bir tür acı verici rahatlık ile mekanı dolduruyordu.

Maxim ve benim sorunlarımızdan bağımsız olarak, Reapers son altı ayda benim için bir aile haline gelmişti ve Mila ile ben galeriyi hazırlamak için çalışırken, geçen hafta maçların yayınlanması bana doğru geliyordu. Hala yapmamız gereken çok şey vardı, ama hayallerimizin gerçekleşmesini görmekten duyduğum mutluluğu inkar edemezdim.

Keşke kalbimin diğer parçası, Maxim'in adının kazındığı parça da iyileşse de, başardıklarımızı tam olarak takdir edebilsem.

"Ah," dedi Mila, gözleri ekranda.

Maxim bir atışı kaçırmıştı ve yorumcular onu eleştiriyor, şans tılsımını arenaya getirmediğini söylüyorlardı.

Kalbime bir bıçak saplandı.

"Bu senin hatan değil," dedi Mila hemen, yanıma gelerek. "Onları dinleme."

Ben gülerek iç geçirdim. "O makale çıktığında Maxim de bana öyle demişti."

Mila, *Maxim'in haklı olduğunu* söylemek istercesine başını eğdi.

"Mila," diye inledim, bu konuşmayı defalarca yapmıştım. "Onunla orada kalamazdım. Bunu biliyorsun."

Küçük depo odamıza yürüdüm ve süpürgeyi kaldırdım, sahibimizin tezgahında açık duran dergiye göz attım. Dün çıkmıştı, Maxim'in Sports Illustrated dergisinde altı sayfalık orta sayfayı dolduran fotoğrafları. Onun ve Langley'in teşvikiyle, aramızdaki her şey bozulmadan önce o fotoğrafları onun tam izniyle göndermişim.

"Biliyorum," dedi, tezgaha yaslanarak peşimden gelerek. "İnan bana. Ben de kaçırdım. O makale çok acımasızdı. Maxim de sen gitmeden önce konuşmalıydı, sonra değil."

Başımı salladım, sonra omuz silktim. "Sorun değil. Onun da benim ona aşık olduğum gibi bana aşık olmasını bekleyemezdim. Ve yapabildiğim sürece kendimi kurtardığım için kendimle gurur duyuyorum."

Beni sevmediği halde onunla kalmak, bir gün beni sevebileceğine dair en ufak bir işaret bile yokken, trajikti ve dürüst olmak gerekirse,

onun zamanını boşa harcamak olurdu. Çünkü ben onu her zaman sevecektim ve onun beni sevememesi... şey, kendimi böyle bir ilişkiye maruz bırakamazdım. Onu ne kadar özlersem özleyeyim.

Sadece paylaştığımız tutkuyu değil, *onu* da özlüyordum.

Onunla tembel pazar kahvaltıları yapmayı, kitapçılarda dolaşmayı, romantik romanlarımı olabildiğince alfa sesiyle okumaya çalışırken birlikte gülmeyi, kobalt mavisi gözleri sayfalardan bana, benden sayfalara kayarken dudaklarında beliren o alçakça sırıtışı özlüyordum. Onun fotoğraflarını çekmeyi, farklı ruh hallerini yakalamayı ve bana verdiği her tonu, rengi ve patlamayı sevmeyi özlüyordum.

"Sana ulaşmaya çalışıyor," dedi Mila. "Sana sürekli söylüyorum, en azından onu dinlemelisin."

Gözlerimi ona çevirdim. "Benim bilmediğim bir şey mi biliyorsun?" diye sordum.

"Hayır," dedi. "Tabii ki yok. Bana da neredeyse hiç konuşmuyor. Seninle ilgili olmadığı kesin. Ne zaman bu konuyu açmaya çalışsam, beni rahatsız etmek istemediğini söyleyerek durduruyor."

"Bu adil," dedim, ona tamamen katılıyordum. "İkimizin de istediği son şey, seni aramızda sıkışmış gibi hissettirmektir."

Mila güldü. "Bu kesinlikle sorun bile değil. Sen benim en iyi arkadaşımsın. O da benim kardeşim. Ve ben her zaman ikinizi destekledim. Bunu biliyorsun."

"Biliyorum," dedim ve gözlerimi dergiye indirdim. Kendimi tutamayıp, Maxim'in fotoğraflarından birinin üzerinde parmaklarımı gezdirdim. Donanma mavisi boxer şortundan başka bir şey giymeden kaykay yapıyordu, kasları belirgin ve şekilli, ışık pürüzsüz teninde, fotoğraf hareketsiz olmasına rağmen vücudunun hareketini vurgulayacak şekilde parıltıyordu.

Sayfayı çevirdim, gülümsememek için dudaklarımı sıkıştırdım. Bir sonraki fotoğrafta patenlerini bağlarken beni yukarıdan bakıyordu. Gözlerinde daha önce hiç yakalanmamış bir açıklık vardı, medyada bilinen keskin Maxim'in değil, daha yumuşak tarafını gösteren bir kırılmalı hissi.

O buydu. Tamamen o.

"Biliyor musun," dedi Mila, elimi sıkarak dikkatimi çekti. "Kimse Maxim'in bu yönünü görmez." Serbest eliyle fotoğrafa işaret etti. "Bu nadir bir şey. Ben bile nadiren gördüm. Ama sen? O sadece senin yanında böyle oluyor." Kayak yaparken çekilmiş fotoğrafına geri döndü. "Bunlar muhteşem fotoğraflar, Evie," dedi, sonra kaykaylarını bağlarken bana bakan, dudaklarında hafif bir gülümseme olan fotoğrafa geri döndü. "Ama bu gerçekten o."

"Biliyorum," dedim.

Mila gözlerini devirdi. "Sana nasıl baktığına bak," dedi, onun gözlerini işaret ederek. "Seni ne kadar sevdiğimi biliyor musun?"

Başımı salladım.

"İyi," dedi. "Çünkü bunu, milyonlarca yıllık arkadaşlığımız boyunca biriktirdiğimiz tüm sevgiyle söylüyorum."

Onun abartılı sözlerine gülerek, elimi sallayarak devam etmesini işaret ettim.

Kafasını salladı ve boş eliyle uyluğuna vurdu. "Bunu çözemezseniz ikiniz de aptalsınız." Ona şaşkın şaşkın baktım, ama o devam etti. "Ciddiyim. Kardeşimin sana baktığı gibi birinin bana bakması için her şeyi yaparım. Gerçekten, birinin benim ünlü soyadımdan ziyade en iyi yanlarımı görmesi için hırsızlık yapar, yalan söylerim. *Tanrım*, bu sadece bir anlık bir fotoğraftı. Birlikteyken onun sana böyle baktığını hiç görmedin mi? O bakışı hiç *hissetmedin* mi?"

"Hissettim," diye itiraf ettim. Bu fotoğrafta gösterilenden daha da fazla tutku ve sevinçle bana bakmıştı.

"Daha önce hiç kimse için evrensel fotoğraf yayın izni imzalamamıştı," diye devam etti ve ben kırık bir kahkaha atmaktan kendimi alamadım.

"Anlıyorum, Mila," dedim. "Maxim benim için başka hiç kimse için yapmadığı şeyler yaptı."

Mila, sanki "*O zaman neyi bekliyorsun?*" der gibi kaşlarını kaldırdı.

Tartışmak yerine ona sarıldım. Maxim'den uzak durmam için tüm nedenleri tekrar tekrar anlatmak yerine. Söylediği her şey doğrudu.

Fotoğraflar doğruydu. Ama bu, onun beni sevmediği ve belki de asla sevmeyeceği gerçeğini değiştirmiyordu.

"Kalan parçaları asmak için kahveye ihtiyacımız var," dedi, beni kucaklamaktan vazgeçip, açmamız gereken altı tahta sandığı gözden geçirerek. Elini kapıya koyup, omzunun üzerinden bana baktı. "Evie, yemin ederim, bu kapıdan çıkar çıkmaz bu konuyu bırakacağım. Sen bana gelmedikçe bu konuyu konuşmayacağım, ama bunu duymanı istiyorum."

Yutkundum.

"Ailemle yeterince uzun süredir birliktesin, bunu anlayacak kadar, bunu ilk elden görecek kadar, ama noktaları birleştirip birleştirmedeğinden emin değilim."

Başımı ona doğru eğdim.

"Babam, anneme veya kardeşlerime '*seni seviyorum*' sözlerini ancak korkunç bir şey yaptıktan sonra söylerdi." Gözlerinde acı belirdi ve kalbim sıkıştı. "O bu sözleri DuckTape gibi kullanırdı, ilişkilerinin temellerindeki her çatlağı kapatmak için yapıştırırdı. Onu bir silah, istediğini elde etmek için bir araç olarak kullanırdı."

Gözlerim yaşlarla doldu. Bunu *daha önce de* görmüştüm. Sayamayacağım kadar çok kez.

Mila yavaşça nefes verdi. "Maxim'in seninle bu konuyu konuşamamış olmasını mazur göstermek istemiyorum. O zaman sana bu sözleri söyleyememiş olsa bile, kalman için sağlam nedenler sunmak istiyorum, ama sadece senin '*seni seviyorum*' ifadenin ve benim ailemin ifadesinin çok farklı algılandığını hatırlamanı istiyorum."

Aramızdaki mesafeyi aşarak kollarıma aldım ve sanki ona olan sevgimle ailesinin karanlık geçmişini bir şekilde hafifletebilecekmişim gibi ona sarıldım. "Üzgünüm," diye fısıldadım, umarım sadece ailesinin dinamikleri için üzgün olmadığımı, aynı zamanda Maxim orada sessizce dururken, sanki bizim için savaşacak hiçbir nedeni yokmuş gibi, bunu hiç düşünmediğim için de üzgün olduğumu anlar.

"Biliyorum," dedi. "Ve seni suçlamıyorum. Eğer nedeni buyduysa, sana bunu kendisi söylemeliydi. Seninle konuşmalıydı. Seni dinleyeceğini biliyorum."

Dinlerdim. Maxim bana gerçekte ne düşünüdüğünü birazcık bile olsa ima etseydi, dinlerdim. Ama tek kelime bile etmedi ve şimdi buradayız

buradayız.

"Kahve," dedi Mila, kollarımdan kurtulup bana gülümseyerek. "Hemen dönerim."

"Ben burada olacağım," dedim, o kapıdan çıkıp caddede köşedeki kafeye doğru yürürken. Bu konumun bir başka avantajı da buydu. Ve ben orada durup, kendi duygularımda boğulurken, Maxim'in duvarlarına biraz daha sert vurup, ikimizi de kurtarabilecek gerçeği ortaya çıkarmaya çalışarak hayatımın en büyük hatasını yapıp yapmadığımı merak ediyordum.

* * *

Ertesi gün, galeriye o kadar erken gittik ki, işe başlamadan önce iki tur kahve içmemiz gerekti. Ve bir gece boyunca uykusuz kaldıktan sonra, sonunda beni sevmeyen bir adamı sevdiğim için kendimi cezalandırmayı bırakmaya karar verdim, özellikle de Mila'nın bana attığı gerçek bombasından sonra. Sonuçta, kalbim iyileşecekti ve Maxim hala benim ailem olacaktı. Mila hayatımda olduğu için, o da öyle olacaktı.

Şimdi Band-Aide'yi söküp, Maxim ve benim acı çekmeden birbirimizle konuşabileceğimiz ortak bir zemine geri dönsek iyi olur. Ayrıca onu özlemiştim. Mila'nın söylediklerini onunla konuşmak istedim, ama zaten kendi mezarımı kazdığımı düşündüm ve bir daha benimle konuşmak istemese de onu suçlamazdım. Ama bu beni denemekten alıkoymazdı.

Cep telefonumu çıkardım ve cesaretim kaçmadan önce olabildiğince hızlı bir şekilde bir mesaj attım.

BEN: *İyi şanslar* □

Öpücük emojisi, Reapers'ın maçı kazanmasını içtenlikle dilediğimden başka bir anlam taşımıyordu, çünkü bu maçı kazanırlarsa Stanley Kupası'nı kazanacaklarını biliyordum ve bunun onun için ne kadar önemli olduğunu biliyordum.

Ayrıca, zaten bir zararı da olmazdı.

Kalbimi zaten yeterince incitmişti, ve sonuçta, duygusal olarak nerede olursam olayım, Maxim'in mutlu olmasını her zaman isterdim.

Ve bu aşk değilse, neyin aşk olduğunu bilmiyordum.

MAXİM

Anaheim buz pistinde sabah antrenmanını yaparken ortam biraz kasvetliydi. Altıncı maç bu akşamdı ve üç galibiyet, iki mağlubiyetimiz vardı.

Bu gece kazanırsak, kupayı alıp gidecektik.

Kaybedersek, seri 3-3 berabere kalacak ve yedinci maç sonucu belirleyecekti.

Hedefimiz bu gece işi bitirmek ve yedinci maça kalmamaktı.

Buz pistinden indiğimde, David koridordaki duvara yaslanmış, telefonunda bir şeyler yazıyordu. Hepimize ailemiz için birer arena geçiş kartı verilmişti, ama babam eskiden burada oynamıştı, bu yüzden bana iki kart verilmişti.

David'in benim için sevdiği işinden bu kadar çok zaman ayırıp, kötü anıları canlandıracak bir duruma kendini sokması, onu daha da çok sevmeme neden oldu.

Sevgi. Gördün mü? Ben de sevgiye muktirdim, en azından ailem söz konusu olduğunda bunu itiraf edebiliyordum.

"Duvarı tutmakla meşgul müsün?" Sterling, soluma gelerek David'le dalga geçti.

"Maxim'in şutlarını engellemeye çalışmanı izlemekten daha az acı vericiydi," diye David gözünü bile kırpmadan karşılık verdi.

"Awh," dedim, eldivenli elimle kalbimi okşayarak. "Kardeş sevgisinin en güzel hali."

David gözlerini devirdi ve arka cebinden telefonumu çıkardı. "Yirmi dakika önce çaldı."

"Teşekkürler." Telefonu ondan aldım ve bildirimi açabilmek için eldivenimi kolumun altına sıkıştırdım.

EVIE: *İyi şanslar* □

Kalbim durdu. *Evie*. Sadece onun adını düşünmek bile kalbimin tekrar atmasını sağladı, onu görme ihtiyacıyla göğsümde canlanmaya başladı. O öpücük ne anlama geliyordu? Sadece dostça bir iyi şans dilek miydi? Beni terk etmek konusunda tereddüt mü ediyordu? O bana elini uzatmıştı. Bu bir şey ifade ediyordu, değil mi? Parlak, tehlikeli bir his, umut olmalıydı, göğsümün arkasında canlanmaya başladı.

Başımı kaldırıp, lise yıllarımdaki gibi mesajı yorumlamama yardım edecek bir Reaper eşini aramak için koridoru taradım, ama tek gördüğüm, akıntıya karşı oyuncuların arasından zorla ilerleyen babamdı.

"Hala mavi çizgiden yavaş çıkıyorsun!" Bana öfkeyle baktı. "Senin neyin var?"

"Ciddi misin, baba?" Ona bir bakış attım ve takımımı takip ederek yanından geçtim. En azından bu patenlerle ondan birkaç santim daha uzundum.

"Çok ciddiylim!" Bana yetiştirdi ve sesi yükseldi.

Onu atlatmak için elimden geleni yaptım ve yürümeye devam ettim. Birkaç metre daha gitsem soyunma odasının güvenliğine ulaşacaktım.

"Sana öğrettiğim alıştırmaları yapmıyorsun, değil mi? Tembellik ediyorsun! Antrenman yapmıyorsun, doğru beslenmiyorsun, takımına ihtiyaç duydukları şeyi vermiyorsun! Bu tamamen tembellik..."

Yeter *artık*. David haklıydı; annem kendi başının çaresine bakabilirdi ve bu durum çok uzun sürmüştü.

"Antrenman yapıyorum!" diye karşılık verdim, öfkem her zamanki sınırlarını aşmıştı. "Kendi evimde ekstra antrenmanlar yapıyorum, bunu sen de biliyorsun. Mavi çizgiden yavaş değilim, senin standartların mantıksız, ve son baktığımda, buzda olan sen değildin. Benim!"

"Beni dinle!" diye bağırdı ve beni duvara itti, hareketinin hızından dolayı arena kartı göğsünde sallanıyordu.

Yüzündeki ifade ve formamdaki yumruğu beni rahatsız etti. *Artık on yaşında değilsin*. Kafamda bu cümleyi üç kez tekrarladım, sinirlerimi yatıştırmak ve görüşümü netleştirmek için.

"Baba!" diye bağırdı David, takım arkadaşlarımın arasından geçerek.

"Hey. Maxim, iyi misin?" Axel durdu, diğerleri de hemen ona katıldı.

"Biz iyiyiz," dedim, babamın bileğini tutup formamı onun elinden çekerek.

"Sizinle içeride görüşürüz."

"Üzgünüm Maxim," dedi babam, saçlarını yolarak. "Seni ne kadar sevdiğimi ve senin için en iyisini istediğimi biliyorsun."

Sterling burnunu çekti.

Axel ikimize de baktı ve ben ona güven verici bir şekilde başımı salladım.

"Sorun yok. Devam et."

O homurdandı ve yavaşça uzaklaştı. Cannon'ın babama attığı bakışı ve Brogan'ın yanımdan geçerken omzunu hafifçe sallamasını kaçırmadım.

Sterling geride kaldı, gözleri bize kilitliydi ve David sadece bir adım uzaktaydı.

"Bir daha o kelimeyi öyle kullanma," dedim yumuşak bir sesle, bir adım öne çıkarak.

Babam geri çekildi. "Ciddi olduğumu biliyorsun. Seni seviyorum. Yoksa neden bu kadar zaman harcayıp seni bugünkü oyuncu haline getireyim ki?"

"Bilmem ki. Çünkü sen, oğullarının senin için yaşaması gerektiğini düşünen lanet bir egomanyak olduğun için," dedi Sterling.

"Kapa çeneni. Sen bu ailenin bir parçası değilsin!" diye bağırdı babam, parmağını Sterling'e doğru uzatarak.

"Senin ailenin bir parçası olmayabilir, ama benim ailemin bir parçası olduğun kesin." Jansen'ı arkama alarak döndüm. "Benden bu kadar, baba. Beni *eğitme* zamanı gelene kadar beni görmezden gelmenden bıktım. Ortaya çıkıp hayatım üzerinde kontrolün olduğunu düşünmenden bıktım ve bana elini sürmenden de bıktım."

Babam gözlerini kırptı. "Yaptığım her şeyi *senin için* yaptım. Bunlardan bir tane istemiyor musun?" Elini kaldırarak Stanley Kupası yüzüğünü gösterdi. "Buna çok az kaldı!"

"Mesele benim ne istediğimle ilgili değil!" Telefonum hala elimdeyken buz pistini işaret ettim. "Hiçbir zaman seçim şansım olmadı. Bu patenleri giyip senin emirlerini yerine getirmekten başka bir seçeneğim olmadı."

Babamın çenesindeki kaslar gerildi. "Ne, şimdi sevdiğin bu spor için beni mi suçluyorsun? Bu milyonlarca dolarlık kariyer için mi? Zavallı Maxim."

"Hayır, baba. Sadece kendim için oynadığımda sevdiğimi fark ettim ve sen bununla hiç ilgilenmiyorsun."

Gözleri kısıldı, sonra telefona baktı ve başını eğdi. "Evie," diye mırıldandı, belli ki mesajı okuyordu. "Mesele bu, değil mi? Bir *kadın* yüzünden paramparça oldun mu? Bir *kadın* yüzünden berbat oynuyorsun mu? Bir *kadın* için bu anı riske mi atıyorsun?" Alaycı bir şekilde güldü.

Kahretsin. Anlamamıştı. Asla anlamayacaktı. Onunla hiçbir zaman bir ilerleme kaydedilemezdi. Asla bir aydınlanma yaşayıp değişeceği bir an gelmeyecekti. Onun hakkında, bu spor hakkında veya kardeşlerim hakkında hissettiklerimi asla anlamayacaktı.

Babamı değiştirmek ya da onun olgunlaşmasını beklemek mümkün değildi. Tek seçeneğim *kendimi* geliştirmektir.

"Sadece *bir* kadın değil, baba," dedim sessizce. "*O* kadın. Evet, belki dikkatim dağınık, ama bu, dikkatimi dağıtan biri olduğu için çok şanslı olduğumdan. David en iyi şekilde ifade etti: hokeyden sonra da hayat var ve ben Evie'yi seçiyorum."

Babam iç geçirdi ve burnunun köprüsünü ovuşturdu. Ben de Asher'ın Koç McPherson ile koridordan geldiğini gördüm. "Dışarıda senin için milyonlarca farklı şey yapacak milyonlarca kadın var, Maxim. Her şehirde farklı bir kadın. Her maçtan sonra farklı bir kadın. Sen lanet olası bir NHL oyuncususun, kadınlar sıraya girecek. Hiçbiri, uğruna çalıştığın her şeyi, istediğin her şeyi riske atmaya değmez."

"İstediğin her şeyi," diye düzelttim onu. "Sol elimdeki altın yüzüğü onlardan çok daha fazla değer verdiğim hiç aklına geldi mi?" Stanley Kupası yüzüğünü işaret ettim. "Ya da hokeyden aldığım zevki benden çalan kişinin sen olduğunu? Evie'nin buz hokeyini yeniden sevmemin tek nedeni olduğunu? Ve bu, onun sıradan bir kadın olduğu için değil, baba. Çünkü biliyorum ki, maçtan sonra, kazanmış ya da kaybetmiş olsam da, o beni sevecek. Çünkü o, benim ekipmanlarımdan dışındaki halimi seviyor." Başımı salladım ve göğsüm o kadar sıkıştı ki, bir sonraki nefesimi almak için mücadele etmek zorunda kaldım. "O beni, senin hiç yapamadığın şekilde seviyor."

Babam yutkundu ve hayatımda ilk kez gözlerinde bir anlık belirsizlik gördüm.

"Maxim?" Asher, Sterling'in yanında durarak sordu.

"Onun aile geçiş iznini iptal etmeni istiyorum," dedim, gözlerimi babamdan ayırmadan.

"Bunu kastetmedin!" diye bağırdı babam, ama sesinde korku vardı.

"Evet, kesinlikle ciddiylim." Derin bir nefes aldım. "Senin oturduğun hiçbir stadyumda bir daha hokey oynamayacağım. Seni tribünde görürsem, buz pistinden çıkacağım."

Koridorda gergin bir dakika boyunca sessizlik hakim oldu.

"Sergei, kartı teslim etsen iyi olur." Asher elini uzatarak öne çıktı.

"Beni tribünden uzak tutamazsın," diye öfkelenildi babam. "Bu akşam orada olacağım. Parasını ödediğim locada, ve bu konuda yapabileceğin hiçbir şey yok."

"Tamam." Omuz silktim. "Ne olacağını göreceğiz."

Babamın yüzü kırmızı lekelerle kaplandı. "Peki ya o?" Elini David'e doğru salladı. "Aile geçiş kartını iptal ediyorsan, o da gitmek zorunda mı?"

"Hayır," dedi Sterling. "Benimkini alabilir. London burada personel olarak çalışıyor ve annem bu akşam gelemeyecek, bu yüzden benim bir tane var. Ne de olsa biz kardeşiz."

Babam boynundaki geçiş kartını kopardı ve Asher'ın eline attı, sonra koridorda gürültülü adımlarla uzaklaştı.

"İyi misin?" diye sordu Asher.

"Hayır," diye dürüstçe cevap verdim ve onun yanından geçerek soyunma odasına doğru yürüdüm.

Sterling, ekipmanlarımızı çıkarırken bana bakıyordu ve ben bir tür enerji yayıyor olmalıyım ki herkes bana mesafe koydu.

Burada ne halt ediyordum ben? Kendi hayalimi mi, yoksa onun hayalini mi yaşıyordum? Beş yıl sonra neyin önemi kalacaktı? Stanley Kupası'nı kazanmış olmam mı? Yoksa hayatımda sevdiğim tek kadını, evet, sevdiğim kadını, gitmesine izin vermem mi? Kırk yaşında neyin önemi kalacaktı? Elli yaşında? Altmış yaşında?

Evie. Evie önemli olacaktı. Bir yüzük geceleri beni sıcak tutmayacaktı. Bir yüzük benim berbat şakalarım gülmeyecek ya da bana her sorunun cevabıymışım gibi bakmayacaktı. Bir yüzük eve geldiğimde kollarını açmayacak ya da hastalandığımda elimi tutmayacaktı.

Yani, tekrar soruyorum, önemli olan şey Charleston'da iken ben burada ne halt ediyordum?

Sterling'e baktığımda duşumu almış ve giyinmişim bile.

Sanki ne düşündüğümü tam olarak biliyormuş gibi, sanki beynimin içini görebiliyormuş gibi bana bakıyordu. Arkasını döndü ve dolabından bir şey çıkardı, sonra odanın diğer ucuna, bana doğru yürüdü.

"Üzgünüm." Tek söyleyebildiğim buydu, çünkü sadece kendi hayalimi değil, onun hayalini de riske atıyordum.

"London bir araba kiraladı. Arkadaki otoparkta." Bir anahtar takımı uzattı. Onu aldım. "Ben sadece..."

"Biliyorum." Elini omzuma koydu. "Bu dünyada London için vazgeçmeyeceğim hiçbir şey yok. *Hiçbir şey*. Böyle bir aşk, şanslıysak hayatımızda bir kez karşımıza çıkar dostum ve gördüğüm kadarıyla, o senin için birçok yönden şanslı. Sen sadece bu döngüyü kırmak için yeterince güçlü olmalısın. Belki o seni bir hokey oyuncusu yaptı, ama sen kendi başına *bir adamsın*. O adam ol."

"Altıncı maç," diye fısıldadım.

"O zaman hepsi seni durdurmaya çalışmadan buradan siktir olup gitsen iyi olur." Kapıyı işaret ederek başını salladı. "Ayrıca, bu gece o kutuda olacağını biliyorsun. Harekete geç."

Gittim.

* * *

Altı saat sonra, Evie ve Mila'nın galerisine girdim. Mekan çok güzeldi ve hayran olduğum ama bir tasarımcıya binlerce dolar ödeyerek elde edebileceğim o soyut, sanatsal havaya sahipti.

binlerce dolar ödeyerek elde edebileceğim o soyut, sanatsal havaya sahipti. Ama kardeşim ve Evie, bu yeteneğe kendileri sahipti.

Ve ön tarafta, zarif bir ışıklandırma altında çerçevelenmiş, patenlerimi bağlarken çekilmiş dev bir fotoğrafım vardı ve yüzümdeki ifade? Hepsi Evie içindi. Kendini beğenmiş bir NHL yıldızı yoktu, flört eden bir sırıtış yoktu, sadece ben vardım, fotoğrafçıya, ona bakıyordum, sanki her sözünü dinliyormuşum gibi, çünkü öyleydim.

"Vay canına!" Mila sergiyi dolaşırken bağırdı ve beni irkitti. "Senin Anaheim'da olman gerekiyordu!"

"O nerede?" Aklıma gelen tek kelimeler bunlardı.

"Arkada." Geldiği yönü işaret etti. "Ben... şey... ortadan kaybolayım!" Yanımdan geçerek durdu, eğilip yanağıma bir öpücük kondurdu. "Senin böyle büyük bir jest yapabileceğini biliyordum, ama vay be, kardeşim." Omzuma hızlıca bir şaplak attı ve gitti, galerinin kapısı arkasından kapandı.

Kalbim düzensiz bir ritimle çarparken galerinin arkasına doğru yürüdüm. Evie, dikkatimi o inanılmaz kıcına çeken bir şortla duruyordu, parmak uçlarına basarak başka bir fotoğrafı düzeltmeye çalışıyordu.

Onu görünce göğsümdeki tüm kaslar gevşedi ve neredeyse bir ay önce otel odamızdan çıktığından beri ilk kez gerçek, derin bir nefes aldım. Saçları at kuyruğu şeklinde toplanmıştı, boynu çıplaktı ve giydiği Reapers kapüşonlu sweatshirt'ün sırtında benim adım yazıyordu, bu beni güldürdü. Dışarı 32 dereceydi, ama kızım klimayı Haziran başında kapüşonlu sweatshirt giyebilecek kadar açmıştı.

"Oh, iyi," dedi arkasına bakmadan. "Düz mü?" "Benim durduğum yerden iyi görünüyor." Ve öyle de oldu.

Nefesini tuttu ve döndü, eli boğazına gitti, mezuniyeti için yaptırdığım uğurlu kolye göğüslerinin hemen üzerinde asılı duruyordu. "Burada ne işin var?"

"Sen buradasın." Ellerimi ceplerime sokup omuz silktim. Yanımda sadece takım elbisem vardı, ama Charleston havaalanından buraya gelirken ceketimi ve kravatımı çıkarmıştım.

Ağzını açıp kapattı. "Ben..." Başını sallarken bukleleri sallandı. "Ne diyeceğimi bilmiyorum."

"İyi, çünkü uçakta birkaç saat boyunca bunu düşündüm, bu yüzden aklımda birkaç şey var." Gerginlikten alt dudağımı dilimle yaladım.

"Tamam," dedi yumuşak bir sesle, iki bukle saçını kulağının arkasına sıkıştırarak. "Beni terk ettin." Sesim sert çıktı.

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Çünkü sen..."

"Ve ben sana izin verdim," diye sözünü kestim, bu konuşmanın umarım nasıl gideceği konusunda yanlış bir fikre kapılmadan önce.

Ağzını kapattı, o güzel pembe dudakları büzüldü ve kaşlarının arasında iki küçük çizgi belirdi.

"Sana kızgındım, o yüzden gitmene izin verdim." Omuz silktim. "Ne kadar aptalca bir davranıştı bu? Seni kollarımda, odamda tutuyordum, ama bana, sana olan hislerime inanmadığın için sana kızgındım ve gitmene izin verdim."

Ağzını açtı ve ben parmağımı kaldırdım.

"Sen, benim sözlerime değil, bir tabloid muhabirinin sözlerine inandın, onun sözlerine göre sen uzun bir kadınlar zincirinin sadece bir parçasıydın. Sen, senden önceki kadınlara yetişemediğini söyleyen, tıklama tuzağı yazan bir pisliğin yorumuna inandın." Ellerimi ceplerimden çıkardım ve başımın arkasında birleştirdim, ellerimi meşgul tutmaya çalışarak ona uzanmamaya çalıştım. "Sana ne kadar güzel olduğunu, ya da benim istediğim tek kadın olduğunu söylediğimde dinlemediğini hissettim, ya da daha kötüsü, sözlerimi görmezden gelip başkasının sözlerine inandın."

Ağırlığını değiştirdi, ama bakışlarını kaçırmadı.

"Ve bir parçam hala, sahip olduğumuz her şeyi, hala sahip olabileceğimiz her şeyi alıp, başka birinin söylediği bir şey yüzünden terk ettiğin için *gerçekten çok* kızgın. Bu ilişkide olmayan biri. Geçmişimizi bilmeyen biri. Seninle aynı odada olmadan *nefes alamadığımı* bilmeyen biri, Evangeline. Seni öpmek, gülüşünü duymak ya da her

bilinen her türlü fırınlanmış yiyeceğe kabak eklemeye çalıştığını bilmeyen biri. Senin kollarında olduğumda hissettiğim huzuru hiç hissetmediğimi, ya da sana dokunmayı düşündüğümde beni deliye çevirdiğini bilmeyen biri. O yanımla seni duvara itip, sahip olduklarımızı ve neden benden bu kadar kolayca uzaklaşmaman gerektiğini hatırlayana kadar seni becermek istiyor. Ellerim yanlarıma düştü.

Dudakları aralandı.

"Ama bir yanımla, seni sadece kızgın olduğum için değil, korktuğum için bıraktığımı biliyor."

"Maxim," diye fısıldadı, bir adım öne çıkarak aramızda sadece birkaç santim mesafe kaldı ve bir sonraki sözlerimin onun geri kalan yolu da gelip gelmeyeceğini belirleyeceğini biliyordum.

"Beni seviyorsun, Evangeline." Bu bir soru değil, bir beyanat idi.

O başını salladı.

"Bu, kan bağı olmayan hiç kimseye, senin kastettiğin şekilde söylemediğim bir şey."

"Biliyorum," diye fısıldadı.

"Bu kelime, mazeret veya açıklama olarak çok sık kullanılır, birini manipüle edebilen... ya da özgürleştirebilen bir kelimedir."

Hızla nefes aldı.

Bir adım attım ve elini tutup göğsüme koydum. "Sen gittin çünkü ben sana aynı şeyi söylemedim. O zaman da söylemeyecektim, hissetmiş olsam bile. O makalenin açtığı yarayı sarmak için bir bandaj olurdu. Ve son bir aydır tek düşünebildiğim şey, ne kadar aptal olduğumuzdu."

"Ne?" diye bağırdı, kaşları havaya kalktı.

"Bir kavganın bunu bitirmesine izin verdik," dedim ve onun eliyle göğsümü okşadım. "Aptal bir makalenin aramıza girmesine izin verdik. Bir kelime bile söyleyemememin, sahip olduğum en güzel şeyi, sahip olacağım en güzel şeyi parçalamasına izin verdik."

Omuzları düştü ve gözleri yumuşadı.

"Bu yüzden burada durmuş, sana bir şans daha vermeni istiyorum, Evie. Senin, hayatımda isteyeceğim tek kadın olduğunu söylediğimde bana güvenmeni istiyorum. Herkesin, ikimizin de doğru olmadığını bildiği şeyler söylediğinde bile benimle kalmanı istiyorum. Medyayı ciddiye almamanı ya da varsayımlarda bulunmadan önce *bana danışmanı* istiyorum. Bana, kendine ve *bize* inanmanı istiyorum. Biliyorum, çok şey istiyorum, ama başka ne yapabilirim bilmiyorum, çünkü ikimiz de birbirimiz olmadan çok mutsuzuz ve ben sana aşığım."

Gözlerinde yaşlar parıldarken alt dudağını ısırdı.

"Sana aşığım, Evangeline, ve inanman için kaç kez söylemem gerekiyorsa o kadar söyleyeceğim." Bu sözleri söylemek göğsümü hafifletmiş, kalbimi daha hızlı attırmıştı.

"Maçını kaçıracaksın," diye fısıldadı.

"Evet, birkaç saat sonra başlayacak ve ben ülkenin diğer ucundayım, bu yüzden kaçıracağım kesin." Parmaklarım göğsümün üzerinde onun parmaklarıyla birbirine dolandı. "Beni duydun mu? Seni seviyorum."

"Bu altıncı maç!" diye bağırdı. "Reapers bu gece kazanırsa maçı kaçıracaksın! Kaybederse de kendini suçlayacaksın!"

"Evet, muhtemelen," dedim omuz silkerek. "Seni seviyorum, Evie."

"Ama bu, senin için çalıştığın her şey. Burada olamazsın!" Yanağından bir damla gözyaşı süzüldü ve ben diğer elimi kaldırıp başparmağımla onu sildim. Cildi o kadar yumuşaktı ve o kadar doğru geliyordu ki, bu his yüzünden nefes almakta zorlandım.

"Beni duymadın mı? Buradasın. Ve dürüstçe söyleyebilirim ki, başka hiçbir yerde olmak istemem."

"Bu konuşma yarına kadar bekleyebilirdi." Endişeyle kaşlarını çattı.

"Evet, ama o zaman seni ne kadar sevdiğimi bilemezdin ve ben de babama siktirip gitmesini söyleyecek kadar güçlü olduğumu, senin ihtiyacın olan erkek olacak kadar güçlü olduğumu bilemezdim."

"Ama..." Başını salladı. "Seni kovacaklar mı?"

Ben irkildim. "Bunun için çok yüksek bir ceza ödeyeceğim, ama Asher'ın beni işten çıkarmayacağını umuyorum." Adamlar beni *öldüreceklerdi*, ama şu anda bunu düşünmeyecektim, çünkü o evet derse, başkalarının ne düşündüğü önemli olmayacaktı. "Özellikle de sana yakın olmak istediğim için."

Elime yaslandı.

"Beni öldüreceksin, Evangeline," diye fısıldadım. "Kalbini riske atmanı istediğimi biliyorum. Onu gerektiği gibi korumadığımı biliyorum. Seni nefret ettiğin bir incelemeye maruz bırakmanı istediğimi biliyorum ve her gün, her saniye seni güvence altına almam gerektiğini biliyorum. Bu sefer bize bir şans daha verirsen ne yapacağım. Çünkü Chicago'daki o otel odasında olsaydık, evet, senden önce bazı kızlar vardı derdim, ama senden sonra kimse olmayacağını biliyorum ve sen onlarla kıyaslanmıyorsun, onları resmen ezip geçiyorsun. Seni seviyorum ve senin de beni sevdiğini biliyorum, o yüzden benimle cesur ol."

Gözleri benimkileri aradı ve dudakları aralandı.

Nefesim ciğerlerimde dondu.

Davam savunulmuş ve tartışılmıştı.

Artık her şey onun elindeydi.

EVIE

Rüya görüyordum.

Rüya görüyor *olmalıydım*.

Maxim'in gerçekten burada, benim galerimde olması imkansızdı — Stanley Kupası finallerinin altıncı maçında oynaması gerekirken — bana sonsuza kadar onunla olmamı istiyordu. Beni sevdiğini söylüyordu. Uzun zamandır umduğum her şekilde, gerçekten, içtenlikle beni sevdiğini söylüyordu.

"Evangeline," dedi Maxim, gözleri yalvarırcasına. "Lütfen," diye yalvardı. "Bir şey söyle. Ne olursa olsun."

"Burada olamazsın," diye fısıldadım, başımı sallayarak.

Maxim galerinin kapısına, sonra da boş alana baktı. "Neden olamaz mıyım?"

"Çünkü senin oyununuzu oynamak zorundasın!" dedim tekrar, zihnim ve kalbim olan bitenle savaşıyordu.

"Sana söyledim, önemli olan sensin." Benim alanıma adım attı ve tek bir hareketle ruhumun boşluklarını doldurdu. "Ne olacak, Evie? Çünkü beni istemiyorsan, artık beni sevmiyorsan ve gitmemi söylüyorsan, bunu atlatabilirim, ama beni istiyorsan, beni seviyorsan ve bana söylemiyorsan, kendini korumak için beni uzaklaştırmaya devam ediyorsan, o zaman bunu kesinlikle atlatamam." Nefesini verdi ve elini uzatıp yanağını okşadı.

Onun dokunuşuna yaslandım, masum jestiyle vücudum uyandı.

"Maxim," dedim, bir anda milyonlarca şey söylemek isterken doğru kelimeleri bulamadan. Sezon bittikten sonra, onun dikkatini dağıtma riskine girmeden ona söylemeyi planladığım, kafamda defalarca prova ettiğim özür. "Çok üzgünüm."

Kaşlarını çattı, gözleri sanki kalbini kıracaktım gibi temkinliydi.

"O gece otelde aklım başımda değildi. O aptal makaleden sonra. Makale canımı yaktı, elbette, ama asıl sorun ondan sonra olanlardı..." Başımı salladım. "Bana yüzlerce farklı şekilde beni sevdiğini söylediğini fark etmeliydim." Dudaklarımı ısırdım, patenlerini bağlarken çekilmiş fotoğrafına baktım, sonra gözlerimi tekrar ona çevirdim. "Bana bakışın. Beni güldürüşün. Kitaplar ya da bu galeri hakkında bitmek bilmeyen sohbetlerimi dinleyişin. Beni destekleyişin ve her zaman beni güzel hissettirecek bir yol bulman." Boğazımdaki düğümü yuttum. "Çok üzgünüm Maxim. Fark etmeliydim. Daha iyi bilmeliydim. Ve olanlardan sonra, senin gibi harika birini hak etmediğime eminim."

O içini çekti, gözle görülür şekilde yutkundu. "Bu, benim iyiliğim için beni uzaklaştıracağın anlamına mı geliyor? Yoksa hala beni sevdiğin ve ilişkimizi yürütmek istediğin anlamına mı geliyor?"

"Evet," diye cevapladım.

"Neye evet?" diye sordu.

"Söylediğin her şeye evet. Seni seviyorum. Her zaman sevdim. Seni istiyorum. Her zaman istedim. Eğer hala beni istersen. Eğer beni affedebilirsen."

"*Tanrım*," diye iç geçirdi. "Teşekkürler, lanet olsun," diye homurdandı ve ağzını ağzımın üzerine eğerek nefesimi kesen ve ruhumu aydınlatan ateşli bir öpücük verdi.

Diğer eliyle beni kendine doğru çekti, bedenlerimiz haftalardır açlık çeken bir ihtiyaçla birbirine çarptı.

"Maxim," diye fısıldadım, onun acımasız öpücüğü arasında, gömleğini tırmalayarak.

Ağzını çekip geri adım attı, gömleğini yırtıp attı ve onu yere attığı anda beni öptü. Hemen ellerimi göğsüne ve aşağısına kaydırdım, parmak uçlarımda pürüzsüz teninin ve kaslı vücudunun hissini zevkle tattım.

"Sıra sende," dedi ve gömleğimin eteğini başımdan çıkardı.

Pantolonumu çıkarmakta tereddüt etmedim ve Maxim de hemen ardından yaptı. Bir saniye bile durmadık, nerede olduğumuzu düşünmedik - henüz açılmamış galerimizi - ya da geçmişi düşünerek kendimizi üzmedik. Sadece *biz* ve birbirimizi tüketme ihtiyacımız vardı.

Maxim, cildimin her santimetresinde karıncalanma hissi uyandıran açgözlü bir çılgınlıkla beni öptü. Bizi geriye doğru yürüttü, galeride dolaştı ve daha önce bazı tabloların saklandığı bir düzine muşamba yığdığım köşede durdurdu. Sırtımı tuğla duvara nazikçe itti, soğuk taş, ısınmış tenime değdiğinde içimden bir inilti kopardı.

"Kıpırdama," dedi Maxim, göğüslerime, karnıma, kalçalarımın öpücükler kondurmadan önce.

Önümde diz çöktü ve onu orada, bana sadece aşk ve arzu dolu erimiş mavi gözleriyle bakan halini görünce içimden sıcak bir titreme geçti. Maxim sırtıttı, sonra külotumu bacaklarımdan aşağı kaydırırken inledi ve ben ondan çıkarken, ben kendimi toparlayamadan ağzı anında üzerime geldi.

"Maxim!" Elleri bacaklarımdan arasına gömüldüğünde, ellerim saçlarına uçtu, beni acımasızca yaladı, acımasızca yedi.

Aşırı duyarlı tenime karşı mırıldandı, ellerini uyluklarımdan boyunca kaydırdı, sonra birini dizimin arkasına takıp omzunun üzerine çekti, diğer eliyle beni sabit tutmak için kıcıma dokundu.

Sırtımı duvara dayadım, Maxim'in dilinin, parmaklarının, uyluklarımdan arasındaki yüzünün verdiği hislere kapılırken onu dayanak olarak kullandım. Saçlarını daha sıkı tuttum, dilinin her hareketine kendimi bırakarak sallandım, ruhumdaki her şey onun dizlerinin üzerinde, beni yiyip bitirmesine odaklandı.

"Dilime gel, Evangeline," dedi Maxim, dilini klitorisimin etrafında dolaştırdıktan sonra düzleştirip bastırdı...

Zevk dalgası omurgamdan aşağı indi ve orgazmım beni sararken uyluklarımdan titredi. Nefes nefese inleyerek adını dudaklarımdan çıkardım, tatlı hareketleriyle beni tatmin ederken gözlerimin önü yıldızlarla doldu. Bacağımı omzundan nazikçe indirdi ve beni dizlerinin üzerine çekerek

Dudaklarını yaladı, benim tadı ile parıldayan dudaklarını, sonra beni öptü, benim tadı onunkiyile karışarak başımı döndürdü.

"Bu beni affettiğin anlamına mı geliyor?" diye sordum, sesim bir anda çaresiz ve günahkar geliyordu.

"Evet," dedi, elleri vücudumun her yerinde dolaşarak beni o kadar tahrik etti ki canım acıdı. "Seni affedeceğim, sen de beni affedeceksin ve başka bir şey olduğunda da aynen böyle barışacağız. Anlaştık mı?"

"Anlaştık," dedim ve onun önünde dört ayak üstüne çöktüm.

"Siktir, Evie," diye homurdandı, sesindeki gerginlik kopmak üzere olan bir ip gibiydi. Omzumun üzerinden ona baktım. "Seni istiyorum, Maxim. Her şeyini. Hemen."

"Lanet olsun," dedi, ellerini omurgamdan kalçalarımaya kaydırıp onları kavradı.

Ağzından çıkan salya ile kayganlaşan penisini girişime hizaladı ve sertçe içeri girdi.

Damarlarımda yıldırımlar çaktı, kalbim onun içimde olduğunu hissedince hızla çarpmaya başladı. Sıcak ve sert, yavaşça tamamen dışarı çekip tekrar sapına kadar içeri kaydı.

"Sen çok güzelsin," dedi, içime girerken üzerime eğilerek. Bir elini kalçamda tutarken, diğer eliyle sırtımı okşadı ve saçlarımı yumruğuna doladı. Nazıkçe saçımı geri çekti, bu hareketle sırtım kavislenirken vücudumda bir dalga hissettim. "Ve. Sen. Benimsin," dedi, her kelimeyi bir itmeyeyle birlikte ilan etti ve ben altımdaki örtüyü yumruklamaktan ve inlemekten başka bir şey yapamadım.

Artık konuşacak durumda değildim. Saf bir duygu kıvılcımıydım, her şeyi aynı anda hissediyordum, içimdeki enerji her itişte, her dokunuşta, saçımı her çekişinde yükseliyordu. Nefes nefese, vahşi bir yaratık gibiydim, Maxim bana sertçe girerken ona karşılık veriyordum, ikimizin ruhunu saran ve sıkı bir güven gösterisiyle ona tamamen teslim oluyordum.

Tekrar boşaldım, orgazmım beni onun penisini sıkıya ve dudaklarımdan bir çığlık atmaya zorladı. Kaslarım titredi, vücudum

ama Maxim beni sıkıca tuttu ve bir saniye bile durmadı. Bana vurmaya devam etti, sert vuruşlardan uzun, tehlikeli derecede yavaş vuruşlara geçti, bu da beni yakmak üzere olan bir kibrit gibi hissettirdi.

Sonra sırtıma eğildi, boynumu öptü, omurgamdan aşağıya doğru indi ve tekrar yukarı çıktı, kulağıma "Seni seviyorum, Evangeline" diye fısıldadı. Yavaş, istikrarlı ve neredeyse şefkatle içime girdi ve ben ona karşı titredim.

"Seni seviyorum, Maxim." Bu sözler bir kurtuluştı çünkü tamamen gerçektir. Oyun yoktu. Uğur getirecek tılsımlar yoktu. Saklanacak gölgeler yoktu. Aşkımız tüm dünyanın görebileceği bir yerdeydi ve daha güzel ve gerçek bir şey olamazdı.

"Siktir," diye homurdandı ve hızını artırdı. "Nasıl bu kadar şanslı oldum?"

Ellerimi uzattım, dizlerimin ve bir kolumun üzerinde dengemi sağlayarak kaslı uyluğunu kavradım ve ona daha sert, daha hızlı olmasını söyledim.

O da itaat etti, sanki daha önce kendini tutuyormuş gibi, kendini tamamen bana bıraktı. Kalçalarını ileri geri hareket ettirerek beni örtünün üzerine bastırdı ve daha derin bir açıdan beni becerdi, ve aman Tanrım, bu çok iyi hissettirdi. İçimdeki şişmiş, ağrıyan noktaya ulaştı ve her itişinde onu tekrar tekrar bastırdı, ta ki gözlerimin önünden yıldızlar dans etmeye başlayana ve tüm vücudum orgazmımın gücüyle titremeye başlayana kadar.

Maxim inleyerek üzerime uzandı ve boşalırken, yoğunluk onu da sardığında vücudu hızlı ve güçlü hareketlerle titredi.

Sonra birbirimize sarıldık, nefesimizi toparladık ve terli vücutlarımızda galerinin serin havasını hissettik.

Beynim bedenimle yeniden bağlantı kurdu ve ben, Maxim'e bakarak, örtülerin üzerinden sıçrayarak kalktım. "Aman Tanrım!" diye bağırdım. "Maxim, buradan hemen gitmelisin!"

Maxim hemen ayağa kalktı, pantolonunu giyerken gözlerinde endişe belirdi. "Bekle, ne? Bana ayrılık seksi yaptığını söyleme Evie, çünkü ben yapamam..."

"Hayır!" Aceleyle giysilerimi giydim ve o da benim hareketlerimi taklit etti. "Maç! Bir uçuş olmalı. Galadaki milyarlarlardan birini ara. Bir şeyler yap! Hala yetişebilirsin." Kesinlikle para cezası alacaktı, hatta belki

önümüzdeki sezonun ilk yarısında yedek kulübesinde kalabilirdi, ama yine de bu maça yetişebilirdi.

"Sana maç umurumda değil dedim," dedi, giyinmiş halde. "Sen umurumdasın."

"Biliyorum," dedim. "Ve takımını da aynı derecede sevdiğini biliyorum. Git!" Onu kapıya doğru itekledim. "Sen işini bitirince ben burada olacağım."

"Bebeğim," dedi, onu kapıya doğru ittiğim yerde durarak. "Bu maça çıkmam mümkün değil. Sorun yok. Söz veriyorum. Tam da olmak istediğim yerdeyim."

Ona bakarak başımı salladım.

"Şimdi, yedinci maç olursa, tek bir şartla giderim." Eğilip elimi tuttu.

"Koşul nedir?" diye sordum.

"Sen de benimle gel," dedi. "Ve bu, benim uğurum olduğun için değil, maçı kazanmak için sana ihtiyacım olduğu için değil, hayatımın aşkı beni izlerken oynamak istediğim için."

Gözlerim mutluluk gözyaşlarıyla doldu, boğazımdaki kelimeler anlaşılmaz bir karmaşaya dönüştü.

Ben de başımı salladım ve o beni o kadar hızlı kucakladı ki, ben de kollarımı boynuna doladım.

Ve bırakmaya cesaret edemedim.

MAXIM

Benim pozisyonumdan kaykayla geriye doğru sallandım, bakışlarım Sawyer'a doğru buz üzerinde ilerleyen forvet ile üçüncü periyotta iki dakikadan az süre kaldığını gösteren dev ekrandaki saat arasında gidip geliyordu.

Bir sayı öndeydik.

O şut attığında nefesimi

tuttum. Gol attı.

Siktir.

Berabere kaldık.

Etrafımızdaki kalabalık kükredi. Yedinci maç için kendi sahamızda oynuyorduk, ama tribünlerde Reaper ve Anaheim taraftarlarının eşit sayıda olduğunu görmek için bir bakış yeterdi. Ama benim için önemli olan tek bir taraftar vardı.

Evie, Mila'nın yanındaki koltuğundan bana yumuşak, destekleyici bir gülümseme attı, diğer tarafında David vardı ve kalp atışlarım, derin ve sakin bir nefes alıp paniği bastırmam için yeterli derecede yavaşladı.

Peki tribünde olmayan tek hayran kimdi? Babam. Anlaşılan Anaheim'da mesajı almış. On bin dolarlık para cezasıyla pahalıya mal olan bir mesajdı, ama sevdiğim kadına sahiptim ve bu benim için *her şeydi*.

"Lanet olsun!" diye bağırdı McKittrick.

"Sterling, oyuna gir!" Koç, bize dönmeden önce yedek kulübesine doğru bağırdı. "Sıra değişimi!"

Ben, Cannon, McKittrick ve yeni savunma hattı peşimden gelerek tahtaların üzerinden atladık. Sawyer'a girerken yumruklarını çaktım. Adam harika bir maç çıkarıyordu, ama Anaheim güçlü bir başlangıç yapmıştı ve pes etmiyordu.

Bu maç her iki yönde de sonuçlanabilirdi.

"Hazır mısın?" Sterling'e sordu.

"Bir vardiya, dostum." Başını salladı, ama benim vücudumu saran adrenalin dolu gerginlik onun gözlerinde de belliydi.

"Hepsini yönetmek için bir vardiya," diye onayladım ve omzuna vurdum. "Hadi yapalım şunu!"

O kaleye doğru kayarken, ben de merkezde pozisyonumu aldım ve yüz yüze gelmek için vücudumu eğdim.

"Bir tane daha ve bizimdir," dedi Evans kırmızı çizginin karşı tarafından. O, Anaheim'ın sunabileceği en iyi merkez oyuncusuydu, ama kafam oyunda olduğu sürece bana karşı hiçbir şansı yoktu ve kafam oyuna tamamen odaklanmıştı.

"Asla dokunamayacaksın," diye gülümseyerek söz verdim.

Hakem puck'ı havaya kaldırdı ve etrafımdaki tüm dünya sessizliğe büründü. Kalabalık yoktu. Koçlar yoktu. Televizyon ekipleri yoktu. Sadece ben ve buz üzerindeki arkadaşlarım vardık, hayatımız boyunca çalıştığımız oyunu oynuyorduk.

Her minik scrimmage. Her squirt antrenmanı, peewee maçı, bantam turnuvası... hepsi bu ana götürdü. Her sabah saat beşteki antrenmanlar ve yeni patenlerden oluşan ayaklarımdaki su topları, her alıştırmaya ve hatta arka bahçede geç saatlere kadar süren antrenmanlar beni buraya getirdi. Ben, bu sporun tarihindeki en büyük hokey oyuncularından biri tarafından bilinmiş ve keskinleştirilmiş bir makineydim ve onu sadece bir oyuncu olarak değil, bir *insan* olarak da aşmıştım. Bir dakika sonra olacaklar bunu değiştirmeyecekti.

Ama bir dakika sonra olacak her şey, etrafımdaki oyuncuların geleceğini belirleyecekti. Seçilmiş ailemle çevriliydim, kardeşim arkamdaydı, kalemizi savunuyordu, bir diğeri tribünde kız kardeşimle birlikteydi ve sevdiğim kadın ne olursa olsun beni kucaklamaya hazırды.

İşte bu kadar.

Her şey yavaşlamış gibiydi ve hakem bırakırken nefes aldığımı duydum ve puck düştü.

Puck buza çarptı ve hayat yeniden hızlandı. Puck'ı serbest bıraktım ve kontrolü ele geçirdim, onu Cannon'a attım, o da kırmızı görmüş bir boğa gibi doğrudan defans oyuncusuna doğru kaydı.

O buzun üzerinden şut attı ve ben topu yakaladım, ama Anaheim'ın forvetlerinden biri geriye düşmüş ve topu sopamdan düşürmüştü.

"Siktir," diye mırıldandım ve hızla dönerek peşinden gittim. Adımlarım uzadı, patenlerim buzun üzerinde hızla ilerledi ve o mavi çizgiye ulaşamadan onu geçtim. "Teşekkürler!" dedim, topu serbest bırakıp doğrudan Brogan'a attım.

O bir çalımdan kaçtı ve Anaheim oyuncusu gürültüyle bariyere çarptı.

Geri döndüm, kayarak Brogan'ın Cannon'a attığı pası takip ettim. Cannon, benden iki saniye önce Anaheim bölgesine girdi.

İki savunma oyuncusu bizimle kaleci arasında duruyordu, biri doğrudan Cannon'a doğru hücum etti, Cannon tam durmadan önce puck'ı bana attı. Bir başka gürültü duyuldu ve bunun bariyerdeki Reaper olmadığını anladım.

"On!" diye bağırdı kalabalık.

Son savunma oyuncusu bana doğru geldi ve ben onun ayak bileklerini kırdım, puck'ı sola gönderdim, sonra sağa doğru kırarak onun etrafından dolanıp puck'ı sopama geri aldım.

"Dokuz!"

Sadece ben ve kaleci kalmıştık.

"Sekiz!"

İçeri girip ısınmak istiyorsan beni geçmelisin. Babamın sesi kafamda kontrolü ele geçirmek için çabalıyordu ve ben onu kafamdan silip attım. Bugün olmaz. Şimdi olmaz. Bu an onun değildi, benimdi.

"Yedi!"

Kaleci eldivenini kaldırdı ve vücudunu benimkiyle birlikte hareket ettirerek, Cannon'un golün arkasına, şimdiye kadar patenle gördüğüm herkesten daha hızlı bir şekilde kayarken şutu bekledi.

"Altı!" Bir kez feyk attım. İki kez. Sonra tüm vücudumu sağa eğdim ve sopamı eldiveninin hemen üstüne şut atacak şekilde açtım.

Sadece bir şut için zaman vardı.

"Beş!"

Kaleci, taktiğimi tahmin ederek eğildi ve ben son saniyede açığı değiştirerek, puck'ı sol tarafa, kalenin yanına, Cannon'un şu anda ağın yanında boşta olduğu yere attım.

"Dört!"

Milisaniye boyunca sopasında tuttu, sonra şutunu rayın etrafında çevirip doğrudan içeri attı.

Top ağlara girmeden önce ellerim havadaydı. Lamba yandı.

Kalabalık çılgık attı.

Kazanmıştık.

Kazanmıştık!

Ve vücudumu hızla döndürdüm ve Sterling'e doğru kayarak, sopa ve eldivenlerimi fırlatarak buzun ortasında onunla çarpıştım, kollarımız birbirine sıkıca sarıldı.

O an, sadece ikimiz vardık, ayrı evlerde, ayrı kurallarla büyümüş ve giydiğimiz formalar sayesinde bir şekilde kendi başımıza bir aile haline gelmiş iki kardeş. Sırtlarımızdaki isimler farklıydı, ama önümüzdeki amblem için oynuyorduk.

"Seni seviyorum!" diye bağırdım gürültünün üstüne.

"Ben de seni seviyorum dostum!" diye cevapladı ve sırtıma vurdu.

Sonra herkes oradaydı, sevinçle bağıyor, sarılmaya ve üst üste yığılmaya başlamıştı. Cannon bize çarptığında kasklar havaya uçtu ve McKittrick zıpladı, takımın momentumuyla hareket ederken herkesi kollarıyla sardı, ta ki coşkumuzla cama yapışana kadar. Daha önce sadece bir kez hissettiğim bir şekilde sevinç damarlarımdan akıyordu ve Sterling'i bırakıp takımın kenarına doğru ilerledim, ta ki cama yapışana kadar, tek önemli olan gözleri aradım.

Evie'nin.

Gülümsemesi kalbimi aydınlattı, göğsümü yumrukladım ve doğrudan onu işaret ettim. "Seni çok seviyorum!"

O da gülerek bana bağırdı. En azından öyle olduğunu düşündüm, çünkü etrafımızdaki gürültü o kadar fazlaydı ki tek bir kelime bile duyamıyordum. Ama o elini kolyesine, kalbine götürdü ve beni işaret etti, ben de başımı salladım.

Evet, beni seviyordu ve benim istediğim gibi olsaydı, yakında yüzük takan tek kişi ben olmayacaktım. Ben onundum, o da benimdi ve bu an, şu ana kadar hayatımın zirvesiydi. Bir an için, onun sahaya koşabileceği, onu kollarıma alabileceğim başka bir spor dalında oynamış olmayı diledim, ama aramızda cam vardı.

Ve dürüst olmak gerekirse, bu sporu hiçbir şey ya da hiç kimse için bırakmazdım, sadece onun için bırakırdım.

Takım, koçlarımızı kucaklamak için dağıldı ve ben her saniyeyi içime çekmeye, hafızama kazımaya çalıştım. Sonra biri kafama bir beyzbol şapkası taktı ve üzerinde ne yazdığını okumama bile gerek yoktu — şampiyonlar.

Sonraki dakikalar bulanık geçti, ta ki Axel kupayı başının üzerine kaldırıp, taraftarların ve ailelerimizin tezahüratları eşliğinde camın kenarında kayana kadar. Langley ve oğullarının önünde durdu, onlara öpücük gönderdi ve ben de aile bölümüne, bizi defalarca desteklemeye gelen her eşe, her kız arkadaşına, her ebeveyne ve arkadaşına baktım.

Evie bana gülümsedi, ben de ona gülümsedim.

Hepsi arasında benimki en iyisiydi, nokta. Tartışmaya gerek yok.

Fotoğraflar çekildi, basın etrafımızda toplandı ve kalabalığın içinden geçip kız arkadaşına ulaşabilmem için bir saat daha geçmesi gerekti.

"Maxim!" diye bağırdı, bukleleri koridordaki diğer kafaların arasında sallanıyordu ve ben utanmadan kalabalığın içinden geçtim.

"Evangeline," onu kucağıma aldım ve o da kollarını boynuma doladı. Ev.

Burası benim evimdi.

Ağzlarımız sert ve derin bir öpücükle birleşti, ama kalabalık "Seni seviyorum," dedim kulağına, gözlerimi kapatıp mutluluğun beni sarmasına izin verdim.

"Seni seviyorum," diye söz verdi, bana gülümsemek için geri çekildi ve sonra tekrar öpüşmek için eğildi.

"İğrenç!" diye bağırdı Mila. "Siz ikiniz çok iğrençsiniz."

Evie'yi yere indirdim ve kız kardeşimi kucakladım, sonra diğer kolumu kardeşimin omzuna attım. "Burada olduğunuz için çok mutluyum. Siz olmasaydınız bu an eksik kalırdı."

"Kabul et, seni buraya getiren çocukkenki çılgın koçluk becerilerimdir," diye David alay etti.

"Bunu asla inkar etmem." Kafamdaki şapkayı çıkarıp onun kafasına taktım. "Sen benim isteyebileceğim en iyi ağabey oldun."

Hızla gözlerini kııptı ve başını salladı. "Bunu kabul edemem."

"Kes şunu, soyunma odasında milyarlarca var ve bu artık senin." Çünkü alay etse de haklıydı. O olmasaydı çocukluğumu asla atlatamazdım. O bana elinden gelen her şekilde yardım etmeseydi, o gecelerde asla içeri geri döne mezdim.

O başını salladı ve ben onu sıkıca kucakladım, sırtına vurarak, yaralanmasaydı bu patenlerin içinde onun da olabileceğini biliyordum.

Sonra Evie'ye döndüm ve o gülerek havaya kaldırdım. "Sen mükemmel bir ödölsün."

Onu hafifçe aşağı indirirken vücudumdan aşağı kaydı ve ben de memnuniyetle kabul ettiğim bir öpücük daha çaldı. "Orada ne düşünüyordun?"

"Hayatımın en güzel anıydı," diye itiraf ettim. "Şimdilik."

"Şimdilik mi?" Terli ve dağınık olmama rağmen saçlarımı geriye doğru taradı. Hiç umursamamıştı ve onu bu kadar çok sevmemin nedenlerinden biri de buydu.

"Evet. Şimdilik. Bir gün daha da güzel bir an yaşayacağımı biliyorum." Onu göz hizamda tutmak için kalçasından tuttum.

"Öyle mi? Stanley Kupası'nı kazanmaktan daha iyi ne olabilir ki?" diye sordu, gözleri parıldayarak.

"Benimle evleneceğini söylediğin gün," diye fısıldadım ve onu öptüm. "Mihraba doğru yürüdüğün gün." Dudaklarımla bir kez daha okşadım. "Bana hamile olduğunu söylediğin gün."

" Onun alt dudağını ısırđım. "Ya da belki *de*
seni hamile bıraktığım gün, çünkü o *her zaman* en güzel andır."

Dudaklarıma bir kahkaha attı ve parmaklarını başımın arkasına doladı. "Tüm
bu planlara evet diyeceğimden çok emin görünüyorsun, Maxim Zolotov."

"İstediğim şey için çalışmaktan hiç korkmadım." Onu daha uzun, daha derin
ve böyle halka açık bir yerde biraz fazla açık bir şekilde öptüm. "Ve seninle
her şeyi istiyorum."

"Ben seninim," diye söz verdi. "Beni istediğin sürece, ben seninim."

"Sonsuza kadar başlayalım ve nasıl gideceğini görelim."

"Evet," diye kabul etti ve bir kez daha öptü. "Sonsuza kadar kulağa hoş
geliyor."

EPILOG

ÜÇ YIL SONRA

Evie

"Küçük bir kızken bu günü hayal ederdim." Mila'ya döndüm, bana gülümsedi ve hızla yüzünü yelpazeledi.

"Şu anda ağlayamayız!" diye beni azarladı, ama ellerimi sıkarken güldü. "Çok güzelsin."

"Kendimi güzel hissediyorum," diye itiraf ettim. "Dünyanın en şanslı kızı gibi hissediyorum."

Bristol'un kendi tasarladığı, ipek ve şifondan özel yapım bir gelinlik giymişken, kim öyle hissetmez ki? Maxim'in sadece bir koridor ötede, beni mihrapta beklediğini bilirken? Mila isteseydi uçabilirdim.

Üç yıl.

Maxim bana sevdiğini söylediğinden beri geçen üç harika yıl. Kendi güvensizliğimi bir kenara bırakıp, sadece beni istediğini söylediğinde ona inandığımdan beri. Elbette, o güvensizlikler zaman zaman ortaya çıkıyordu - ikimiz için de - ama her zaman birbirimize olan şiddetli aşkımız bizi tamamlıyordu. Dünya bize karşıymış gibi görüldüğünde bizi sağlam zeminde tutuyordu.

Ve şimdi, bunu resmen ilan edecektik.

"Bir gün benim kardeşim olacağını hep biliyordum," dedi Mila, kolunu koluma takarak beni bu özel gün için kiraladığımız mekanın küçük giyinme odasından dışarı çıkardı. Planladığımdan çok daha büyük bir yer bulmak zorunda kalmıştık, ama Reapers gibi büyük bir aile için yer açmak gerekiyordu. Aile, transferler ve emeklilikler nedeniyle yıllar içinde değişmişti, ama hepimiz birbirimize yakın kalmıştık.

Maxim hala Reaper'dı ve McKittrick ile Brogan bile Bangor'dan buraya gelmişti. Fiona ve Skye'yi tekrar görmek harikaydı. Bu önemli günde onların burada olması.

"Hazır mısın?" diye sordu Mila, biz durduğumuzda, müzik köşeden yükseliyordu. Müzik, hayallerimin erkeğiyle evlenme zamanının geldiğini söylüyordu.

"Kesinlikle," dedim ve bunu içtenlikle söyledim. Kızken bu günü hayal ettiğimi söylerken yalan söylemiyordum. Maxim'in smokin giyip koridorun sonunda beni beklediğini sayısız kez hayal etmişim ve şimdi bu sonunda gerçekleşiyordu.

"Seni seviyorum," dedi Mila ve bizi köşeyi dönmemiz

için itti. "Ben de seni seviyorum."

Şampanya kar taneleri ve beyaz çiçeklerle dolu, hafif ve ferah bir kokuyla kaplı, kış harikalar diyarına dönüştürülmüş balo salonunu gördüğümüzde nefesim kesildi. Sıra sıra dizilmiş koltuklarda aile ve arkadaşlar, Reaper'lar ve eşleri oturuyordu.

Ve tüm bunların ortasında, beni bekleyen, kardeşleri yanında, Maxim vardı.

Koridorda yürürken gülümsememi saklayamadım, yüzündeki saf sevgi ve hayranlık ifadesini ve gözlerindeki gelecek vaatlerini görünce kalbimin kabardığını hissettim.

Benim Maxim'im.

Mila, yeminlerimizi ederken yanımda duruyordu ve öpüştüğümüzde binanın çatısı sallandı, ailemiz ve arkadaşlarımızın alkışları camları kıracak kadar yüksek sesle patladı.

* * *

"Bu dansı benimle dans eder misiniz, Bayan Zolotov?" Maxim, Fiona, Bristol ve London'a gerçekten harika oldukları için teşekkür ettikten sonra yanlarından ayrıldığımda bana sordu.

Yeni unvanımın kullanılmasıyla tüylerim diken diken oldu. "Her zaman," dedim ve o bizi resepsiyon salonundaki dans pistine yönlendirirken elimi koluna taktım.

Düğünden sonra iki saat boyunca eğlence devam etti ve partinin gidişatına bakılırsa, kimse yakın zamanda durmaya niyetli değildi.

Maxim beni nazikçe kendine doğru çekti, vücutlarımız birbirine yapıştı ve o bizi ritme göre sallarken, melodi yavaş ve duygusal bir şekilde akıyordu.

"Hayal ettiğin gibi miydi?" diye sordu Maxim, beni eğip göğsüne geri çekerek.

Ona gülümsedim. "Her açıdan," diye cevapladım.

"Dürüst olmalıyım," dedi, dans eden arkadaşlarımızın arasında dönerek. "İki yüzde bir ihtimalle vazgeçebileceğini düşünmüştüm." Ben ona bakarken omuz silkti. "Herkes Zolotov soyadını taşımak istemez."

Bunu şaka gibi göstermeye çalıştı, ama Maxim'i yeterince iyi tanıyordum ve bu yorumun acı gerçeğini görebiliyordum.

Elimi uzattım ve yanağını avuçladım, dans ederken gözlerimi ondan hiç ayırmadım. "Onu gururla taşıyacağım," dedim. "Çünkü o *sana* ait. Beni hiç olmadığım kadar canlı ve güzel hissettiren adama ait. Basit bir dokunuşuyla beni eriten, hiç çaba harcamadan güldüren adama ait. Benim için bütün bir kitapçıyı kiralayan ve sonra içinde beni deli gibi siken adama ait."

Maxim sırttı ve eğilip dudaklarını benim dudaklarıma değdirdi. "O *ağzı*," dedi ve beni sıkıca kavradığı için titredim.

"Ciddiyim Maxim," dedim. "İstersen adını derime kazıtacağım. Ben seninim. Şimdi. Sonsuza kadar. Her zaman."

Maxim gözle görülür şekilde yutkundu, sonra ağzını ağzımın üzerine eğdi ve beni arzuyla titretiren bir öpücükle sahiplendi. "Tanrım, seni seviyorum," dedi, bana bakmak için geri çekildi. "Nasıl bu kadar şanslı oldum?"

Ona gülümsedim. "Benim," dedim. "Şanslı olan benim."

Ve bu doğrudu. Daha mükemmel bir eş, daha mükemmel bir partner isteyemezdim.

"Balayımızın zamanı geldi mi?" diye kulağıma fısıldadı, bir elini sırtımda aşağı kaydırarak, zevk vaat eden kendine özgü hareketini yaptı.

"Çoktan zamanı geldi," dedim ve onu kendime yaklaştırdım.

"O zaman gidelim buradan," dedi ve beni dans pistinden çekip aldı.

Hâlâ resepsiyonun tadını çıkaran arkadaşlarımıza bir bakış attım ve mutlu gözyaşlarımı silerek gözlerimi kırptım.

Sadece aşkta şanslı değildik, ailemizde ve arkadaşlıklarımızda da şanslıydık. Ve her birinin başına neler geleceğini görmek için sabırsızlanıyordum.

"Gittiğimizi fark ederler mi sence?" diye sordum, seyahat için basit bir ipek elbise giydikten ve Maxim beni limuzinin arka koltuğuna oturduktan sonra.

"Hayır," dedi, limuzin havaalanına doğru yola çıkarken bana yaklaşarak. "Çok eğleniyorlar." Eğilip çenemin çizgisini öptü.

Dokunuşuna karşılık verdim. "Mila çok kızacak."

Maxim boynumu ısırdı ve dudaklarımdan bir inilti kopardı. "Mila da bu işin içinde," dedi. Geri çekilip ona baktım ve o bana kurt gibi sırıttı. "Bütün bunları kim planladı sence?"

"Nereye gittiğimizi söyle," diye yalvardım, tıpkı bana mükemmel balayı yerini bulduğunu söylediğinden beri her gün yaptığım gibi.

"Hayır," dedi, boynuma ateşli öpücükler kondurmaya devam ederek. "Sürpriz."

"Senden öğreneceğim," dedim, biraz nefes nefese. O elini elbisenin altına kaydırıp bacaklarımın arasında beni tahrik ederken, parmaklarımı omuzlarına gömdüm.

"Beni asla kıramayacaksın," diye meydan okudu ve parmaklarını külotumun ipek kumaşının altına kaydırduğında nefesim kesildi.

"Havaalanına varmamıza ne kadar var?" diye sordum, onun eline yaslanarak.

"Yirmi dakika," dedi ağzıma, beni öperek başımı döndürdü.

Omuzlarına bastırdım ve o geri çekildi, eli elbisenin altından kaydı. Benim bakışlarım onu ve limuzinin kapalı bölmesini dolaşırken, o bana kaşlarını kaldırdı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu, ben eğilip takım elbisesinin fermuarını açarken.

"Yirmi dakikada sizi kırmak için çok şey yapabilirim, Bay Zolotov." Ona ateşli bir bakış attım ve başımı bacaklarının arasına indirdim.

"Ne derseniz o, Bayan Zolotov," dedi, ağzımı onun üzerine kapattığımda tıslayarak.

Sadece üç dakika sonra saçımı çekip beni üzerine oturttu ve daha da kısa bir süre içinde içime girdi.

Limuzin havaalanına vardığında, beni İtalya'ya götürdüğünü biliyordum.

Maxim'in saçları, parmaklarımı saçlarında gezdirdiğim için dağınıktı, ama bagajlarımızı kapıya taşıırken o kadar yakışıklı görünüyordu ki, onu yemek isteyecektim.

"Benimle dondurma yemeye hazır mısın, karıcığım?" diye

sordu. "Benimle her müzeyi gezmeye hazır mısın,

kocacığım?" Beni kendine çekip öptü. "Ne istersen."

"Sadece seni istiyorum," dedim. "Her zaman seni.

Sadece seni." Beni daha sıkı sarıldı. "Ben

buradayım."

"O zaman başka hiçbir şeye ihtiyacım olmaz." Onu kendime doğru çekip, sanki kimse izlemiyormuş gibi öptüm kimse izlemiyormuş gibi öptüm, oysa kapıda bulunan herkes kesinlikle izliyordu.

Ama artık önemi

yoktu.

Çünkü o benimdi, ben de onundum ve mutlu sonumuzun yepyeni bir bölümüne girmiştik.

SON

Okuduğunuz için çok teşekkürler! Bu alfa erkekleri seviyorsanız ve biraz daha keskin bir şey denemek istiyorsanız, benim ateşli vampir romanım [Crimson Covenant'a](#) göz atın!

Reapers'a yeni mi katıldınız? Axel on sekiz yaşından beri NHL'nin kapısında bekliyordu, ancak küçük kardeşini büyütürken İsveç hokey liginden ayrılmak istemiyordu. Ama artık büyüdü ve Carolina Reapers, Axel'in en büyük zayıflığı olan Langley Pierce ile kapısına dayandı. Sert ve ateşli halkla ilişkiler uzmanı erkeklerden vazgeçmiş, ama onun teklif ettiği sözleşmeyi kabul etmesini istiyorsa, onun teklifini kabul etmek zorunda kalacak. Carolina Reapers serisinin ilk kitabı Axel'i [buradan](#) okuyun!

Spor romantizmi size yetmiyor mu? NFL oyun kurucusu Nixon Noble, Vegas'ta geçirdiği sarsıcı gecenin kahramanı olan kadını unutamıyor ve bulamıyor... ta ki Liberty, iki pembe çizgili hamilelik testi ile ortaya çıkıp ona büyük bir şok yaşatana kadar. Aralarındaki kimya yadsınamaz, ama o sözleşmeye bağlı ve kadının yüksek lisans sonrası hayalindeki iş bir kıta uzakta. Raleigh Raptors serisinin ilk kitabı Nixon'ı [buradan](#) okuyun!

BANA BAĞLANIN!

SAMANTHA yazıp 77222'ye gönderin, yeni çıkan kitaplar, hediyeler ve daha fazlası hakkında ilk siz haberdar olun!

Tüm paranormal haberleri ilk öğrenen siz olun, 77222'ye VAMPIRE yazıp gönderin!

Özel içerikler ve hediyeler için haber bültenime [buradan](#) kaydolun!

Yaklaşan tüm yayınlardan [haberdar](#) olmak için [beni](#) Amazon'da [buradan](#) veya BookBub'da [buradan takip](#) edin! Beni web sitemden de [bulabilirsiniz](#)!

YAZAR HAKKINDA

Samantha Whiskey bir eş, anne, köpeklerini ve romantik romanları seven biridir. Hokey, çekici alfa erkekler ve yüksek dozda garip durumlara yabancı olmayan yazar, PTA'nın asla bilmeyeceğı kitaplar yazmak için kendini inzivaya çekiyor.

TEŞEKKÜRLER

olarak siz okuyuculara çok büyük bir teşekkür etmek istiyorum. Sizler olmasaydınız bunu başaramazdım ve bu diziyi ve karakterleri benim kadar sevdiğiniz için çok onur duyuyorum! Binlerce kez teşekkür ederim!

Harika kocam ve muhteşem çocuklarıma da teşekkür ederim, onlar olmasaydı hayatım çok sıkıcı olurdu!

Her zaman harika tavsiyelerde bulunan ve sürekli destek veren tüm muhteşem yazarlara da çok teşekkür ederim! Zaman geçirmek için deli gibi heyecan verici kitaplar yazdıklarını da unutmamak lazım!

Bunu parlatmak için A.H.'ye büyük bir teşekkür. Ve bu kitapları benim kadar seven MUHTEŞEM okuyucularımın her birine teşekkür ederim!

İçindekiler

[Başlık](#)

[Sayfası](#)

[İçindekiler](#)

[r Telif](#)

[Hakkı](#)

[Samantha Whiskey'nin diğer
kitapları Artık sesli kitap
olarak da mevcut!!! Adanma](#)

[1. Maxim](#)

[2. Evie](#)

[3. Maxim](#)

[4. Evie](#)

[5. Maxim](#)

[6. Evie](#)

[7. Maxim](#)

[8. Evie](#)

[9. Maxim](#)

[10. Evie](#)

[11. Maxim](#)

[12. Evie](#)

[13. Maxim](#)

[14. Evie](#)

[15. Maxim](#)

[16. Evie](#)

[17. Maxim](#)

[18. Evie](#)

[19. Maxim](#)

[20. Evie](#)

[21. Maxim](#)

[Epilog](#)

[Bana Ulaşın! Yazar](#)

[Hakkında Teşekkür](#)

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

